

THESE SETTINGSUN

อาทิตย์ ลับฟ้า

ดาไซ โอะซามุ เขียน
มาลินี แก้วเนตร แปล

นวนิยายที่เบียดเบียนและทรมานพลัง

หนังสือในเพชรเม็ดงามวรรณกรรมญี่ปุ่น

“อาทิตย์ลับฟ้า” นวนิยายสะท้อนชีวิตและสังคมของผู้ที่
ญี่ปุ่นที่กำลังล่มสลาย เพราะผลกระทบของสงครามโลกครั้งที่
สองเป็นผลงานชั้นโบว์แดงของ “ทาไซ โอซามุ” นัก
ประพันธ์ในกลุ่ม “Buraiha” (กลุ่มที่ชอบทำลายองค์กรและ
จริยธรรมต่าง ๆ ของญี่ปุ่น) ที่มีสถิติการฆ่าตัวตาย สูงที่สุด
ถึง ๕ ครั้ง

อาทิตย์ลับฟ้า
THE SETTING SUN

ดาไซ โอซามุ
เขียน

มาดาม แก้วเนตร
แปล

หนึ่งในสิบนวนิยายดีเด่นที่แต่งในช่วง ๑๙๔๕-๑๙๕๕
ของญี่ปุ่น

ชุดวรรณกรรมแปล
สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

ชุดวรรณกรรมแปล

อาทิตย์ลับฟ้า

The Setting Sun

คาไซ โอซามุ เขียน

มาลินี แก้วเนตร แปล

นพพร ประชากุล บรรณาธิการ

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ ดอกหญ้า

๑๓๑ บ้านอ้อย ซอยวัดสังเวช บางลำพู พระนคร
กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๒๒-๓๗๑๕

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท สามัคคีสาส์น จำกัด

๗๑/๓๗-๓๘ ซอยเทศบาลสาย ๒ แขวงวัดกัลยาณ์
เขตธนบุรี กทม. ๑๐๖๐๐ โทร. ๔๖๕-๘๕๕๘

ราคา ๓๘ บาท

พิมพ์ที่ บริษัท สารมวลชน จำกัด

๑๔๖/๑๑ สุขุมวิท ๗๑ คลองตัน พระโขนง กรุงเทพฯ
นายอมร ทองพาสัจจะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
โทร. ๓๙๒๑๕๖๙, ๓๙๒๓๑๑๕

คำแถลงของโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น เป็นโครงการร่วมมือระหว่างมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ กับมูลนิธิโตโยตาประเทศญี่ปุ่น จุดกำเนิดของโครงการฯ คือความตระหนักในความสำคัญ และในความจำเป็นของคนไทยที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสังคมญี่ปุ่น และสิ่งที่ประชาชนญี่ปุ่นคิดเกี่ยวกับไทยให้ดียิ่งขึ้น ในด้านหนึ่งก็เนื่องมาจากความสัมพันธ์และอิทธิพลของญี่ปุ่นที่มีต่อไทย ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นสังคมญี่ปุ่นโดยตัวเองก็มีความน่าสนใจไม่น้อย ดังนั้นบทบาทของโครงการฯ ก็คือความพยายามที่จะสนับสนุนให้มีการแปลหนังสือทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ โดยหนังสือที่จะเข้าร่วมโครงการฯ นั้น จะเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับสังคมไทยหรือสังคมญี่ปุ่น และในกรณีที่เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับสังคมไทยนั้นจะต้องเป็นหนังสือที่เขียนขึ้นโดยนักเขียนญี่ปุ่น

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น ดำเนินการโดยคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งโดยมูลนิธิโครงการตำราฯ คณะอนุกรรมการนี้มีหน้าที่ผลักดันโครงการฯ และพิจารณาอนุมัติเรื่องแปลต่าง ๆ ที่มีผู้เสนอ ส่วนในเรื่องเงินทุนนั้นมูลนิธิโตโยตาจะ

เป็นผู้ให้ความสนับสนุนเกี่ยวกับค่าแปล และค่าลิขสิทธิ์ใน
ขณะที่มูลนิธิโครงการตำราฯ จะเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับค่า
พิมพ์และการวางตลาด

โครงการ ฯ มีความปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับ
สนับสนุนและการมีส่วนร่วมจากทุกท่าน

ประธานคณะกรรมการ
โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

รายนามคณะอนุกรรมการ

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

๑. นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ	ประธาน
๒. นายรังสรรค์ ธาระพรพันธุ์	รองประธาน
๓. นายอุทัย ทุลยเกษม	อนุกรรมการ
๔. นายสุริชัย หวันแก้ว	อนุกรรมการ
๕. นายอาทร พึ่งธรรมสาร	อนุกรรมการ
๖. นายสัญญา สุวัจนบุตร	อนุกรรมการ
๗. นายวิฑิต สัจจพงษ์	อนุกรรมการ
๘. นายสุนัย ภรณ์วลัย	อนุกรรมการ
๙. นายเกรียงศักดิ์ เชษฐพัฒน์วนิช	อนุกรรมการและเลขานุการ

คำแถลงมูลนิธิโครงการตำรา สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ ด้วยความร่วมมือร่วมใจกันเองเป็นส่วนบุคคลในหมู่ผู้มีความรักในภารกิจบริหารการศึกษาจากสถาบันต่าง ๆ เมื่อเริ่มดำเนินงาน โครงการตำราฯ มีฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งของสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ก่อนที่จะมีฐานะเป็นมูลนิธิเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ทั้งนี้โดยได้รับความร่วมมือจากทุนทรัพย์จากมูลนิธิร็อกกัฟเฟิลเลอร์ เพื่อใช้จ่ายในการดำเนินงานขั้นต้น เป้าหมายเบื้องต้นของมูลนิธิโครงการตำราฯ ก็คือ ส่งเสริมให้มีหนังสือตำราภาษาไทยที่มีคุณภาพดี โดยเฉพาะในทางวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ทั้งนี้เพราะต่างก็เห็นพ้องต้องกันในระยะนั้นว่า คุณภาพของหนังสือตำราภาษาไทยระดับอุดมศึกษาแขนงวิชาดังกล่าวยังไม่สูงพอ ถ้าส่งเสริมให้มีหนังสือเช่นนี้เพิ่มขึ้น ย่อมมีส่วนช่วยยกระดับมาตรฐานการศึกษาในชั้นมหาวิทยาลัยไปโดยปริยาย อีกทั้งยังอาจช่วยการสร้างสรรค์ปัญญาความคิดริเริ่ม และความเข้าใจอันถูกต้องในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมืองโดยส่วนรวม

พร้อมกันนี้มูลนิธิโครงการตำราฯ ก็มีเจตนารมณ์อัน
แน่วแน่ที่จะทำหน้าที่เป็นแหล่งชุมนุมผลงานเขียนของนักวิชา
การต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถาบันเพื่อให้ผลงานวิชาการที่มี
คุณภาพได้เป็นที่รู้จักและเผยแพร่ออกไปโดยทั่วถึงทั้งในหมู่ผู้
สอน ผู้เรียน และผู้สนใจงานวิชาการ การดำเนินงานของ
มูลนิธิโครงการตำราฯ มุ่งขยายความเข้าใจ และความร่วมมือ
ของบรรดานักวิชาการออกไปในวงกว้างยิ่ง ๆ ขึ้นด้วย ไม่ว่า
จะเป็นด้านการกำหนดนโยบาย สร้างตำรา การเขียนการ
แปล และการใช้ตำรานั้น ๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องส่งเสริมและกระ
ตุ้นความสัมพันธ์อันพึงปรารถนา ตลอดจนความเข้าใจอันดี
ต่อกันในวงวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

นโยบายพื้นฐานของมูลนิธิโครงการตำราฯ คือ ส่งเสริม
และเร่งรัดให้มีการจัดพิมพ์หนังสือตำราทุกประเภททั้งที่เป็น
งานแปลโดยตรง งานแปล-เรียบเรียง งานถอดความ งาน
รวบรวม งานแต่ง และงานวิจัย ในช่วงแรก ๆ เราได้เน้น
ส่งเสริมงานแปลเป็นหลัก ขณะเดียวกันก็ได้ส่งเสริมให้มีการ
จัดพิมพ์ตำราประเภทอื่น ๆ ด้วย นับแต่ได้ก่อตั้งโครงการ
ตำราฯ มาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งบัดนี้สามารถแยกตัวออก
มาบริหารและดำเนินการอย่างอิสระจากสมาคมสังคมศาสตร์
แห่งประเทศไทย มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษย
ศาสตร์ โดยความร่วมมืออย่างดียิ่งของนักวิชาการหลายสถาบัน
สามารถส่งเสริม-กลั่นกรอง-ตรวจสอบและจัดพิมพ์หนังสือ
ตำราภาษาไทยระดับอุดมศึกษาที่มีคุณภาพตามเป้าหมาย
เจตนารมณ์ และนโยบายได้ครบทุกประเภท และมีเนื้อหา
ครอบคลุมสาขาวิชาต่างๆ ถึง ๘ สาขาทั้งต่อไปนี้คือ (๑) สาขา

วิชาภูมิศาสตร์ (๒) สาขาวิชาประวัติศาสตร์ (๓) สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์ (๔) สาขาวิชารัฐศาสตร์ (๕) สาขาวิชาสังคม วิทยาและมานุษยวิทยา (๖) สาขาวิชาปรัชญา (๗) สาขาวิชา จิตวิทยา (๘) สาขาวิชาภาษาและวรรณคดี นอกจากนี้ เรา ยังมีโครงการผลิตตำราสาขาวิชาอื่น ๆ เพิ่มขึ้นด้วย เช่น สาขา วิชาศิลปะ ซึ่งกำลังอยู่ในขั้นดำเนินการ และยังได้ขยายงาน ให้มีการแต่งตำราเป็น “ชุด” ต่อ ซึ่งมีเนื้อความคาบเกี่ยว ระหว่างหลายสาขาวิชา เช่น “ชุดชีวิตและงาน” ของบุคคล ที่น่าสนใจ ดังที่ได้จัดพิมพ์เผยแพร่ไปแล้วบางเล่ม

ปัจจุบันมูลนิธิโครงการตำราฯ ยังคงมีเจตนารมณ์อัน แน่วแน่ที่จะขยายงานของเราต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง แม้ว่าจะ ประสบอุปสรรคนานัปการ โดยเฉพาะอุปสรรคด้านทุนรอน เพราะกิจการของเรามีใช้กิจการแสวงหาผลกำไร หากมุ่ง ประสงค์ให้นักศึกษาและประชาชน ได้มีโอกาสซื้อหาหนังสือ ตำราในราคาถูกย่อมเยาพอสมควร

คณะกรรมการทุกสาขาวิชาของมูลนิธิโครงการตำราฯ ยินดีน้อมรับคำแนะนำและคำวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อ่านทุกท่าน และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ท่านผู้อ่านทุกท่านได้เข้ามามีส่วน ร่วมในมูลนิธิโครงการตำราฯ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนแนะนำอยู่ห่างๆ ช่วยแต่ง แปล เรียบเรียง หรือรวบรวมตำรา สาขาวิชาต่าง ๆ ให้เรา หรือเข้ามาช่วยบริหารงานร่วมกับเรา

ประธานกรรมการ
มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

รายนามคณะกรรมการบริหาร

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

๑. นายเสน่ห์ จามริก	ประธานกรรมการ
๒. นางเพ็ชรี สมิทร	รองประธาน
๓. นางสาวกุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา	กรรมการ
๔. นายธวัชชัย ยงกิตติกุล	กรรมการ
๕. นายนวนิตี เศรษฐบุตร์	กรรมการ
๖. นายสุลักษณ์ ศิวรักษ์	กรรมการ
๗. นายวิทยา สุจริตนารักษ์	กรรมการ
๘. นางอารี สันหนวี	กรรมการ
๙. นางอมรา พงศาพิชญ์	กรรมการ
๑๐. นายเกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม	กรรมการ
๑๑. นายเฉลิม ทองศรีวงศ์	กรรมการและ ที่ปรึกษากฎหมาย
๑๒. นายบัณฑิต อัคราณิชย์	กรรมการและ ที่ปรึกษากฎหมาย
๑๓. นางสาวศุภลักษณ์ เลิศแก้วศรี	กรรมการและ เหรัญญิก
๑๔. นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ	กรรมการและ เลขานุการ
๑๕. นายรังสรรค์ ธนะพรพันธุ์	กรรมการและผู้จัดการ

คำนำ

“อาทิตย์ลับฟ้า” ซึ่งเป็นนวนิยายที่ได้รับการจัดให้เป็นหนึ่งในสิบนวนิยายดีเด่นที่แต่งในช่วง ๑๙๔๕ ถึง ๑๙๕๕ โดยการสำรวจประชามติของผู้อ่านที่จัดทำโดยนิตยสาร “Gunzo” ในปี ๑๙๕๕ นั้น เป็นงานประพันธ์ชั้นโบว์แดงของ คาไซ โอซามุ (๑๙๐๙-๑๙๔๘) ที่แต่งในปี ๑๙๔๗ เป็นเรื่องที่กล่าวถึงสภาพชีวิตของผู้ตีพิมพ์นิตยสารที่ต้องตกต่ำและพังทลาย เพราะผลกระทบของสงครามโลกครั้งที่ ๒ คาซุโกะ ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องนี้ แม่คาซุโกะที่เป็นหม้ายผู้ตีเก๋า นาโอจิน้องชายคาซุโกะ ที่ไม่สมหวังในการงานของตนและอุเอซาร่า กรุณาโอจิ ที่ใช้ชีวิตที่เสื่อมทรามซึ่งเป็นตัวละครสำคัญ ๆ ทั้ง ๔ ตัวในเรื่องนี้ เป็นตัวละครที่สะท้อนชีวิตส่วนตัวของผู้แต่งในบางช่วง และปรัชญาความคิดของเขาในบางแง่มุม กล่าวคือการใช้ชีวิตอย่างเสเพลของอุเอซาร่านั้นสะท้อนวิถีชีวิตของคาไซ นาโอจินั้นเป็นตัวแทนของปรัชญาความคิดของผู้แต่ง (แสดงออกในรูปของอนุทินและพินัยกรรมของนาโอจิ) แม่ ซึ่งเป็นผู้ตีเก๋านั้นเป็นตัวแทนของอารมณ์ความรู้สึกของผู้แต่ง ส่วนคาซุโกะแม่หม้ายหย่าสามีได้ไปมั่วสุมกับ อุเอซาร่าจนถึงกรรมนั้นเป็นตัวแทนของความหวังของผู้แต่ง (หากหล่อนไม่

ทำเช่นนั้นก็ไม่สามารถช่วยดำรงวงศ์ตระกูลอีกต่อไป) คาซุโกะ
จึงเป็นตัวละครของเรื่องนี้ หล่อนปรนินัตแมที่ไรท์ฟังจนวาระ
สุดท้ายของแม่ ส่วนตัวละครทั้ง ๔ ที่มีชะตากรรมที่น่าเศร้า
ถือเป็นเหยื่อแห่งการเปลี่ยนแปลงของสังคม เรื่องนี้มีชื่อเป็น
ภาษาญี่ปุ่นว่า “Shayo” ซึ่งแปลว่า อาทิจย์ที่กำลังจะตกดิน
(ผู้แปลเลือกคำว่า “อาทิจย์ลับฟ้า” เป็นชื่อที่เหมาะสมกับเนื้อ
เรื่อง) ใช้ในวัยของชีวิตผู้ที่กำลังจะถึงซึ่งอวสาน คำว่า
“Shayo” รวมกับ “zoku” “Shayozoku” ก็กลายเป็นคำที่เรียก
คนที่กำลังตกเป็นเหยื่อที่ก้าวไม่ทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม
หรือผู้ที่ได้รับความเสียหายจากผลกระทบที่สังคมเกิดเปลี่ยน
แปลงอย่างשובซาบจนปรับตัวไม่ทันในช่วงนั้น

“อาทิจย์ลับฟ้า” แต่งมาเกือบ ๓๐ ปี สภาพต่าง ๆ
ที่ปรากฏในเรื่องนี้ก็แทบไม่ปรากฏร่องรอยในสังคมญี่ปุ่นอีก
ในปัจจุบัน แต่เรื่องนี้ยังได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านและ
นักวิจารณ์อย่างกว้างขวาง เป็นเรื่องที่ได้จำลองย่อส่วนและ
สะท้อนสังคม และชีวิตผู้คนที่ได้ตกเป็นเหยื่อที่ต้องรับเคราะห์
กรรมที่สืบเนื่องมาจากสังคมภายนอก และนิสัยส่วนตัวของเจ้า
ตัวได้ดีมากเรื่องหนึ่ง

“ขอโทษที่เกิดมา” เป็นคำที่มีชื่อเสียงมากของ คาไซ
โอซามุ ความรู้สึกนี้ได้สะท้อนในงานประพันธ์หลายชิ้นของ
เขาทั้งในเรื่อง “อาทิจย์ลับฟ้า” ด้วย เขาเกิดในปี ๑๙๐๙
ที่จังหวัดอาโอโมริ ที่อยู่ตอนเหนือของเกาะฮอนชู พ่อเป็น
เจ้าของที่ดินรายใหญ่ที่มีฐานะมั่งคั่งมาก เขาเป็นลูกคนที่ ๖
แม้มีสุขภาพที่อ่อนแอมาก ต้องส่งเขาให้แม่นมช่วยเลี้ยงดูจน

ถึงอายุ ๓ ขวบ จากนั้นก็ไปอยู่กับพี่เลี้ยง พ่อเขาได้เสียชีวิต
ตอนเขาเข้าเรียนชั้นมัธยมของโรงเรียนประจำจังหวัด อาโอ-
โมริ เขาเป็นคนชอบขีด ๆ เขียน ๆ และปรารถนาจะเป็นนัก
ประพันธ์ในช่วงนี้เอง มีงานประเภทบทความและงานประ-
พันธ์ลงในนิตยสารชมรมบ่อย ๆ ช่วงนี้เขาได้พยายามฆ่าตัว
ตายครั้งหนึ่ง ต่อมาเขาก็เข้าเรียนสาขาวรรณคดีฝรั่งเศสที่
มหาวิทยาลัยโตเกียว ได้สมัครเป็นลูกศิษย์ของ อิบุเซ มาสซุจิ
(๑๘๘๘-ผู้แต่งเรื่อง “ฝนดำ”) ทั้งยังได้เข้าร่วมกับการ
รณรงค์ฝ่ายซ้ายที่กำลังแพร่หลายมากในช่วงนั้นด้วยเหตุผลที่
ต้องการไถ่บาป (เขาเป็นคริสเตียน) ที่ตนเกิดมาในชนชั้นผู้ดี
(ซึ่งเป็นกรณีพิเศษมากสำหรับผู้ที่เข้าร่วมขบวนการนี้) แต่
เขาก็ปลื้มตัวออกจากการเคลื่อนไหว ในไม่นานต่อมา และ
หันไปจับงานประพันธ์ด้วยความจริงจังกว่าเดิม ช่วงนี้ได้ชวน
หญิงร้านคอฟฟี่ช็อปแถวกินซ่าที่มีสามีแล้ว ไปฆ่าตัวตายด้วย
กัน หล่อนตายไปเพียงคนเดียว ต่อมาเขาก็อยู่กับ ชัทสึโย
เกอิชาที่เขาเคยรู้จักมาก่อน ขณะเดียวกันงานประพันธ์ของเขา
ก็ได้รับความสนใจจากผู้อ่านมากขึ้น เขาได้ไปมาหาสู่กับนัก
ประพันธ์ชื่อดังบ่อย ๆ ทั้งยังมีงานประพันธ์ลงพิมพ์ในนิตยสาร
สม่ำเสมอ จนเป็นที่กล่าวขวัญกันอย่างกว้างขวาง คาไซ
โอซามุเป็นนักประพันธ์ที่ชอบต่อต้านสิ่งที่เขาระบบ และชอบ
ท้าทายจริยธรรมของญี่ปุ่น แต่ขณะเดียวกันเขาก็อยากให้อ
องค์กรต่าง ๆ ยอมรับงานประพันธ์ของเขา เขาเคยวิ่งเต้นให้
ซาโต้ ฮารุโอะ ช่วยสนับสนุนให้เขาได้รางวัลวรรณกรรม
อากูตากาวา (ก่อตั้งในปี ๑๙๓๕ เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ อากูตากา

ว่า ริวโนะสุเกะที่ได้กระทำอัตวินิบาตกรรม ในปี ๑๙๒๗) ในปี ๑๙๓๕ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ขัดกับงานประพันธ์ของเขาในบางแง่ที่ชอบต่อต้านองค์กร

คาไซ โอซามุ มีงานค่อนข้างมากก่อนสงครามก็จริง แต่งานที่ได้รับการกล่าวขวัญกันอย่างกว้างขวางทั้งในและนอกประเทศญี่ปุ่นนั้นคือ “Shayo” (อาทิตยลับฟ้า) ที่แต่งในปี ๑๙๔๗ และ “Ningenshikkaku” (สันความเป็นคน) ที่แต่งในปี ๑๙๔๘ ทั้งสองเรื่องนี้ได้สะท้อนชีวิตส่วนตัวที่ได้พังพินาศเพราะสงคราม และพฤติกรรมส่วนตัวได้ดี ทั้งยังเป็นเรื่องที่สะท้อนสังคมที่อุดมจนวนวายในช่วงนั้นได้ดีด้วย

คาไซ โอซามุ ได้ฆ่าตัวตายอย่างสมความปรารถนา ในปี ๑๙๔๘ ซึ่งเป็นความพยายามครั้งที่ ๕ เขาเป็นนักประพันธ์ที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่ม “Buraiha” (Decadence) ซึ่งเป็นกลุ่มที่ชอบทำลายองค์กรและจริยธรรมต่าง ๆ ของญี่ปุ่น เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลค่อนข้างมาก เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติใหม่ ๆ นอกจาก คาไซ โอซามุ แล้ว นักประพันธ์ที่มีบทบาทในกลุ่มนี้ยังมี ซากางุชิ อังโระ (๑๙๐๖-๑๙๕๕) อิชิกาว่า จุน (๑๘๙๙-) โอเคะ ซากุโนะสุเกะ (๑๙๑๓-๑๙๔๗)

กลุ่ม “Buraiha” นี้ชอบพูดถึงแต่ความพินาศในรูปแบบต่าง ๆ ท่ามกลางความอุดมจนวนวายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติใหม่ ๆ ในญี่ปุ่น กลุ่มนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งความอุดมจนวนวายในช่วงนั้น

อาทร พงษ์ธรรมสาร

คำนำของผู้แปลฉบับภาษาอังกฤษ

ชาวต่างชาติที่มาเยือนญี่ปุ่นในปัจจุบัน มักจะมีความรู้สึกทั้งชื่นชมยินดีและทึ่งเส้าใจไปในคราวเดียวกันต่อสิ่งที่พวกเราได้พบเห็น ความชื่นชมยินดีนั้นเห็นจะมาจากบรรดาของเก่าแก่ในประเทศนี้ อย่างเช่น โบสถ์วิหารอันตั้งอยู่ท่ามกลางสวนขจี หรือพื้นดินที่ปลูกกวาดอย่างสะอาดสะอ้าน ละครอันเต็มไปด้วยสีสันน่าตื่นตาตื่นใจ การต้อนรับอย่างอบอุ่นและมีเสน่ห์ไม่รู้ลืมเมื่อได้รับเชิญให้ไปบ้านของคนญี่ปุ่น นักท่องเที่ยวส่วนมากมักจะติดอกติดใจกับญี่ปุ่นในแง่มุมนี้มากเสียจนอดที่จะวิพากษ์วิจารณ์ต่อสิ่งที่ญี่ปุ่นนำมาจากตะวันตกในช่วงหกสิบหรือเจ็ดสิบปีนี้อย่างมากมายไม่ได้ พวกเราพากันบ่นเมื่อเห็นผู้หญิงญี่ปุ่นหันมาโปรคปรานเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบตะวันตกที่ผลิตออกมาทีละมาก ๆ แทนชุดกิโมโนอันงดงามของตนและยังโอคครวญเมื่อพบว่าบ้านแบบญี่ปุ่นต้องมาสูญเสียความกลมกลไปกับ “ห้องแบบฝรั่ง” อันทะอะทะไปด้วยเครื่องเรือนซึ่งลอกแบบมาจากตะวันตก นอกจากนั้นท้องถนนก็ยังเอะอะอึกทึกไปด้วยเสียงโครมครามของรถรางและเสียงเอ็กกะโรจากเครื่องขยายเสียงความขุ่นเคืองของคนพวกนี้ที่ได้เห็นความงามถูกทำลายไป ก็ดูจะสมเหตุสมผลอยู่คอก หากแต่มักจะแสดงออกอย่างใจร้อนรุนแรงเกินเหตุ

ญี่ปุ่นในปัจจุบัน เป็นเพียงชาติเดียวในเอเชียที่ผูกพันกับตะวันตกอย่างแนบแน่น ไม่เพียงแต่ในด้านการพัฒนาทางอุตสาหกรรมและการเมืองเท่านั้น ทว่ายังในด้านวัฒนธรรมที่ญี่ปุ่นให้ความสนใจอย่างกระตือรือร้นอีกด้วย ร้านหนังสือในประเทศญี่ปุ่นจะเต็มไปด้วยงานวรรณกรรมแปล (โดยเฉพาะงานวรรณกรรมฝรั่งเศส) รวมทั้งงานวรรณกรรมใหม่ล่าสุดและที่ยากที่สุดอีกด้วย มีร้านคอฟฟี่ช็อปมากมายนับไม่ถ้วนที่นักศึกษาจะพากันไปนั่งฟังแผ่นเสียงของบีโธเฟ่นหรือบราห์มส์ หรือโมกกีเคอมุสซี หรือสตราวินสกี แม้แต่ธนาคารยังแจกปฏิทินภาพจำลองผลงานศิลปะชั้นยอดเยี่ยมของเรอนัวร์ แวนโก๊ะห์ หรือ มาติสส์ ไปทั่วประเทศ อาจเป็นที่ถกเถียงกันว่าความสนใจในงานวรรณกรรมและศิลปกรรมตะวันตกสมัยใหม่ได้ซึมเข้าไปในชนชาติญี่ปุ่นอย่างลึกซึ้งเพียงใด และชาวนาในหมู่บ้านชนบทในปัจจุบันมีความเข้าใจในงานของเกอเต้ หรือมาเนต์ดีกว่าบรรพบุรุษของเขาเพียงใด แต่สิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้เลย ก็คือว่าเกือบทุกหนทุกแห่งในประเทศญี่ปุ่น ระบบการศึกษาของประเทศนี้ได้นำมาซึ่งความเคารพชื่นชมยินดีต่อวัฒนธรรมตะวันตกและในบางครั้งถึงกับเป็นความรักอย่างจริงใจเสียด้วยซ้ำ

ความชอบพอในวัฒนธรรมตะวันตกนี้ออกจะเป็นไปอย่างขาดการคำนึงถึงความเหมาะสมอยู่สักหน่อย และในที่สุดก็ไต่ยงผลให้โฉมหน้าของประเทศญี่ปุ่นเปลี่ยนไปอย่างที่เราไม่อาจยกโทษให้ได้เลย ทว่าความเปลี่ยนแปลงอันทำให้ชาวต่าง

ชาติผู้มาเยือนเศร้าใจนี้ มิได้เนื่องมาจากความพยายามที่จะ
เลียนแบบตะวันตกอย่างไม่ลืมหูลืมตาแต่ประการเดียว การที่
ผู้หญิงญี่ปุ่นละทิ้งชุดกิโมโนแบบจารีตนิยมเพื่อหันไปหาเสื้อ
กระโปรงแบบตะวันตกนั้น หล่อนไม่ได้เพียงแต่กำลังเลียน
แบบการรูดลิ่วต หากหล่อนได้ปลดปล่อยตนเองจากความ
น่ารำคาญของเสื้อผ้าอันซับซ้อนกันอย่างประณีตไม่รู้กี่ชั้นต่อกี่ชั้น
ซึ่งร่วนอย่างแทบจะทนไม่ไหวในฤดูร้อนและแสนจะไม่สะดวก
ต่อชีวิตในที่ทำงานหรือในรถประจำทางซึ่งพวกหล่อนต้องกิน
รนอยู่ตลอดทั้งปี และแม้ว่าหล่อนอยากจะสวมกิโมโนทุกวัน
มากกว่าชุดอื่นใด ราคาผ้าไหมอันแพงระยับที่ใช้ตัดเย็บเป็น
เสื้อผ้าแบบประเพณีนิยมนี้ก็ใช่ว่าจะเป็นอุปสรรคทำให้ไม่อาจซื้อหามา
ใส่กันได้ง่าย เว้นแต่ว่าจะได้รับมรดกตกทอดมาเท่านั้น

โฉมหน้าของประเทศญี่ปุ่นอันเปลี่ยนแปลงไปแทบทุก
วันนั้นล้วนถูกกำหนดด้วยรสนิยมความสะดวก และความจำเป็น
ทางเศรษฐกิจ ภายใต้โฉมหน้าดังกล่าว ศีลธรรมจรรยาและ
ชีวิตจิตใจของญี่ปุ่นก็กำลังเปลี่ยนไปในท่วงทำนองเดียวกันแม้
ว่าจะก้ำกึ่งหวะที่ซ้ากว่ากันอย่างไม่ต้องสงสัยก็ตาม ระบบ
ครอบครัวกำลังเสื่อมสลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองใหญ่ ๆ
และค่านิยมแบบจารีตที่แนบเนื่องมากับระบบครอบครัวก็กำลัง
สั่นคลอน ตัวอย่างเช่น ในปัจจุบันการหย่าร้างก็เป็นที่ยอมรับ
(อย่างน้อยก็ในโตเกียว) ว่าเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับสตรีเมื่อ
ต้องประสบกับชีวิตสมรสอันเลวร้าย ทั้ง ๆ ที่เมื่อไม่นานมานี้
เอง หล่อนต้องทนหวานอมขมกลืนกับความไม่ซื่อสัตย์อย่าง

ใจแข็งของสามี และต้องยอมรับความอภัยต่าง ๆ ที่สามี
กระทำต่อหล่อนเพื่อประคับประคองชีวิตสมรสเอาไว้ให้ตลอด
รอดฝั่ง แม้จะต้องใช้เวลาอีกหลายปีกว่าความกึกเช่นนี้จะแพร่
หลายไปทั่วประเทศ กระนั้นในปัจจุบันคนหนุ่มสาวน้อยคน
เต็มทีที่จะมีความคิดเห็นในแบบจารีตนิยมเช่นเดียวกับพ่อแม่
ของตน

ในก้นศาสนา นั้น หากจะหาความศรัทธาในศาสนา
อย่างแรงกล้าในญี่ปุ่นอย่างเช่นในอินเดียแล้ว ก็คงจะต้องเป็น
เรื่องยากเย็นสักหน่อย แม้ว่าชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะได้ชื่อว่า
เป็นชาวพุทธ และเมื่อตายก็ได้รับการฝังตามพิธีกรรมของ
พุทธศาสนา แต่ก็เป็นเพียงในก้นแบบแผนเท่านั้น ความสน
ใจจริง ๆ ในก้นศาสนาของชาวญี่ปุ่นออกจะพบเห็นได้ยาก
อยู่สักหน่อย สมมติว่า ท่านนายกรัฐมนตรีของญี่ปุ่นเกิดจำเป็นต้อง
ปฏิบัติเหมือนผู้นำทางการเมืองของชาติอื่น ๆ เช่น สหรัฐ
อเมริกา หรืออังกฤษ ในการขอพรต่อพระเจ้า พระเจ้าองค์
ใดก็ตาม ในนามของประชาชนญี่ปุ่น เขาก็คงจะทำให้ใคร
ต่อใครจงใจหรืออาจจะถึงกับถูกเหยียดหยามเอาก็ได้ อาจ
เป็นเรื่องประหลาดที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศที่หิบบิยม
หลายต่อหลายสิ่งมาจากตะวันตก กลับรับเอาศาสนาคริสต์มา
ใช้อย่างน้อยมากเต็มที ศาสนาคริสต์ได้เลื่อมความนิยมลงมาก
นับแต่ที่เกยเจริญถึงขีดสุดในช่วงหัวเลี้ยวของศตวรรษนี้ ครั้ง
นั้นผู้นำปัญญาชนหลายคนยึดมั่นต่อศาสนาคริสต์นิกายโปร-
แตสแตนท์อย่างศรัทธา ทว่านิกายนี้ก็กลับปรากฏไม่เป็นทีพึง

พอใจต่อชนรุ่นหลังของพวกเขา ชนรุ่นหลังเหล่านี้ แม้จะยังจดจำบทเรียนในพระคัมภีร์ไบเบิลในวัยเยาว์ของพวกเขาได้ ก็ไม่เห็นว่สิ่งนี้จะเพียงพอที่จะแก้ปัญหาในปัจจุบันของตนได้แต่อย่างใด

แม้ว่าชีวิตของผู้คนที่บรรยายใน “อาทิศย์ลับฟ้า” ออกจะผิดปกติธรรมดาอยู่บ้างในหลาย ๆ ด้าน ทว่าพวกเขาก็ยังเป็นแบบฉบับของคณูฎีปุ่่นสมัยใหม่ทั่วไป กาซุโกะ หญิงสาวผู้เล่าเรื่องจะคุ้นเคยกับการสวมใส่เสื้อผ้าแบบตะวันตกมากกว่าชุกิโมโน หล่อนนึกถึงเซคอฟและบัลซัคบ่อยพอกับที่ระลึกถึงนิทานแห่งเคนจิ และถึงจะไม่ปรากฏชัดว่าหล่อนใช้ภาษาตะวันตกได้คล่องแคล่วหรือไม่ หากหล่อนก็ใช้วลีภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษได้อย่างหลากหลาย และสะดวกปากในขณะเดียวกัน หล่อนก็ยังคงความเป็นคณูฎีปุ่่นเอาไว้ได้อย่างไม่ผิดเพี้ยนในความสัมพันธ์ของหล่อนกับผู้คนรอบข้างและยังเห็นได้จากอารมณ์อันฉับไวที่หล่อนตอบสนองต่อเหตุการณ์กับชั้นของชีวิตเมื่อเกือบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะมีการระบายความในใจในกรอบครัว (เว้นแต่ในบางโอกาสที่อารมณ์อันรุนแรงสุดระงับมิช้เห็นือความอดกลั้นในวิถีชีวิตของชาวคณูฎีปุ่่น) กาซุโกะ คุณแม่ และน้องชายของหล่อนจึงดำรงชีวิตอยู่โดยแทบจะไม่ได้พูดคุยสื่อสารกันตรง ๆ เลย คาไซ โอซามุ ผู้ประพันธ์จำต้องหันไปหากลวิธีเล่าเรื่องย้อนหลัง (Flashback) ในหลายรูปแบบ (รวมทั้งบันทึกประจำวัน จดหมายและพินัยกรรม) เพื่อสร้างตัวละครสามมิติขึ้น และแม้ว่าเขาจะประสบ

ความสำเร็จในการสร้างตัวละครที่ดูโลดแล่นมีชีวิตจิตใจอย่าง
หาเสมอเหมือนได้ยาก ทว่าก็ยังมิอะไรมากมายที่เอ่ยออก
มาเป็นคำพูดไม่ได้ในโลกญี่ปุ่นใบนี้ “อาทิตย์ลับฟ้า” เป็น
หนังสือวรรณกรรมตะวันตกอยู่ไม่น้อย กระนั้นก็ยังเป็นนวนิยายที่
มีความเป็นญี่ปุ่นอยู่มากเท่าที่จะเขียนได้ในปัจจุบันนี้ อันเป็น
ยุคสมัยที่ทั้งเปลือก และแก่นของชีวิตญี่ปุ่นที่สำแดงออกมา
กำลังถูกกลืนให้เป็นตะวันตกในเวลาไม่ช้าก็เร็ว และวรรณ
กรรมญี่ปุ่นซึ่งสะท้อนความเปลี่ยนแปลงอันนี้ก็ได้ทำให้เราผู้
อ่านชาวตะวันตกประหลาดใจที่วรรณกรรมนี้ช่างใกล้ชิดและ
ห่างไกลกับชีวิตของพวกเขาไปได้ในขณะเดียวกัน

“เหยื่อของยุคหัวเลี้ยวหัวต่อทางศีลธรรมจรรยา” คา
ซุโกะเรียกตัวหล่อนและซุรักของหล่อนว่าอย่างนี้ และเราก็รู้
สึกว่าที่หล่อนกล่าวมานั้นถูกต้อง การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตด้วย
สรรพวัตถุแบบตะวันตกนั้นเกือบจะสำเร็จลงได้แล้ว ทว่าอิทธิ
พลผลกระทบของความคิด ทศนคติแบบตะวันตกยังไม่เป็นที่
ตระหนักได้อย่างชัดเจนนัก พลังของ “อาทิตย์ลับฟ้า” นั้น
อยู่ที่การตีแผ่ให้เห็นถึงทศนคติ ความคิดแบบใหม่ว่าได้เข้ามา
ทำลายระบอบขุนนางของญี่ปุ่นได้อย่างไร นวนิยายเรื่องนี้ก่อ
ให้เกิดความสั่นสะเทือนในทันทีที่ได้รับการตีพิมพ์ออกวางขาย
เป็นครั้งแรกในปี ๑๙๔๗ วลี “ชาวอาทิตย์ลับฟ้า” อันหมายถึง
ชนชั้นขุนนางที่กำลังล่มสลายที่นวนิยายเล่มนี้กล่าวถึง
ได้ถูกนำไปใช้จนแพร่หลายกลายเป็นภาษาปกติธรรมดาไป
และได้ปรากฏอยู่เสมอแต่ในพจนานุกรม คาซุโกะ มารดาของ

หล่อน และนาโอจิ น้องชายของหล่อน ไม่เพียงแต่เป็นแบบ
ฉบับของชนชั้นขุนนางเท่านั้น หากยังเป็นแบบฉบับ
ของชนชั้นส่วนใหญ่ซึ่งต้องตกทุกข์ได้ยากเพราะสงครามและ
ภาวะเงินเฟ้อและการปฏิรูปที่ดินในลำดับต่อมา

เวลาที่อ่านนวนิยายเรื่องนี้ เราอดรู้สึกไม่ได้ว่า ตัวผู้
เขียนเองได้เข้ามามีส่วนร่วมอยู่ในนวนิยายเรื่องนี้ด้วย เรารู้สึก
ว่าเขาไม่ได้เป็นเพียงผู้เล่าเรื่องเท่านั้นหากเป็นตัวละครหนึ่งใน
เรื่องเลยทีเดียว การศึกษาอัตชีวประวัติของเขายังทำให้เรามั่น
ใจมากขึ้น คาไซเกิดในปี ๑๙๐๙ ในครอบครัวที่ร่ำรวยและ
มีอิทธิพลในทางตอนเหนือของประเทศญี่ปุ่น เขาเป็นนักเรียน
ที่ปราดเปรื่องและเฉลียวฉลาดมาก และสื่อให้เห็นว่ามีแนวทาง
ด้านการประพันธ์มาแต่เยาว์วัย ทั้งยังสื่อว่าจะมีนิสัยประ
หลาด ๆ อันจะทำให้อนาคตของเขามีคมในเวลาที่มาด้วย
ยังไม่ทันจะอายุยี่สิบปี เขาก็ได้พยายามที่จะฆ่าตัวตายถึงสอง
ครั้งสองครา ในปี ๑๙๓๐ เขาได้เข้าเรียนในแผนกวรรณคดี
ฝรั่งเศสที่มหาวิทยาลัยโตเกียวคาไซ ไม่รู้ภาษาฝรั่งเศสมาก่อน
เลยเมื่อเขาเลือกเรียนวิชานี้ (และผลก็ปรากฏชัดว่า เขารู้ภาษา
ฝรั่งเศสไม่ก็คำด้วยเหตุที่ปล่อยปละละเลยต่อการเล่าเรียน) การ
ที่คาไซเลือกเรียนวรรณคดีฝรั่งเศสนั้น ไม่น่าประหลาดใจนัก
เพราะตอนนั้นคนหนุ่มสาวญี่ปุ่นมักจะเลือกเรียนวรรณคดี
ฝรั่งเศสกัน ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะพวกเขามองเห็นว่างาน
ของกลุ่มสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) และกลุ่มอภิสัจนิยม
(Surrealism) ของฝรั่งเศสเข้าถึงพวกเขาได้มากกว่าวรรณคดี

อังกฤษที่มีลักษณะตรงไปตรงมา วรรณคดีฝรั่งเศสยังเป็นที่ถูก
อกถูกใจพวกเขามากกว่าวรรณคดีคลาสสิกของญี่ปุ่นเองเกินไป
ด้วยปัญหาทางนิรุกติศาสตร์ อีกส่วนหนึ่งที่ทำให้คนหนุ่มสาว
ญี่ปุ่นชื่นชอบวรรณคดีฝรั่งเศสก็คงเป็นเพราะว่าคนญี่ปุ่นเลื่อม
ใสชื่นชมตำนานเล่าขานกันเกี่ยวกับชีวิตศิลปินในปารีสที่อยู่
อย่างอิสระไร้กฎเกณฑ์ใด ๆ (La vie de Boheme)

คาไซลาออกจากมหาวิทยาลัยในปี 1935 โดยไม่ได้
รับปริญญาบัตรแต่อย่างใด ซึ่งก็ไม่น่าประหลาดใจเลย ถ้า
ฟังจากที่ตัวคาไซเคยเอาไว้ว่าเขาไม่เคยเข้าฟังคำบรรยายแม้แต่
เพียงครั้งเดียว ตลอดห้าปี ตรงกันข้าม เขากลับใช้เวลาหมด
ไปในกิจกรรมทางการเมืองและการประพันธ์และการเล่นของฝ่ายซ้าย งาน
ของเขาเพิ่งจะเริ่มดึงดูดความสนใจจากผู้คนเมื่อเขาพยายามฆ่า
ตัวตายอีกครั้งในปี ๑๙๓๕ โดยทิ้งซองบรรจุรวมเรื่องสั้น ๑๔
เรื่องภายใต้ชื่อว่า “ปีแห่งความเสื่อมถอย” ซึ่งเขาตั้งใจที่จะให้
ได้รับการตีพิมพ์ภายหลังการตายของเขา ในช่วงเวลาดังกล่าว
คาไซติดมอร์ฟิน และจำต้องเข้า ๆ ออก ๆ โรงพยาบาลอยู่
ตลอด ๒ ปี กว่าจจะรักษาหายขาดจากการติดยาเสพติด ใน
ปี ๑๙๓๖ เขาพยายามฆ่าตัวตายอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้พร้อม
กับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเขาอยู่ร่วมด้วยตลอดหกปีที่ผ่านมา แต่ใน
ปีต่อมาเขากลับแต่งงานกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งแทนและผู้หญิงคน
นี้ยังคงมีชีวิตยืนยาวอยู่กระทั่งทุกวันนี้

ชีวิตอันเสเพลสุดเหวี่ยงของคาไซทำให้เขามีชื่อเสียง
ในย่านไมตี้ไม่งามอย่างมาก และทำให้เขาไม่ได้รับความ

นิยมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงคับขันก่อนหน้าสงครามกับ
สหรัฐอเมริกา เขาถูกปลดจากประจำการทหารเพราะมีอาการ
เจ็บหน้าอกเรื้อรัง ในช่วงสงครามเขาก็นั่งคังตีพิมพ์ผลงานอยู่
อย่างสม่ำเสมอ แม้ว่าการโจมตีทิ้งระเบิดจะทำให้ต้องโยกย้าย
จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งอยู่ตลอดเวลาก็ตาม

ช่วงภายหลังสงครามเป็นเวลาที่เขาผลิตงานวรรณกรรม
ที่สำคัญ ๆ ออกมาได้อย่างมากมายเมื่อต้นปี ๑๙๔๗ เขาได้ตี
พิมพ์เรื่องสั้นยอดเยี่ยมของเขาชื่อ “ภรรยาวิลอง” (“Villon’s
Lifi”) ต่อมาในปีเดียวกันนั้น เขาก็ตีพิมพ์ “อาทิตย์ลับฟ้า”
ฉบับปัจจุบัน นวนิยายเรื่องที่สองของเขาชื่อ “ผู้ขาดคุณสมบัติ”
(“The Disqualified”) ปรากฏในปี ๑๙๔๘ เรื่องนี้ได้รับการ
แซ่ซ้องต้อนรับจากบรรดานักวิจารณ์ว่ายอดเยี่ยมกว่า “อาทิตย์
ลับฟ้า” เสียอีก และเขายังตีพิมพ์ผลงานนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง
เป็นตอน ๆ ภายใต้ชื่อภาษาอังกฤษว่า “ก๊อต บาย” ฤทธิ์สะสม
ของการเสเพลการทำงานหนักเกินไป และอาการนอนไม่หลับ
ทำให้เขามีท่าทางเหนื่อยอ่อนจนเพื่อน ๆ ของเขาตกใจ วัณโรค
ซึ่งเคยเล่นงานเขาเมื่อก่อนหน้าสงครามและเขาก็ประกาศว่า
รักษาให้หายขาดได้แล้วด้วยการดื่ม ก็กลับออกฤทธิ์อีกครั้ง
หนึ่ง อาการของโรคปรากฏอย่างชัดเจน แล้วในเดือนมิถุนายน
ปี ๑๙๔๘ เขาก็ฆ่าตัวตายได้สำเร็จในที่สุด โดยการกระโดด
ลงไปในอ่างเก็บน้ำตากามาว่าอันเอ่อท้นในโตเกียว ราวกับ
จะเย้ยหยันต่อโชคชะตา ร่างของเขาถูกค้นพบในวันที่ ๑๕
มิถุนายน อันเป็นวันครบรอบวันเกิดอายุ ๓๕ ปีของเขา

เห็นได้ชัดเจนว่่างานแทบทุกชิ้นของคาไซผูกพันแนบ
เนื่องกันอย่างใกล้ชิดกับชีวิตของเขา ถึงแม้ว่าในฐานะศิลปิน
เขาย่อมไม่จำกัดกรอบตัวเองไว้เพียงการเล่ารายละเอียดในชีวิต
ของตนก็ตาม อันที่จริงแล้ว “อาทิตย์ลับฟ้า” นับว่าเป็นงาน
ชิ้นหนึ่งที่มีความเป็นภาวะวิสัยมากกว่างานชิ้นใด ๆ ของเขา
กระนั้น เราก็อาจพบหลายต่อหลายสิ่งในตำนานโอจิ ในตัว
นักประพันธ์อุเอซาร่าที่ปรึกษาของนาโอจิ และแม้แต่ในตัว
คาซุโกะ หญิงสาวผู้เล่าเรื่องส่วนใหญ่ ที่ถอยออกมาจาก
บุคลิกภาพหรือประสบการณ์ของคาไซเอง คาไซนั้นเป็น
สมาชิกครอบครัวขุนนาง เขาก็เลือกที่จะบรรยายความล่มสลาย
ของชนชั้นของตน หลายต่อหลายครั้งที่เราสงสัยว่าคาไซมี
ส่วนร่วมในอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครเรื่องนี้ของเขามาก
น้อยเพียงใด เวลาที่นาโอจิบรรยายความเจ็บปวดในอันที่จะ
มีชีวิตอยู่ เรารู้สึกประหนึ่งว่าจะได้ยินเสียงของผู้ประพันธ์ผู้
เห็นการฆ่าตัวตายเป็นทางออกแทรกอยู่ด้วย อย่างไรก็ตามที่
สิ่งที่ทำให้ “อาทิตย์ลับฟ้า” เป็นผลงานอันเปี่ยมไปด้วยพลัง
อย่างที่ไม่เคยปรากฏในงานชิ้นอื่น ๆ ของคาไซ แม้จะยอ
เยียมสักปานใดนั้นอยู่ที่ตัวละครคาซุโกะผู้แน่วแน่ที่จะต่อสู้เพื่อ
จะยังชีวิตอยู่แทนที่จะตาย คาไซนั้นภายหลังจากที่เข้าร่วม
กับขบวนการฝ่ายซ้ายอย่างแนบ ๆ และเพียงชั่วระยะสั้น ๆ แล้ว
ก็ดูเหมือนจะสูญเสียความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่โดยสิ้นเชิง
และงานเขียนอื่น ๆ ของเขาก็จะแตะแตะไปด้วยความสิ้นหวัง
อย่างขมขื่นโดยแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงเอาเลย

ถึงดาไซจะเป็นหนี้ต่อวรรณกรรมยุโรปอย่างชัดเจน
แต่จริง ๆ แล้วเขาผูกพันกับวรรณคดีคลาสสิกของญี่ปุ่นอันคุ้น
เคยมากกว่า ถึงผู้อ่านตะวันตกจะไม่ประสบปัญหาอะไรเป็น
พิเศษนักกับท่วงทำนองการเขียนของเขา แต่ก็มีกลวิธีการ
เขียนแบบหนึ่งซึ่งแม้จะไม่เชิงว่าไม่เป็นที่รู้จักในตะวันตก หาก
ก็อาจเรียกได้ว่าเป็นสิ่งแปลก เช่นในบางครั้งเขาจะยกเอาคำ
พูดสุดท้ายหรือคำพูดอันเป็นจุดไคลแมกซ์ในบทสนทนา
มาไว้ในตอนต้น แล้วจะค่อยย้อนไปเล่าแต่ละขั้นตอนของเรื่องอัน
จะโน้มนำมาสู่ตอนดังกล่าว เขาใช้การเขียนแบบนี้อย่างได้ผล
และก็โปรดปรานกลวิธีเล่าเรื่องย้อนหลังนี้เสียด้วย ลักษณะ
เด่นอื่น ๆ ในท่วงทำนองการเขียนของดาไซที่ผู้อ่านจะสังเกต
เห็นได้ก็คือการเอาเหตุการณ์เล็ก ๆ ที่ได้เกิดขึ้น (เช่นการเผา
ไซงู หรือมืออันบวมเป้งของคุณแม่) มาบรรยายเพื่อบอกเป็น
นัยถึงเหตุการณ์ที่ใหญ่กว่า สำคัญกว่า การใช้กลวิธีดังกล่าว
ชี้ให้เห็นว่าเขาก็เป็นหนี้ต่อกวีนิพนธ์ญี่ปุ่นด้วย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ต่อกวีนิพนธ์ขนาดสั้น ๆ บรรจุถ้อยคำเพียง ๑๗
พยางค์ที่เรียกว่าไฮกุ ซึ่งในกวีนิพนธ์แบบนี้ คำแต่ละคำ
จะเป็นส่วนสำคัญของกวีนิพนธ์ทั้งหมด โดยผู้ประพันธ์จะ
พยายามให้ผู้อ่านเห็นโลกทั้งโลกจากหยดน้ำเล็ก ๆ ไม่ก็หยดที่
บทกวีได้กลั่นออกมา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าดาไซเป็นผู้ยิ่งใหญ่คน
หนึ่งในบรรดานักบันทึกเหตุการณ์ชีวิตคนญี่ปุ่นร่วมสมัย และ
เขาก็ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงแม้จะเขียนหนังสือและ

ใช้ชีวิตอยู่เพียงระยะเวลาสั้น ๆ เขาได้สร้างภาพสถานที่นานา
เช่น ถูหาสต์แบบเก่าในเมือง บ้านในชนบท บ้านเรือน
ทรุดโทรมปรักหักพังในโตเกียว บาร์ราคาถูกรวมทั้งผู้คน
อาศัยอยู่ในสถานที่เหล่านี้และบรรยากาศที่ห่อหุ้มมันเอาไว้
ให้เราเห็นได้อย่างชัดเจนจนน่าประหลาดใจ ผมจึงอดที่จะ
กระตุ้นนักอ่านชาวตะวันตกที่ต้องการเห็นภาพชีวิตของญี่ปุ่น
ในปัจจุบันให้กลับไปอ่านตาโชไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะมีการวาด
ภาพถึงประเทศญี่ปุ่นอื่นๆ ในยุคสมัยเดียวกันอีกมากก็ตาม แม้
ว่าเนื้อเรื่องจะค่อนข้างแคบและตัวละครบางตัวจะมีความประ-
พจน์ออกนอกกลุ่มออกไปบ้าง ทว่านวนิยาย “อาทิตย์ลับ
ฟ้า” นี้ ก็ได้ซุกซุ่มและตีแผ่ให้เห็นภาพของชาวญี่ปุ่นโดยรวม
ทั้งชาติ ด้วยความเข้าใจถึงชีวิตของชาวญี่ปุ่นในปัจจุบันอย่าง
ลึกซึ้ง นี่เป็นเหตุผลหนึ่งว่าทำไมนวนิยายเรื่องนี้จึงประสบ
ความสำเร็จและสร้างความประทับใจต่อชาวญี่ปุ่นทุกชนชั้น
กระนั้น “อาทิตย์ลับฟ้า” ก็มิได้เป็นเพียงเอกสารทางสังคม
แก่ผู้ที่ปรารถนาที่จะรู้จักประเทศที่ลึกลับและห่างไกล หาก
เป็นนวนิยายทั้งดงามและทรงพลังเขียนโดยนักเขียนญี่ปุ่นร่วม
สมัยผู้ปราดเปรื่องที่สุด ไม่เพียงแต่ในวงวรรณกรรมญี่ปุ่น
เท่านั้นทว่าในวงวรรณกรรมโลกด้วย

โดนัลด์ คีน
เกมบริจ์ นิวออร์ก

สารบัญ

บทที่ ๑	งู
บทที่ ๒	เพลิงไหม้
บทที่ ๓	ดอกไม้พระจันทร์
บทที่ ๔	จดหมาย
บทที่ ๕	คุณผู้หญิง
บทที่ ๖	ปรบักษ์
บทที่ ๗	พินัยกรรม
บทที่ ๘	เหยื่อ

บทที่ ๑ : ๑

คุณแม่เปล่งเสียงร้องออกมาแล้ว ๆ ขณะนั้นท่านกำลัง
รับประทานซูป อยู่ในห้องรับประทานอาหาร

ฉันคิดไปว่าคงจะมีบางสิ่งบางอย่างแปลกปลอมตกลง
ไปในซูปนั้น “ผมหรือคะคุณแม่”

“ไม่ใช่หรอกจ้ะ” คุณแม่ตักซูปช้อนหนึ่งใส่ปากกราว
กับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านก็เหลียวศีรษะ
ไปด้านหนึ่ง ส่งสายตาดำจ้องไปยังต้นชากระถันออกดอก
สะพรั่งเต็มต้นยังเบื่องนอกหน้าต่างห้องครัว และทั้ง ๆ ที่ยัง
เบนศีรษะเบี่ยงอยู่เช่นนั้นท่านก็ตวัดซูปอีกหนึ่งช้อนเข้าระ-
หว่างริมฝีปากอย่างรวดเร็ว คุณแม่รับประทานด้วยท่วงทำอัน
แสนจะผิดแผกไปจากมารยาทอันได้บัญญัติเอาไว้ตามนิตยสาร
สตรีต่าง ๆ กระทั่งการใช้คำว่า “ตวัด” ในกรณีของท่านนั้น
ไม่ได้เป็นการเล่นสำนวนความเปรียบแต่อย่างใด

นาโอจิ น้องชายของฉันเคยเอยกับฉันครั้งหนึ่งขณะ
ที่เขาดื่มอยู่ว่า “การที่คนเรามีสฐาบรรดาศักดิ์นั้น ไม่ได้ทำ

ให้เขาเป็นผู้ตีผู้ตีขึ้นมาได้ดอก คนเราบางคนแม้จะไม่มียศ
 ฐานบรรดาศักดิ์อันใดนอกเหนือไปจากที่ธรรมชาติได้ประทาน
 ให้กับเขา ก็สามารถเป็นผู้ตีผู้ยิ่งใหญ่ได้ และคนอื่นๆ นอก
 นั้นอย่างเช่นพวกเราเป็นต้น ผู้ไม่ได้มีสิ่งใดเลยนอกเหนือจาก
 ยศฐานบรรดาศักดิ์ ก็จะใกล้เคียงกับความเป็นไพร่มากกว่าความ
 เป็นผู้ตีผู้ตีเสียอีกดูอย่างเจ้าอิวาซิม่าก็ได้ (เขาเอ่ยถึงเพื่อน
 ร่วมโรงเรียนชื่อสายซุนนางคนหนึ่งของเขา) เจ้านี้ไม่ได้ทำ
 ให้พีเกิดความรู้สึกว่ามันหยาบคายเสียยิ่งกว่าอ้ายแมงคาไนน์ ๆ
 ที่พี่อาจได้พบเห็นตามท้องถนนดอกกริ เจ้าถ่อยโง่เชลานั้นนะ
 ถึงกับสวมใส่ชุดทักซิโด้ไปร่วมฉลองงานแต่งงานของญาติของ
 มันเสียวนะ หรือแม้แต่สมมติว่าเกิดมีความจำเป็นจริง ๆ ที่มัน
 ต้องปรากฏกายในเครื่องทรงอย่างนั้นเจ้าคนโอหังนั้นก็ทำให้
 จันอยากจะอาเจียนเพียงแต่เพราะได้ยินภาษาที่มันเห็นสมควร
 ใช้เมื่อกล่าวสุนทรพจน์ อ้ายการเสแสร้งพรรคนั้นนะเป็นเพียง
 หน้าจากถูก ๆ จอมปลอมที่ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับความละ-
 เอียก่อนเป็นผู้ตีเลยเหมือนอย่างที่เคยมีการตีแผ่นป้ายเครื่อง
 หมายเอาไว้ตามมหาวิทยาลัยว่า “ห้องพักของคนชั้นสูง” ทั้ง
 ที่คนส่วนมากที่อาจจะพอถูกวัดได้ว่าเป็นผู้ตีผู้ตีนั้น ความ
 จริงแล้วน่าจะถูกรเรียกว่า “ขอทานชั้นสูง” เสียละมากกว่า ผู้ตี
 ที่แท้จริงนั้นจะไม่วางท่าเชื่องโง่ ๆ อย่างเจ้าอิวาซิม่า แม้เป็น
 ผู้ตีเพียงคนเดียวในครอบครัวของเรา เป็นผู้ตีขนานแท้ทีเดียว
 มีบางสิ่งบางอย่างอยู่ในตัวของท่านที่เราทั้งคู่ไม่อาจเทียบได้”

คุยอย่างเรื่องรับประทานซูปชี่ เราถูกอบรมให้โน้มกาย
 ลงพองามไปเหนือชามแล้วค่อยตักซูปแต่เพียงเล็กน้อยด้วยช้อน
 ซึ่งถือตะแคงเอาด้านข้างออก และจากนั้นก็ส่งมันเข้าปากโดย
 ยังถือช้อนตะแคงข้างอยู่เช่นนั้น แต่ที่คุณแม่ชี ตรงกันข้ามเลย
 ท่านกลับตะแค้นมือซ้ายพยักเอาไว้ที่ขอบโต๊ะแต่เบา ๆ และนั่ง
 ลำตัวตรงเปรี๊ยะ ศีรษะเชิดสูงและมองด้วยอาการไม่เกินไปกว่า
 ขำเลื่องไปที่ชามนั้น คุณแม่ตัวค้อมลงไปในซูป และราวกับ
 นกนางแอ่นบินปราดอันเป็นความเปรียบที่เราจะใช้แสดงถึง
 อาการอันสง่างามและสะอาดหมดจดนั้นได้อย่างแท้จริง ท่าน
 วาดช้อนเข้าปากยังมุมอันเหมาะเจาะ และเทซูปลงระหว่างริม
 ฝีปากจากจุดนั้นนั่นเอง จากนั้น พร้อมกับส่งสายตาขำเลื่อง
 อย่างซื่อ ๆ ไปรอบกาย ท่านตัวค้อมราวกับมันเป็นปีกอัน
 เล็กจริง ๆ โดยมีได้ทำซูปหกลงแม้แต่เพียงหยดเดียว ทั้งยัง
 ไม่ได้ปล่อยให้เสียงซดซดชชชชออกมา หรือทำช้อนกระทบชาม
 เกล้งกล้างแม้แต่หน่อย ท่วงทำเช่นนั้นอาจไม่ต้องตามกระบวน
 การรับประทานซูปดังที่สมบัติผู้ดีได้บัญญัติเอาไว้ ทว่าสำหรับ
 ฉันแล้วมันดูมีเสน่ห์หน้าตาและไม่เสแสร้งเป็นธรรมชาติดีมากกว่า
 ความจริงแล้ว น่าจะนี่ยิ่งนักกว่าซูปจะมีรสอร่อยขึ้นสักเพียงใด
 หากคุณได้รับประทานมันอย่างที่คุณแม่กระทำ ด้วยวิธีนี้หลัง
 ทรองอย่างสงบแทนการรับประทานมันด้วยการก้มลงมองดูใน
 ชาม ทว่าด้วยเหตุที่ฉันเป็นขอทานชั้นสูงประเภทเดียวกับที่นา
 โอจิว่าเอาไว้ และรับประทานอาหารตามสบายแบบคุณแม่ไม่
 เป็นฉันจึงได้แต่ก้มตัวลงเหนือชาม รับประทานด้วยท่วงทำอัน
 น่าห่อเหี่ยวใจตามที่สมบัติผู้ดีได้บัญญัติเอาไว้ไม่ผิดเพี้ยน

วิธีการรับประทานอาหารทุกสิ่งทุกอย่างของคุณแม่ ไม่เพียงแต่ซูปเท่านั้นคุณจะแหวกแนวจากมารยาทในการรับประทานอาหารตามปกติ เมื่อมีเนื้อสัตว์ คุณแม่จะตัดมันออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ทันทักด้วยมีดและส้อม และแล้วก็ค่อยย้ายส้อมมาไว้ในมือขวา และจะจิ้มชิ้นเนื้อรับประทานทีละชิ้นอย่างมีความสุข นี่ก็อีกเหมือนกัน ในขณะที่เราต้องต่อสู้กับการเลาะเนื้อไก่ออกจากกระดูกโดยพยายามไม่ให้เกิดเสียงกระทบเคล้งคล้าง คุณแม่กลับใช้นิ้วหยิบชิ้นไก่ขึ้นมาและกัดฉีกเนื้อออกเคี้ยวอย่างไม่ใส่ใจ แม้แต่การกระทำอันไม่ค่อยจะศิวิไลซ์เช่นนั้นนอกจากจะเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ที่น่าดูแล้วยังเร้าอารมณ์อย่างประหลาดเมื่อคุณแม่เป็นผู้กระทำ ของแท้นั้นมักจะผิดแผกแหวกแนวเช่นนี้เสมอ

ฉันเองนั้นบางทีก็อดคิดอยู่กับตัวเองไม่ได้ว่าอะไร ๆ คงจะมีรสอร่อยขึ้นหากเรารับประทานมันด้วยนิ้วมือ ทว่าฉันกลับจดเว้นจากการกระทำดังกล่าวด้วยเกรงว่าหากขอทานชั้นสูงอย่างฉันเลียนแบบคุณแม่ได้ไม่เหมือนแล้ว ก็อาจจะทำให้ฉันถูกกลายเป็นขอทานปกติธรรมดา ๆ ไปเลยก็ได้

นาโอจิ น้องชายของฉันกล่าวว่า เรานั้นเทียบกับคุณแม่ไม่ได้เลย และบางครั้งฉันเองก็อดมีความรู้สึกแทบจะสิ้นหวังไม่ได้ต่อความลำบากยากเย็นในการเลียนแบบท่าน มีอยู่ครั้งหนึ่งที่สวนหลังบ้านของเราที่ถนนนิชิคาตะ มันเป็นยามค่ำคืนอันงดงามแจ่มจรัสสุดสกาไปด้วยแสงเดือนในยามต้นฤดูใบไม้ร่วง คุณแม่และฉันนั่งเล่นชมจันทร์อยู่ข้างขอบสระใน

บริเวณบ้านพักฤดูร้อน เมื่อท่านผุ่ตลกขึ้น สาวเท้าไปยังกอไม้
อันออกดอกบานสะพรั่งอยู่ใกล้ ๆ นั้นแล้ว ท่านก็ส่งเสียงร้อง
เรียกฉันข้ามพวงซ่อผกาขาวสะอาด พร้อมกับหัวเราะน้อย ๆ ว่า
“คาซุโกะจ๊ะ ทายชีว่าแม่กำลังทำอะไรอยู่เอ๋ย”

“กำลังเก็บดอกไม้กระมังคะ”

คุณแม่เปล่งเสียงหัวเราะแหลมสูง “ฉะฉะ”

ฉันกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างที่น่านิยมนั้นขึ้นอย่างแท้จริง
ในชั่วขณะที่ฉันไม่มีวันลอกเลียนแบบได้เลย

ที่เล่ามานี้จะเป็นการออกนอกเรื่องไปไกลจากเรื่องซุป
เมื่อเช้า ทว่าฉันเพิ่งได้อ่านทราบมาจากหนังสือเล่มหนึ่งว่า ใน
สมัยที่ฝรั่งเศสยังปกครองด้วยพระเจ้าแผ่นดินอยู่นั้น สุภาพสตรี
ในราชสำนักไม่ถือเป็นเรื่องน่าอับอายอันใดกับการปลดเปลื้อง
ทุกข์หนักเบาตามราชอุทยานหรือมุระเบียงตำหนัก ความไร้อะ
เดียงสาเช่นนั้นมิเห็นหวั่นใจฉันไม่น้อย และฉันก็จงใจว่าคุณ
แม่อาจจะเป็นสตรีประเภทนั้นคนสุดท้ายที่ยังคงเหลืออยู่ในโลก
นี้ก็ได้

อย่างไรก็ตามที่ เช้านี้คุณแม่หลุดเสียงอุทานน้อย ๆ
ออกมา....อา....ในขณะที่ท่านละเลียดซุปอยู่นั้น และฉันก็ตาม
ไปว่ามันสืบเนื่องมาจากเส้นผมอย่างไร เพียงเพื่อจะได้รับคำ
ตอบมาว่าไม่ใช่

“คงจะเค็มไปกระมังคะคุณแม่”

ซุปสำหรับเช้านี้ปรุงมาจากถั่วเขียวกระป๋องของอเมริ-
กันซึ่งฉันได้มาจากการปันส่วนอาหารและก็เอามาตัดแปลงปรุง

เป็นซุปรุ่น ฉันไม่เคยมีความมั่นใจในความเป็นแม่ครัวของตัวเองเลย แม้ว่ามันจะเป็นความมั่นใจหนึ่งในจำนวนเพียงไม่กี่อย่างที่ลูกผู้หญิงเขาคงจะมีกัน และก๊อดที่จะกังวลใจเกี่ยวกับรสชาติซุปรุ่นเสียไม่ได้ แม้กระทั่งเมื่อคุณแม่บอกว่าซุปรุ่นไม่มีอะไรผิดปกติแล้วก็ตาม

“ลูกปรุงได้อร่อยมากจ้ะ” คุณแม่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง หลังจากรับประทานซุปรุ่นเรียบร้อยแล้ว คุณแม่ก็ตามด้วยข้าวปั้นห่อสาหร่ายทะเล

ฉันเองไม่เคยโปรดปรานอาหารเช้า และไม่เคยหิวโหยก่อนเวลาสิบโมง ทว่าเช้านี้ฉันกลับใจจัดการซุปรุ่นหมด และถ้าจะให้รับประทานอะไรอีกก็ดูจะเป็นการฝืนใจใช้ความพยายามอย่างมาก ฉันวางข้าวปั้นลงบนจานและใช้ตะเกียบเขี่ยมันจนแหลกไม่เป็นก้อนอีกต่อไปฉันคีบมันขึ้นมาชิ้นหนึ่ง ยกขึ้นทำมุมพอดีกับปาก ในท่วงทำนองเดียวกับที่คุณแม่ถือช้อนในขณะรับประทานซุปรุ่น ฉันดันมันเข้าไปในปากราวกับกำลังป้อนอาหารให้นกตัวเล็ก ๆ ในขณะที่ฉันกำลังอดเอียนกับอาหารอยู่เช่นนั้น คุณแม่ผู้ซึ่งเพิ่งจะรับประทานอาหารของท่านเสร็จ ก็ลุกขึ้นยืนเงิบ ๆ พิงแผ่นหลังของท่านเอาไว้กับกำแพง อันอบอุ่นไปด้วยแสงอาทิตย์ยามเช้า คุณแม่จ้องมองดูฉันรับประทานอาหารโดยที่ท่านมิได้เอ่ยอะไรอยู่เป็นครู่

“คาซูกะจ๊ะ ลูกไม่ควรจะรับประทานอาหารอย่างนั้น ลูกควรพยายามทำให้อาหารเช้าเป็นมื้อที่ลูกเอร็ดอร่อยกับมันมากที่สุด”

“คุณแม่อร่อยกับมันหรือเปล่าเล่าคะ”

“แม่น่ะไม่อะไรหรอก แม่สบายดีแล้วนี่จ๊ะ”

“แต่ลูกเองก็ไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยนะคะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกลูก ไม่ใช่” คุณแม่โกลงศีรษะพร้อมกับยิ้มเศร้า ๆ

เมื่อห้าปีที่แล้ว ฉันต้องนอนชมอยู่กับสิ่งที่เรียกว่าโรคปอด โดยที่ฉันเองแสนจะตระหนกที่ว่า ฉันตั้งใจให้เกิดโรคนี้ขึ้นกับตัวเอง ในทางตรงกันข้าม โรคภัยไข้เจ็บที่คุกคามคุณแม่เมื่อไม่นานมานี้ กลับยังความกังวลใจและเศร้าหมองมาให้มากกว่า แท้ๆเอาเห็ดความห่วงกังวลเพียงประการเดียวของคุณแม่กลับมุ่งมาที่ฉันทั้งหมด

“อา” ฉันพึมพำขึ้น

“อะไรหรือจ๊ะ ลูก” กราวที่คุณแม่เป็นฝ่ายถามบ้าง

เราลอบขำเสียงกันและกัน และก็รู้สึกถึงบางสิ่งบางอย่างอันดูราวกับจะเป็นชั่วขณะแห่งความเข้าใจกันอย่างถ่องแท้ระหว่างแม่กับลูก ฉันหัวเราะก็ออกมาแล้วใบหน้าของคุณแม่ก็ค่อยจืดจางสว่างไสวไปด้วยรอยยิ้ม

เมื่อใดก็ตามที่ฉันถูกจู่โจมด้วยความครุ่นคิดอันแสนจะเจ็บปวดน่าตะอาย ฉันอดที่จะปล่อยให้เสียงร้องแผ่ว ๆ ประหลาดเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากเสียมิได้ ครั้นนี้พลันฉันเกิดระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวพันกับการหย่าร้างของฉันเมื่อหกปีที่แล้วขึ้นมาได้อย่างกระจ่างแจ้ง และกว่าที่จะทันได้รู้ตัว เสียง

อุทานเบา ๆ ก็หลุดออกมาเสียแล้ว ฉันจงใจว่าแล้วทำไม
เล่าคุณแม่จึงต้องเปล่งเสียงร้องเช่นนั้นออกมาด้วยเหมือนกัน คง
มิใช่ว่าท่านระลึกถึงบางสิ่งอันน่าละอายจากอดีตของท่านเช่นที่
ฉันได้ระลึก ไม่ใช่ดอก แต่กระนั้นมันจะต้องมีอะไรสักอย่าง
เป็นแน่

“เมื่อสักครู่ คุณแม่เกิดนึกอะไรขึ้นมาอย่างนั้นหรือคะ”

“แม่ลืมไปแล้วจ๊ะ”

“เกี่ยวกับลูกหรือคะ”

“เปล่าจ๊ะ”

“เกี่ยวกับนาโอจิกระมัง”

“ใช่แล้วลูก” แล้วก็จะระงับด้วยคำเหล่านั้นเอาไว้
เพียงเท่านั้น คุณแม่ซบศีรษะเอียงลงด้านหนึ่ง และกล่าว
เสริมว่า “คงจะเป็นอย่างนั้นแหละจ๊ะ”

นาโอจิ น้องชายฉันถูกเรียกตัวขณะที่ยังศึกษาอยู่ใน
มหาวิทยาลัย และถูกส่งไปประจำการยังเกาะแห่งหนึ่งในมหา-
สมุทรแปซิฟิกตอนใต้ นับแต่นั้นเราไม่ได้รับข่าวคราวอันใดจาก
เขาเลย เขายังคงสาปสูญอยู่จนบัดนี้ แม้สงครามจะสิ้นสุดลง
แล้ว คุณแม่ปลงใจได้ว่าท่านคงจะไม่ได้เห็นหน้านาโอจิอีก
แล้ว อย่างน้อยก็เื่อยว่าอย่างนั้น ทว่าฉันเองไม่เคย “ปลงใจ”
ได้แม้แต่ครั้งเดียว คิดได้แต่เพียงว่าเราจะต้องได้พบเขาอีก
อย่างแน่นอน

“แม่คิดว่าแม่ทำใจได้จนเลิกหวังอะไรอีกต่อไปแล้ว แต่
ว่าพอแม่ได้รับประทานซูปอันแสนอร่อยของลูกเข้าก็อดคิดถึง

นาโอจิไม่ได้ มันเหลือทนสำหรับแม่ แม่ได้แต่เสียคยาว่า
 “แม่น่าจะได้ทำดีกับเขามากกว่าที่แล้ว ๆ มา”

นับแต่เวลาที่นาโอจิเริ่มเข้าโรงเรียนมัธยมปลาย เขา
 ได้หันมาลุ่มหลงหมกมุ่นกับวรรณคดีอย่างบ้าคลั่ง และเริ่มที่
 จะใช้ชีวิตราวกับคนเสเพล ยังความทุกข์ทเวษอันสวรรคตเท่านั้น
 ที่จะทำให้รู้ว่าใหญ่หลวงปานไคมาสู่คุณแม่ และทั้ง ๆ ความประพฤติ
 อันแสนจะน่าพรันพริ้งของเขาเช่นนั้น คุณแม่ก็ยังคิดถึงนาโอจิ
 เมื่อท่านรับประทานซูชิ และในที่สุดก็เปล่งเสียงร้องออกมา
 จันเลือกอาหารเข้าปากอย่างขุ่นเคือง ดวงตาร้อนผ่าวไปหมก

“เขาไม่เป็นไรหรอกนะ นาโอจินะ อันธพาลอย่าง
 นาโอจิคงจะไม่ตายง่าย ๆ นะ คนที่ตายเร็วนี้่มักจะได้แก่คน
 สุขภาพ อ่อนหวาน งดงามเสียละมากกว่า นาโอจินะ ไม่ยอม
 ตายแน่ ๆ แม้แต่คุณแม่จะใช้กระบองฟาดหัวเขาก็เถอะ”

คุณแม่ยิ้มแย้ม “ถ้าอย่างนั้นแม้ว่า ลูกคงจะตายแต่ยัง
 สบายแน่” คุณแม่แกล้งล้อฉันเล่น

“ทำไมลูกถึงจะตายเร็วด้วยล่ะคะ ลูกน่าจะแข็งแรงและ
 ก็น่าเกลียดทีเดียว ลูกเห็นจะอยู่ไปได้ถึงอายุแปดสิบเที่ยว”

“จริงหรือจะ ถ้าอย่างนั้น แม่ของลูกเห็นจะอยู่ไปถึง
 อายุเก้าสิบด้วยเหมือนกัน”

“กะ” ฉันเอ่ยด้วยความจงใจน้อย ๆ คนพาลนั้น
 อายุยืนยาวนานนัก คนที่ถึงยามสืตายเร็ว คุณแม่แสนจะงดงาม
 ทว่าฉันก็ยังต้องการที่จะให้ท่านมีชีวิตอยู่ไปนาน ๆ ฉันจึงหมด
 ปัญญาที่จะหาอะไรมาพูดต่อ “คุณแม่เฉใจแล้วกะ” ฉัน

ประท้วงขึ้น ริมฝีปากล่างเริ่มสั่นสะท้านและหน้าตาก็อ่อปริ่ม
จวนเจียนจะหยก

ฉันไม่ทราบเหมือนกันว่าฉันควรจะเล่าเรื่องงูตีหรือไม่
เรื่องมีอยู่ว่า บ่ายวันหนึ่ง สักสี่หรือห้าวันมาแล้ว เด็ก ๆ แดว
นี้พบไข่งูสักโหลหนึ่งแอบซ่อนอยู่ตามเสารั้วไม้ แกพากันยื่น
กรานว่าต้องเป็นไข่ของงูพิษแน่ ๆ ฉันเกิดนึกขึ้นมาได้ว่าหาก
มีงูพิษสักสิบสองตัวเลื้อยย้วยเยื้ออยู่ตามกอไผ่ละก้อ เราเห็นจะ
เดินลงสวนกันอย่างปกติสุขโดยไม่ได้ระมัดระวังกันเป็นพิเศษ
ไม่ได้ ฉันเอ่ยกับเด็ก ๆ ว่า “มาช่วยกันเผาไข่กันเถอะ”
แล้วเด็ก ๆ ก็ยกขบวนกระโดดโลดเต้นด้วยความร่าเริงตามหลัง
ฉันมา

ฉันหาใบไม้และกิ่งไม้มาสุ่มกองเข้าด้วยกันใกล้กับพง
ไม้ จุกไฟขึ้น แล้วโยนไข่เหล่านั้นเข้าไปในเปลวเพลิงที่ลุก
รอรอยู่เป็นนานมันก็ยังไม่วอดติดไฟลุกไหม้ เด็ก ๆ พากันไป
หาใบไม้และกิ่งไม้มาสุ่มไฟอีก ทำให้ไฟกองนั้นลุกโชติช่วง
รุนแรงกว่าเดิม ทว่าไข่เหล่านั้นก็ยังไม่มีที่ทำว่าจะไหม้เลยแม้
แต่น้อย

เด็กสาวที่อาศัยอยู่ในโรงนาถัดไปในถนนสายนั้น ร้อง
ตะโกนตามมาจากอีกฟากหนึ่งของรั้วว่าเรากำลังทำอะไรกัน

“เรากำลังเผาไข่งูนะ ฉันกลัวว่ามันจะฟักตัวออกมา
เป็นงูพิษ”

“ไข่ใหญ่แก่ไหนกันจ๊ะ”

“ก็ขนาดประมาณไข่นกกระทาและก็มีสี่ขาจะเลย”

“ถ้าอย่างนั้นละก็ เป็นไข่มุ่ไม่มีพิษธรรมดา ๆ นี้แหละจะ ไม่ใช่ไข่มุ่พิษหรอก ไข่ดิบนะไม่ไหม้ง่าย ๆ หรือ รู้หรือเปล่า”

เด็กสาวเดินหัวเราะจากไปราวกับว่าฉันเสียเต็มประดา เพลิงลุกโชติช่วงอยู่เช่นนั้นประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ไข่ก็ยังไม่ยอมไหม้อยู่ดี ฉันจึงให้เด็ก ๆ เขี่ยมันออกจากเปลวไฟและผึ่งมันเอาไว้ใต้ต้นพลับ ฉันหากรวดหินมาได้จำนวนหนึ่ง นำมาทำเป็นเครื่องหมายหลุมฝังศพ

“พวกเรามาสวดมนต์กันเถอะ” ฉันคุกเข่าลงและประสานมือเข้าด้วยกัน เด็ก ๆ พากันคุกเข่าอยู่เบื้องหลังฉันอย่างว่าง่ายและประสานมือไว้ด้วยกันอยู่ในท่าสวดมนต์ พอเสร็จพิธี ฉันก็ละจากเด็ก ๆ ไต่ขึ้นบันไดหินชันมาอย่างช้า ๆ คุณแม่ยืนรออยู่ที่หัวบันไดไต่ร่มเงาของซุ้มต้นพุจี

“ลูกได้กระทำการที่โหดร้ายมาก” ท่านว่า

“ลูกคิดว่ามันอาจจะเป็นไข่ของงูพิษ แต่มันกลับเป็นไข่ของงูธรรมดา ๆ นี่เอง อย่างไรก็ตามที่ ลูกก็ทำพิธีฝังศพให้มันตามสมควรแล้ว ไม่ต้องวิตกกังวลดอกคะ” ฉันตระหนักดีว่า ช่างโหดร้ายเสียจริงที่คุณแม่เกิดมาเห็นฉันเข้า

คุณแม่ไม่ได้เป็นผู้ที่เชื่อโชคลางแม้แต่น้อย แต่ท่านเกลียดกลัวอย่างมหันต์ นับเป็นสิบปีมาแล้ว เมื่อครั้งที่คุณพ่อสิ้นบุญในบ้านของเราที่ถนนบิซกาตะ ก่อนที่คุณพ่อจะหมดลมเพียงเล็กน้อย คุณแม่ได้เห็นสิ่งที่ท่านคิดว่าเป็นเชือกสีดำเส้น

บาง ๆ ขดอยู่ใกล้เตียงของคุณพ่อ ท่านจึงเดินไปหยิบมันขึ้น
 อย่างไม่ได้ระมัดระวัง แต่ปรากฏว่ามันเป็นงู มันเลื้อยหลบ
 หายไปทางระเบียง มีแต่คุณแม่และคุณน้าว่าจะเท่านั้นที่สังเกตเห็นมัน
 ท่านชำเลืองมองดูกันและกันทว่าไม่ได้เอ่ยอะไรออก
 มา ด้วยเกรงว่าจะไปรบกวนความสงบในช่วงเวลาสุดท้ายของ
 คุณพ่อ ด้วยเหตุนี้เอง ทั้งนาโอจิและฉัน (ผู้ซึ่งบังเอิญอยู่ใน
 ห้องนั้นด้วย) ไม่ได้ระแคะระคายอะไรเกี่ยวกับงูเลยสักนิด

แต่แล้วฉันก็ได้เห็นประจักษ์กับตาตนเองว่างูมีมากมาย
 ขดโอบอยู่ตามต้นไม้ทุกต้นข้างสระในสวนในคืนที่คุณพ่อเสียชีวิต
 มาบัดนี้ ฉันอายุยี่สิบเก้าปีซึ่งก็หมายความว่าเมื่อคุณพ่อ
 ของฉันจากไปเมื่อสิบปีที่แล้ว ฉันก็อายุได้สิบเก้าปี และก็ไม่ได้
 ใต้เป็นเด็กเล็กๆ แล้ว สิบปีผ่านไป ทว่าความทรงจำของฉัน
 ต่อสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ยังคงแจ่มกระจ่างอย่างที่สุด และฉันก็ไม่มี
 วันที่จะหลงเลอะเลือนด้วย ตอนนั้นฉันกำลังเดินไปที่สระ ตั้ง
 ใจว่าจะตัดดอกไม้มาประดับในพิธีศพ ฉันหยุดอยู่ใกล้แปลง
 ชีชีจิ และพลันก็สังเกตเห็นงูตัวเล็ก ๆ โอบพันอยู่ยังปลายกิ่ง
 ต้นชีชีจินั้น ฉันตกใจนิดหน่อย และเมื่อฉันเดินไปตัดกิ่ง
 กุหลาบยามาบุกียังอีกพุ่มไม้หนึ่ง ก็ได้เห็นงูที่นั่นอีกเหมือนกัน
 งูอยู่เต็มไปหมด บนกอกุหลาบกุโมเชอบนต้นเมเปิ้ล ต้น
 เอนิซิกะ เกาฟูจิ และต้นซากุระมีงูเกาะอยู่ตามพุ่มไม้ทุกพุ่ม
 และต้นไม้ทุกต้น สิ่งนี้มิได้ทำให้ฉันตระหนักตกใจเป็นพิเศษ
 เท่าใดนัก ฉันเพียงแต่อดคิดนิดหน่อยไม่ได้ว่า งูนั้นก็เหมือนกับ
 กับตัวฉันเองที่กำลังทุกข์ทเวศคร่ำครวญให้กับการจากไปของ

คุณพ่อและพากันเลื้อยออกมาจากรูของมันเพื่อแสดงความ
การเวทต่อดวงวิญญาณของท่านหลังจากนั้น เมื่อฉันกระซิบบอก
คุณแม่ถึงเรื่องงูในสวน คุณแม่รับฟังอย่างสงบ และเพียงแต่
เอียงศีรษะไปด้านหนึ่งเล็กน้อยราวกับว่าท่านกำลังครุ่นคิดถึง
บางสิ่งบางอย่างอยู่กระนั้น ท่านไม่ได้เอ่ยแสดงความเห็นว่า
อย่างไร

แต่กระนั้นเป็นความจริงที่ว่าเหตุการณ์สองเหตุการณ์
เกี่ยวกับงูที่เกิดขึ้นนี้ทำให้คุณแม่ขะเขย่งชิงชิงมานับแต่นั้น
หรืออาจจะเป็นการถูกต้องกว่าหากจะพูดว่าคุณแม่มองงูด้วย
ความขยาดและเกรงขาม กระทั่งท่านเกลียดกลัวมันในท้ายที่สุด

เมื่อคุณแม่ได้ล่วงรู้ว่าฉันได้เผาไข่มุก ท่านคงต้องรู้สึก
อย่างเป็นแน่แท้ว่าการกระทำครั้งนั้นบอกถึงลางร้ายบางอย่างพอ
ตระหนักได้ถึงนี้ทำให้ฉันรู้สึกได้ว่าฉันได้กระทำการที่เลวร้ายลง
ไปโดยการเผาไข่มุกนั้น ฉันเฝ้าแต่กังวล กลัวไปว่าฉันอาจเป็น
ตัวการนำคำสาปแช่งอันชั่วร้ายให้ตกกับคุณแม่ของฉัน จน
กระทั้งฉันไม่อาจปัดเหตุการณ์นั้นออกจากความคิดไปได้ ไม่
ว่าจะในวันนี้หรือในวันถัดๆ ไป แม้กระทั่งในห้องรับประทานอาหาร
ในเช้าวันนี้ ฉันก็ยังได้โพล่งถ้อยคำโง่เขลาอย่าง
ปราศจากการยั้งคิดออกมาว่าคนทั้งดงมานั้นตายเร็วซึ่งฉันไม่
อาจที่จะเอ่ยกลบเกลื่อนคำพูดนั้นได้ไม่ว่าจะแก้อย่างไร และต้อง
ลงเอยด้วยหยาดน้ำตาเอาอย่างนี้ต่อมาเมื่อฉันจัดการล้างจาน
อาหารเข้าไปเก็บ ฉันเกิดความรู้สึกอันสุดจะทนทานได้ว่าเจ้างู

น้อยอันแสนจะน่าขยะแขยง ซึ่งจะเป็นตัวการบั่นทอนอายุของคุณแม่ให้สั้นลง ได้เลื้อยเข้าไปอาศัยอยู่ในทรวงอกของฉัน

วันเดียวกันนั้น ฉันก็ได้เห็นงูตัวหนึ่งอยู่ในสวน เข้าวันนั้นเป็นเช้าอันสงบและสวยงาม หลังจากเสร็จงานในครัวแล้ว ฉันก็คิดว่าจะยกเก้าอี้หวายออกไปตั้งในสนามหญ้าเพื่อที่จะนั่งดักไหมพรม พอฉันย่างเท้าลงไปสวนพร้อมกับเก้าอี้ในวงแขน ก็ได้เห็นงูเลื้อยอยู่ในกอไผ่สีขมิ้น ปฏิกริยาอย่างเดียวของฉันก็คือรู้สึกขยะแขยงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ฉันจึงหอบเก้าอี้กลับมายังเจดียงหน้าบ้าน ทรุดกายลงนั่งดักไหมพรม ในตอนบ่าย เมื่อฉันก้าวเท้าเข้าไปในสวน ตั้งใจที่จะไปเอาหนังสือรวมภาพเขียนของมารี โลรองแซงจากห้องสมุดของเรา (ซึ่งอยู่ในห้องเก็บของตอนท้ายสวน) งูตัวหนึ่งก็เลื้อยตัดสนามออกมาอย่างช้า ๆ เป็นงูตัวเดียวกับที่ฉันได้เห็นเมื่อเช้านี้ เป็นงูที่บอบบางและก็สง่างามจริงๆ มันเลื้อยตัดข้ามสนามมาอย่างสงบสุขและหยุดลงเมื่อมาถึงร่มเงาของกุหลาบป่า ผงกหัวสูงขึ้นและแลบลิ้นกล้วยไฟแปลบปลาบไปมา ดูท่ามันคงจะค้นหาอะไรบางอย่าง ทว่าหลังจากนั้นเพียงไม่นาน มันก็หลุดหัวลงลงทอดกบกับพื้นตามเดิมราวกับว่าพ่ายแพ้ต่อความเหนียวอ่อน ฉันรำพึงกับตนเองว่า “งูตัวนี้ต้องเป็นตัวเมียแน่ๆ เลย” นอกจากนั้นแล้ว ความประทับใจอย่างรุนแรงที่ฉันได้รับจากงูตัวนี้ก็คือความงดงามของมัน ฉันสาวเท้าไปที่ห้องเก็บของและหยิบเอาหนังสือที่ต้องการออกมา ระหว่างเดินกลับ ฉันลอบชำ

เลื่องมองไปยังที่ที่ฉันได้เห็นงูตัวนั้น ทว่าบัคนี้มันได้หายไป
แล้ว

ใกล้ค่ำขณะที่ฉันกำลังคิมน้ำชากับคุณแม่ ฉันได้มอง
ไปทางสวนนั้นโดยบังเอิญ อันเป็นเวลาเดียวกับที่งูตัวเดียวกัน
นั้นเลื้อยออกมาให้เห็นอย่างช้า ๆ อยู่ยังบันไดชั้นที่สามของชั้น
บันไดหินนั้น

คุณแม่เองก็จะสังเกตเห็นมัน “เจ้างูตัวนั้น ไซ้ใหม่
ลูก” คุณแม่ปราดมาที่ฉันพร้อมกับถามขึ้น ทำนยีนแอบบังอยู่
ข้างหลังฉัน โดยกำมือของฉันเอาไว้แน่นอยู่อย่างนั้น ทันใด
มันก็สว่างวาบขึ้นในใจฉันว่าคุณแม่ท่านกำลังคิดถึงอะไรอยู่

“คุณแม่หมายความว่าเจ้างูตัวนี้ เป็นเจ้าของไซ้เหล่านี้นะหรือคะ” ฉันหลุดคำพูดออกมา

“ไซ้จะไซ้” เสียงของคุณแม่ฟังดูเกรียติ

เราจับมือกันไว้มัน และยืนนิ่งเงียบเผื่อดูเจ้างูตัวนั้น
พลางกลืนลมหายใจ งูตัวนั้นขดตัวอยู่บนแผ่นหินอย่างเห็น้อย
อ่อน เริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้งหนึ่งด้วยอาการสะคุด ๆ มันเลื้อย
ข้ามชั้นบันไดไปอย่างพลีๆ จากนั้นก็โผล่ปราดไปยังกอไผ่

“มันบ้วนเปียนอยู่ในสวนนี้มาตั้งแต่เช้าแล้ว” ฉัน
กระซิบ คุณแม่ถอนใจเฮือกแล้วทั้งกายนั่งแผ่ลงบนเก้าอี้

“แม่แน่ใจว่าคงจะเป็นอย่างนั้นแหละ มันคงจะเผ่า
กันหาไซ้ของมัน เจ้าสัตว์ที่น่าสงสารเอ๋ย” คุณแม่เอ่ยขึ้นด้วย
น้ำเสียงหดหู่

ด้วยไม่รู้ว่าจะทำอะไรที่ดีไปกว่านั้น ฉันเปล่งเสียงหัวเราะก็ออกมาอย่างปร่า ๆ เต็มที่ พระอาทิตย์ยามเย็นอันสาดแสงมากระทบต้องใบหน้าของคุณแม่ ทำให้ดวงตาของท่านสะท้อนประกายออกมาเกือบจะเป็นสีฟ้าเรือ ใบหน้าของท่านซึ่งจะบ่งบอกถึงร่องรอยแห่งความขุ่นเคืองจาง ๆ ช่างน่ารักจนกระทั่งฉันอยากจะโผผวาเข้าหา ฉันนึกขึ้นมาได้ในตอนนั้นว่าใบหน้าของคุณแม่ก่อนข้างจะคล้ายคลึงกับแม่ผู้โชคร้ายซึ่งเราเพิ่งจะได้เห็นไปเมื่อครุ่นนี้ และจะด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ฉันอดมีความรู้สึกไม่ได้ว่าเจ้าจูน่าเกลียดที่อาศัยอยู่ในทรงอกของฉันอาจจะลงเอยเอาด้วยการเขมือบเอาแม่ผู้ผ่องงามและเศร้าสร้อยคนนี้อีกได้ในวันหนึ่ง

ฉันวางมือลงบนไหล่อันนุ่มนวลและบอบบางของคุณแม่ และรู้สึกถึงอาการสะท้านอันฉันไม่อาจอธิบายได้ของร่างนั้น

เราย้ายออกจากบ้านที่ถนนนิชิคาตะในโตเกียวเมื่อตอนต้นเดือนธันวาคมแห่งปีที่ญี่ปุ่นได้ประกาศยอมแพ้สงครามอย่างไม่มีเงื่อนไข และเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านอันก่อนไปทางทรงจิ้นที่อัสึ ภายหลังจากที่สิ้นคุณพ่อ คุณน้าวาคะ น้องชายของคุณแม่ผู้บังคับเป็นญาติเพียงคนเดียวของท่านที่มีชีวิตอยู่ได้เข้ามาจัดการกับรายจ่ายภายในบ้าน ทว่าเมื่อสงครามสิ้นสุดลงทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป คุณน้าวาคะแจ้งให้คุณแม่ทราบที่เราไม่อาจดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างเช่นที่เราเคยปฏิบัติมา และเราไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากขายบ้านนั้นและไล่คนให้ออก

หมด และสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเราก็คือซื้อที่เล็ก ๆ สักแห่งตาม
ทางจังหวัดที่เราสองคนแม่ลูกจะใช้ชีวิตได้ตามที่เราพอใจ คุณ
แม่เข้าใจเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ใฝ่ตัวยกกว่าเด็ก ๆ เสียอีก และ
พอคุณน้าวาคะสาธยายให้ท่านฟังถึงสถานการณ์ของเรา ปฏิ
กิริยาเพียงประการเดียวอันเห็นได้จากท่านก็คือขอให้เขาจัดการ
ทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เขาเห็นสมควรเถิด

ยังตอนปลายเดือนพฤศจิกายน มีจดหมายส่งเป็นพิเศษ
จากคุณน้ามาถึงเราแจ้งให้ทราบของท่านขุนนางคาวัตกะกำลัง
ประกาศขายวิลล่าของท่าน ทัวบ้านตั้งอยู่บนเนินสูงมองเห็น
วิวงดงามและยังรวมเอาเนื้อที่ที่เป็นสวนราวสักไร่กว่า ๆ เอาไว้
ด้วย เราได้รับการบอกเล่าว่าละแวกนั้นมีชื่อเสียงจากการที่มี
ดอกพลัมบานสะพรั่งงดงาม และในฤดูหนาวอากาศก็อบอุ่น
และฤดูร้อนหรือก็เย็นสบาย จดหมายของคุณน้าวาคะสรุปว่า
“ผมเชื่อว่าคุณพี่จะมีความสุขที่ได้อาศัยอยู่ที่นั่น อย่างไรก็ตาม
คุณพี่เห็นจะต้องมาพูดจากับทางฝ่ายเจ้าของที่ดินด้วยตนเองบ้าง
ถ้าเช่นนั้นขอให้คุณพี่กรุณามาที่สำนักงานของผมในวันพรุ่ง
นี้”

“คุณแม่จะไปหรือคะ” จันเอ่ยถาม

“แม่ต้องไปจ้ะ” ท่านเอ่ยพร้อมด้วยรอยยิ้มอันเกือบ
จะย่นำเวทนานั้น “คุณน้าขอให้แม่ไปนี่จ้ะ”

ในวันรุ่งขึ้น หลังเที่ยงเล็กน้อย คุณแม่ก็ออกเดินทาง
โดยมีคนขับรถคนเก่าของเราเดินทางไปเป็นเพื่อนด้วย เขานำ
คุณแม่กลับมาส่งในตอนประมาณสองทุ่ม

คุณแม่มาก้าวเข้ามาในห้องของฉัน นั่งลงพลงใช้มือยึดกับโต๊ะเขียนหนังสือของฉันราวกับเกรงว่าท่านอาจจะทรุดชลบทรงนั้น “ตัดสินใจเรียบร้อยแล้ว” คุณแม่กล่าวเพียงแค่นั้น

“ตัดสินใจอะไรคะ”

“ทุกอย่าง”

“แต่ว่า” ฉันเอ่ยขึ้นอย่างประหลาดใจ “ก่อนที่คุณแม่จะทันได้เห็นว่าบ้านนั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรหรือคะ”

คุณแม่ทำข้อศอกลงบนโต๊ะ มือทาบอยู่กับหน้าผาก ทอดถอนใจน้อย ๆ “คุณน่าจะบอกว่ามันเป็นที่ที่น่าอยู่ แม่เองก็รู้สึกราวกับว่าแม่คงจะย้ายเข้าไปอยู่ที่นั่นได้ในทันทีอย่างที่คุณแม่เป็นอยู่ที่นี่โดยไม่ต้องลืมหูลืมตาเลย” คุณแม่ผงกศีรษะขึ้นและเผยยิ้มอย่างอ่อนระโหย ใบหน้าของท่านดูชุ่มชื้น ๆ ทว่าก็ยังสวยงาม

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นแหละ” ฉันเออออด้วย ไม่อาจหักท้านอะไรได้เมื่อเห็นว่าคุณแม่ใส่ใจคุณน่าจะมากมายถึงเพียงนั้น

“ถ้าอย่างนั้นลูกก็ไม่ได้ลืมหูลืมตาด้วยเหมือนกันสินะ”

แล้วเราทั้งคู่ก็หัวเราะออกมาพร้อม ๆ กัน แต่พอสิ้นเสียงหัวเราะ เราก็ให้รู้สึกหดหู่อย่างเหลือแสน

นับแต่นั้นจะมีคนงานมาที่บ้านของเราทุกวัน เริ่มเก็บข้าวของบรรจุหีบห่อเตรียมพร้อมสำหรับการย้ายบ้าน คุณน่าจะมาเยี่ยมเราก็ดูเหมือนกัน และตระเตรียมสิ่งที่จำเป็น

เพื่อว่าอะไรที่พอจะขายได้ก็จะไปจัดการเสีย สาวใช้โอกิมิ และฉันวันอยู่กับงานอย่างเช่น จัดเสื้อผ้าให้เป็นระเบียบ เผาขยะในสวน แต่คุณแม่กลับไม่ได้ให้การช่วยเหลือเราแม้แต่น้อยท่านเอาแต่ง่วนแต่ดูแลทำอะไรในห้องของท่านทุกวัน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ฉันได้รวบรวมความกล้าหาญถามท่านอย่างค่อนข้างตรงไปตรงมาสักหน่อยว่า “เป็นอะไรไปหรือคะ คุณแม่ไม่ยอมไปอยู่ที่อิสึคอกหรือ”

“จะ” คุณแม่ตอบเพียงเท่านี้ ใบหน้ามีริ้วรอยเลือนลางไม่แน่ใจ

เราใช้เวลาสิบกว่าวันกว่าจะเตรียมการขนย้ายได้เรียบร้อย เย็นย่ำวันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังง่วนอยู่ในสวนกับโอกิมิ ช่วยกันเผาเศษกระดาษและฟาง คุณแม่ไพล่ออกมาจากห้องของท่าน หุ้ยคียนบนเฉลียง จับตามองเพลิงอันลุกโชติช่วงนั้นอย่างเงิบเขิบ ลมเย็นสีเทาจากทิศตะวันตกพัดผ่านมา มันพัดเอาควันให้ลอยละเลียดไปกับพื้นดิน ฉันเหลือบมองไปยังใบหน้าของคุณแม่โดยบังเอิญและตระหนักที่ได้เห็นใบหน้าของท่านดูซีดเขียวเหลืองเกิน ซีดกว่าครึ่งโหล่ ๆ ที่เคยเห็นมา

“คุณแม่คะ คุณแม่ไม่สบายแล้วค่ะ” ฉันร้องขึ้น คุณแม่ยิ้มแห้งแล้งตอบมาว่า “ไม่มีอะไรดอกลูก” แล้วคุณแม่ก็เคลื่อนกายกลับเข้าห้องของท่านโดยปราศจากเสียง

เนื่องจากฟูกที่นอนของพวกเขาถูกบรรจุลงหีบห่อเรียบร้อยแล้ว คิโนันโอกิมิจึงนอนบนโซฟาในขณะที่คุณแม่กับฉัน

นอนหลับอยู่ด้วยกันภายในห้องของท่าน บนฟูกซึ่งหีบยี่มมาจากเพื่อนบ้าน

คุณแม่เอ๋ยพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงซึ่งฟังดูชราและก็อ่อนแอเสียจนฉันขวัญหาย “แม่จะไปอิสรี ก็เพราะลูกอยู่กับแม่ เพราะแม่มีลูก”

ฉันตกตะลึงกับถ้อยคำที่คุณแม่พูดขึ้น โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวนี้ “แล้วถ้าคุณแม่ไม่มีลูกอยู่ด้วยล่ะคะ” ฉันพลั้งปากไปโดยไม่ตั้งใจ

ครั้นแล้วคุณแม่ก็ร่ำไห้ออกมา “ถ้าเป็นอย่างนั้นเมื่อไรสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับแม่ก็คือความตาย แม่อยากตายในบ้านหลังนี้ หลังที่คุณพ่อของลูกสิ้นลม” ท่านเอ๋ยด้วยน้ำเสียงขาดเป็นห้วง ๆ ร้องให้สะอึกสะอื้นจนตัวสั่นสะท้าน

คุณแม่ไม่เคยเอ๋ยกับฉันด้วยน้ำเสียงอ่อนเพลียอย่างนี้มาก่อนเลย ไม่เคยเลยที่ท่านจะปล่อยให้ฉันแลเห็นท่านร้องไห้อย่างหมดอาลัยตายอยากเช่นนั้น แม้เมื่อครั้งที่คุณพ่อจากไป หรือเมื่อฉันแต่งงานแล้วต้องกลับมาหาท่าน หรือเมื่อทารกคลอดออกมาแล้วเสียชีวิตในโรงพยาบาล แม้ต่อมาเมื่อฉันป่วยหนักต้องนอนชมอยู่กับเตียง หรือเมื่อนาโอจิได้กระทำความไม่ดีไม่งาม ไม่เคยมาก่อนเลยที่ท่านจะแสดงความอ่อนแอออกมาเช่นนั้น ในช่วงสิบปีนับแต่คุณพ่อสิ้น คุณแม่ก็จะเป็นคนสุภาพเรื่อย ๆ ง่าย ๆ อย่างเช่นที่ท่านเคยเป็นเมื่อคุณพ่อยังมีชีวิต ฉันกับนาโอจิเติบโตขึ้นมาได้โดยไม่เคยต้องกังวลต่อสิ่งใด ก็ด้วยความที่ท่านเป็นคนเช่นนั้นเอง มาบัดนี้ คุณ

แม้ไม่มีเงินอีกต่อไปแล้ว คุณแม่ทุ่มเททุกบาททุกสตางค์ให้กับเรา นาโอจิและตัวฉันจนหมดสิ้น โดยไม่เคยปริปากบ่นตระหนี่เอาจับเร แม้สักครั้งเดียว และบัดนี้ท่านจำต้องจากบ้านหลังที่ท่านเคยใช้ชีวิตมานานปี เพื่อเข้าไปใช้ชีวิตอันลำบากในกระท่อมโดยไม่มีคนใช้แม้แต่คนเดียว หากคุณแม่เป็นคนเก็บตระหนี่ถี่เหนียว และเฝ้าแต่ดูค่าเราหรือหากท่านได้เป็นบุคคลประเภทที่รู้จักแอบสรรหาวิธีเพิ่มพูนผลประโยชน์ได้อย่างเร้นลับแล้วละก็ท่านคงไม่ร่ำร้องปรารณาถึงความตายอย่างนี้เลยไม่ว่าเวลาจะทำให้อะไร ๆ ผันแปรเปลี่ยนไปสักเพียงไหน เป็นครั้งแรกในชีวิตของฉันที่ฉันได้ตระหนักว่าการไม่มีเงินทองนั้นมันคือนรกอันโหดร้ายลำบากและสุดจะหาหนทางพ้นทุกข์เอาได้จริง ๆ ดวงใจของฉันเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก ทว่าฉันกลับตกอยู่ในความปวดร้าวอันรุนแรงเสีย กระทั่งน้ำตากลับเหือดแห้งไปหมด ฉันจงใจว่าความรู้สึกที่ฉันได้ประสบในครานี้ คือสิ่งที่ผู้คนเขาเรียกขานกันด้วยวลีที่ใช้กันจนเผลอว่า “ศักดิ์ศรีของชีวิตมนุษย์” หรือเปล่า ฉันนอนทอดกายอยู่ที่นั่นดวงตาเบิกโพลงจับจ้องอยู่ที่เพดาน ร่างกายแข็งซึ่งลงราวกับว่าได้กลายเป็นหินผาไปแล้วจะนั้น

อย่างที่ฉันคาดเอาไว้ไม่มีผิด คุณแม่ล้มป่วยอย่างไม่ต้องสงสัยเลยในวันรุ่งขึ้น คุณแม่เฝ้าแต่อ้อยอิ่งอยู่กับสิ่งนั้น สิ่งนี้ ราวกับว่าแต่ละนาทีที่รืงท่านเอาไว้ในบ้าน ล้วนแต่มีค่าสำหรับท่าน แต่แล้วคุณน้าวาตะก็เข้ามาแจ้งให้เราทราบว่าเราต้องออกเดินทางไปอิสึในวันนั้นนั่นเอง กระเป๋าสัมภาระ

เกือบทั้งหมดก็ได้รับการจัดลำเลียงส่งไปจนเกือบหมดสิ้นแล้ว
คุณแม่สวมเสื้อโค้ตด้วยความผินใจอย่างเห็นได้ชัด แล้วก็หัน
ไปโค้งโดยไม่ได้อะไรสักคำกับโอกิมิและคนอื่นๆ ที่เคยทำ
งานให้กับเรา ซึ่งล้วนแต่พากันมาร่ำลาเราทั้งสิ้น จากนั้น
คุณแม่ก็ย่างเท้าก้าวออกจากบ้านของเราที่ถนนนิชิคาตะ

วันหนึ่งรถไฟว่างที่เดียวเมื่อเทียบกับยามทั่ว ๆ ไป พวก
เราทั้งหมดจึงหาที่นั่งได้ คุณหน้าของฉันทูจะอยู่ในอารมณ์แจ่ม
ใสเป็นอย่างยิ่ง ปากยิ้มบร้อรงจากละครโน คุณแม่มีใบหน้า
ซีดเซียวและดวงตาหลุบต่ำอยู่ตลอดเวลา ดูท่าทางท่านคงจะ
หนาวอยู่ไม่น้อย เรามาเปลี่ยนเป็นรถโดยสารประจำทางที่
นากาโอกะ นั่งรถไปอีกประมาณสิบห้านาทีแล้วต้องลงเดิน
ต่อไปยังภูเขา เราเป็นป้ายไปตามเนินชันอันค่อย ๆ ลาดชันที่
ตระน้อยอย่างนุ่มนวลไปจนถึงหมู่บ้านเล็ก ๆ หมู่บ้านหนึ่ง ออก
นอกเขตหมู่บ้านออกมาเพียงเล็กน้อย มีบ้านทรงจีนอยู่หลัง
หนึ่ง คุณจะสร้างขึ้นอย่างมีรสนิยมพอใช้

“เป็นสถานที่ที่น่ารื่นรมย์มากกว่าที่ลูกคิดเอาไว้อีกนะ
คะคุณแม่” ฉันทูเอ่ยชมขึ้นทั้ง ๆ ที่ยังหอบแฮ่กมาจากการที่
ต้องออกแรงเป็นป้ายขึ้นมา

คุณแม่ยืนอยู่ตรงทางเข้าบ้านน้อยนั้น “จริงด้วยสิจ๊ะ”
ท่านเอ่ยตอบร่วรอยแห่งความสุขปรากฏแวบชั่วครู่อยู่ในดวงตา
ของท่าน

“แรกเริ่มเลยก็คืออากาศดี สดชื่นทีเดียว” คุณหน้า
ประกาศขึ้นด้วยความพึงพอใจในตนเองอย่างชัดแจ้ง

“จริง ๆ จ๊ะ” คุณแม่ยิ้มละไม “มันอร่อยจัง อากาศ
ที่นี่อร่อยดี”

แล้วเราทั้งสามก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน

พอเข้าไปในบ้าน ก็พบว่าสมบัติสิ่งของของเราได้มา
ถึงจากโตเกียวแล้ว หน้าบ้านมีหีบห่อกองอยู่พะเนินเทินทึก

“นอกจากนี้ วิวก็มองจากห้องนั่งเล่นนั่งถามเยียม
จริง ๆ” คุณน้าผู้ดูท่าว่ากำลังปลาบปลื้มเต็มทีนั้น ก็ลากเรา
ไปที่นั่นและจับตัวเราให้นั่งลงชื่นชมกับวิวที่ว่า

ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณบ่ายสามโมง ดวงอาทิตย์
ยามฤดูหนาวสาดแสงมาตอ้งสนามหญ้าในสวนแต่เพียงนุ่มนวล
ยังคืนบันไดอันทอดนำมาจากสนามหญ้า มีสระเล็ก ๆ ราย
ล้อมไปด้วยต้นพลัม เหยยพันสวนออกไปหน่อย เป็นสวนส้ม
แทนเจอริน ไกลออกไปจะเห็นถนนของหมู่บ้านทุ่งนาข้าว
หมู่สน แลสืบ ๆ นั้น ทะเลยังพอมองเห็นได้รำไร เมื่อฉัน
นั่งอยู่ในห้องรับแขกอย่างนี้ ทะเลจะปรากฏอยู่ในระดับเดียวกับ
ทรวงอกของฉันทีเดียว

“ช่างเป็นทิวทัศน์ที่นุ่มนวลเสียเหลือเกิน” คุณแม่
เอ่ยขึ้นอย่างเนือย ๆ

“คงจะเป็นเพราะอากาศนะค่ะ แสงอาทิตย์ที่นี่ก็จะ
แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับแสงอาทิตย์ที่โตเกียว คุณแม่ว่าอย่าง
นั้นไหมคะ ยิ่งกับว่า แสงนั้นถูกกรองด้วยไหมเนื้อดีเสียชั้น
หนึ่งก่อนแล้วอย่างนั้นแหละ” ฉันได้ตอบท่านด้วยความร่า
เริงอย่างฉันทเหลือ

ชั้นล่างประกอบด้วยห้องขนาดเหมาะสมสองห้อง อันได้แก่ ห้องรับแขกแบบจีนซึ่งติดกับทางเดิน และห้องน้ำถัดไปก็คือห้องรับประทานอาหารซึ่งรวมอยู่ในครัว ชั้นบนเป็นห้องนอนแบบฝรั่ง มีเตียงขนาดใหญ่ตั้งอยู่เตียงหนึ่ง บ้านทั้งหลังก็มีอยู่เพียงแค่นี้ แต่ฉันกลับคิดว่าเราสองคนแม่ลูกคงจะอยู่กันได้อย่างสบาย ๆ ไม่อึดอัดแต่อย่างใด หรือหากนาโอจิกลับมาเป็นสามคน เราก็คงจะไม่เดือดร้อนนัก

คุณน้ำผละออกไปที่โรงเตี๊ยมเพียงแห่งเดียวของหมู่บ้านเพื่อจัดการเตรียมอาหารไว้ให้เรา เขาลำเลียงอาหารกลางวันอันถูกจัดส่งมาในบัคคาลงกลางห้องนั่งเล่นและเริ่มลงมือรับประทานอาหาร จากนั้นก็ล้างคอด้วยวิสกี้ที่คุณน้ำเอามาด้วย คุณน้ำท่านคร่ำเรงเสียจริง ๆ และกระຍิ้นกระຍอยที่จะเล่าเรื่องการผลิตภัยของท่านในประเทศจีนกับขุนนางคาวาตะเจ้าของบ้านคนก่อนให้เราฟัง คุณแม่แทบจะไม่ได้แตะต้องอาหารเลย และเมื่อความมืดโรยตัวมาในไม่ช้า ท่านก็พิมพ์ขึ้นมาว่า “แม่อยากจะเอนหลังสักหน่อย”

ฉันไปรื้อฟูกออกมาจากกระเป๋าสัมภาระของเรา และช่วยคุณแม่ปูที่นอน บางสิ่งบางอย่างในตัวคุณแม่ทำให้ฉันกังวลใจอย่างมาก จนอดที่จะกั้นเอาปรอทขึ้นมาวัดอุณหภูมิของท่านไม่ได้ ความร้อนขึ้นสูงถึงหนึ่งร้อยองศา

แม้ว่าคุณน้ำก็จะไม่สบายใจ อย่างไรก็ตามก็ดี ท่านก็ได้ออกไปที่หมู่บ้านเพื่อตามหมอ พอฉันเรียก คุณแม่ก็ได้แต่ผงกขานรับอย่างง่วงงุน

ฉันบีบมือเล็ก ๆ ของคุณแม่ไว้ในอุ้งมือของฉัน และ
 สะอื้นให้ คุณแม่ช่างน่าสงสารเสียจริง น่าสงสารเสียเหลือเกิน
 ไม่หรอก เราทั้งคู่น่าสงสารไม่ต่างกันเท่าใดนักน้ำตาไม่ยอม
 เหือดหายไปง่าย ๆ ฉันครุ่นคิดขณะร่ำไห้ว่า ฉันอยากจะขาด
 ใจตายไปตรงนั้นพร้อม ๆ กับคุณแม่ เราไม่เหลือความหวัง
 อันใดอีกต่อไปแล้ว ชีวิตของเราทั้งสองจบสิ้นไปแล้ว นับแต่
 เราจากบ้านที่ถนนนิชิคาตะมา

สักสองชั่วโมงต่อมา คุณน้าก็กลับมาพร้อมกับหมอ
 ประจำหมู่บ้าน คุณทำทางแกเป็นคนอายุมากแล้วแต่งกายด้วย
 เสื้อผ้าในแบบญี่ปุ่นโบราณอย่างเต็มยศ

“มันอาจจะถูกลาเป็นนิวมอเนียได้ อย่างไรก็ตาม
 หากกลายเป็นนิวมอเนียก็ไม่มีอะไรต้องวิตกมากมายไป พร้อม
 กับการวินิจฉัยโรคอย่างคลุมเคลือนั้น เขาได้ฉีดยาให้คุณแม่
 หนึ่งเข็มแล้วก็จากไป

ในวันถัดมาไข้ของคุณแม่ก็ยังไม่ได้ลดลงเลย คุณน้า
 จัดการมอบเงินให้กับฉันสองพันเยนพร้อมกับสั่งให้โทรเลขไป
 ถึงท่านหากคุณแม่เกิดจำเป็นต้องเข้าโรงพยาบาลขึ้นมาแล้ว
 ท่านก็กลับไปโตเกียวในวันเดียวกันนั้น

ฉันเลือกเอาอุปกรณ์หุงต้มเท่าที่จำเป็นเพียงจำนวนไม่
 กี่อย่างออกมาจากสัมภาระและลงมือปรุงโจ๊ก คุณแม่ก็ลุกขึ้น
 ไปได้สามช้อนแล้วก็สิ้นศรัทธา ก่อนเที่ยงสักเล็กน้อยคุณหมอก็
 มาปรากฏกายอีก คราวนี้เขาแต่งกายอย่างไม่ค่อยเต็มยศนัก
 แต่กระนั้นก็ยังอุทิศส่วมธุมือมาช่วยอีก

ฉันเสนอว่าหากให้คุณแม่ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาล คงจะดีกว่ากระมัง “อย่าเลย” คุณหมอบอกว่า “ไม่จำเป็น วันนี้ผมจะฉีดยาฉีดยาที่แรงขึ้นไปอีกให้ และคราวนี้ไขคงจะลด” คำตอบของคุณหมอบอกจะขาดน้ำหนัก อย่างเช่นคราวก่อนนะแหละ แล้วเขาก็ผละจากไปทันทีที่ “ฉีดยาที่แรงกว่า” ให้กับคุณแม่

บ่ายวันนั้น ใบหน้าของคุณแม่ออกแดงก่ำ และท่านมีเหงื่อออกมากมาย นี่คงจะสืบเนื่องมาจากฤทธิ์อันน่ามหัศจรรย์ของยาฉีดยาที่กระมัง ขณะที่ฉันเปลี่ยนชุดนอนให้กับท่าน คุณแม่รำพึงว่า

“ใครจะรู้ เขาอาจจะเป็นนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ก็ได้”

อุณหภูมิของคุณแม่ลดลงสู่ระดับปกติแล้ว ฉันตั้งใจจนต้องรีบรุดวิ่งไปที่โรงเก็บของหมู่บ้านและขอซื้อไขหนึ่งโหลมาจากยายเจ้าของ ฉันรีบลวกไข่สามสี่ฟองและก็จัดแจงเสิร์ฟให้กับท่าน คุณแม่รับประทานไขลวกถึงสามฟองและจึกอีกประมาณครึ่งถ้วย

วันรุ่งขึ้นท่านนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ก็ปรากฏกายในชุดเต็มยศของเขาอีกครั้งเขาพยักหน้าหงิก ๆ อย่างเกร็งขมิ้ม เมื่อฉันแสดงความขอบคุณเขาในความสำเร็จของยาฉีดยานั้นเขาทำสีหน้าเหมือนกับจะพูดว่า “ผมว่าแล้วไหมล่ะ” เขาตรวจคุณแม่อย่างถี่ถ้วนแล้วก็เหลียวมาทางฉันเอ่ยว่า “คุณแม่ของคุณค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว ท่านจะรับประทานหรือทำอะไรก็ได้ตามแต่ปรารถนา”

ท่วงท่าเจรจาของเขาประหลาดเสียจนกระทั่งฉันต้องกลืนหัวเราะเอาไว้อย่างสุดความสามารถ ฉันนำकुหมอบไปส่งที่ประตู พอกลับมาที่ห้องของคุณแม่ ก็พบว่าท่านลุกขึ้นนั่งบนเตียงของท่านแล้ว

“เขาเป็นนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่จริง ๆ แม่หายป่วยเป็นปลิดทิ้ง” “คุณแม่เอ๋ยอย่างใจลอยคุณจจะรำพึงกับตนเองจะนั้น ไบหน้ามีวีแวว แห่งความสุขใจปรากฏอยู่

“คุณแม่คะ ให้ลูกเปิดม่านบังตาเอาไหมคะ หิมะกำลังตกเนาะคะ”

เกล็ดหิมะใหญ่ขนาดกลีบดอกไม้เริ่มโปรยปรายลงมาอย่างนุ่มนวล ฉันผลักบังตาเปิดออก ทรุดกายลงนั่งเคียงข้างคุณแม่ เฝ้ามองคุสายหิมะโรย

“แม่หายป่วยแล้ว” คุณแม่เอ๋ยอีกคราวกับพูดกับตนเอง เมื่อแม่นั่งอยู่กับลูกที่น้อย่างนี้ มันทำให้แม่รู้สึกอย่างกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นเป็นเพียงความฝัน พุทจริง ๆ แล้ว เมื่อถึงคราวต้องย้ายบ้าน แม่ชิงซังที่จะคิดถึงมัน แม่แทบจะยอมสละอะไรก็ได้เพียงเพื่อที่จะได้อยู่ที่บ้านในถนนนิชิคาตะต่ออีกสักวันหนึ่งหรือแม้แต่ครึ่งวันก็ยังดี แม่รู้สึกเหมือนตายไปแล้ว ครึ่งตัวเมื่อตอนขึ้นรถไฟและพอเรามาถึงที่นี่ หลังจากที่ได้มีความสุขอยู่เพียงครู่ แม่ก็รู้สึกเหมือนกับว่าอกแม่จะแตกด้วย ความปรารถนาที่จะได้กลับไปโตเกียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนใกล้ค่ำแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ดูจะค่อยเลือนรางว่างเปล่าไปต่อ

หน้าต่อตาแม่ เจ็บใช้คราวนี้ไม่ใช่จากโรคพยาธิธรรมดา หากพระผู้เป็นเจ้า ทรงประหารแม่เสียแล้ว แต่เมื่อพระองค์ ได้สร้างแม่ขึ้นมาเป็นคนใหม่ที่ต่างจากคนที่แม่เคยเป็นโดยสิ้นเชิง นั่นแหละที่พระองค์ได้ทรงฟื้นคืนชีวิตให้กับแม่”

นับแต่วันนั้นกระทั่งปัจจุบัน เราได้พากเพียรที่จะ ดำเนินชีวิตอันโดดเด่นของเราในบ้านน้อยบนภูเขาแห่งนี้ เรา ทำอาหารบ้าง ถักไหมพรมที่เจดียงหน้าบ้านบ้าง อ่านหนังสือในห้องแบบจีนบ้าง ดื่มน้ำชาบ้างพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ เรา ได้ดำเนินชีวิตเรียบ ๆ ที่เกือบจะตัดขาดจากโลกภายนอกเสีย สิ้น ตอนเดือนกุมภาพันธ์ หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านแทบจะถูกกลบ หายไปภายใต้ดอกพลัมอันบานสะพรั่ง วันคืนอันสงบ สงัดลม ราบเรียบ หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไปเรื่อย ๆ กระทั่งถึง เดือนมีนาคม ดอกไม้บานฟูไสวเหล่านั้นยังคงติดช้อยอยู่กับกิ่ง ก้านไปกระทั่งถึงปลายเดือน ไม่ว่าจะเป็นครั้งใดยามใดที่เรา ได้ยลดอกไม้อันพราวสะพรั่งเหล่านั้นมันช่างดึงดูดงามจนเราลืมหายใจแทบทุกที กลิ่นหอมกรุ่นของมันโชยกำจายท่วมท้นเข้ามาในห้องทุกครั้งทีฉันเปิดประตูกระຈ้าออก ยังปลายเดือน มีนาคม จะมีลมพัดโบกเกิดขึ้นในทุก ๆ เย็นและในขณะที่ เราดื่มน้ำชากันอยู่ในห้องอาหารอันซมุกซมัวไปด้วยแสงแห่ง ยามสนธยานั้น กลีบดอกไม้จะพากันโปรยปรายผ่านหน้าต่าง มาร่วงหล่นเอาในถ้วยชาของเรา บัดนี้ก็เป็นเดือนเมษายนแล้ว ขณะที่เรานั่งถักไหมพรมกันอยู่ที่เจดียงหน้าบ้านเรามักจะคุยวน

เวียนกันถึงแต่เรื่องแผนการณ์ที่เราจะว่าจะหักล้างทางพงปลูก
พืชกัน คุณแม่เสนอว่าอยากจะช่วยแม่ในขณะที่ฉันกำลังบันทึก
ถ้อยคำอยู่นี้ ฉันยังคงคิดเหมือนกับที่คุณแม่เคยคิดว่า เรานั้น
ได้ตายแล้วหากแต่ได้หวนกลับมามีชีวิตเป็นคนใหม่เท่านั้น แต่
ฉันไม่ได้หมายความว่า การกลับฟื้นคืนชีพ อย่างพระเยซูเจ้า
จะเป็นได้สำหรับสามัญชนเราดอกนะ คุณแม่พูดในทำนองที่
ว่า อดีตนั้นถูกหลงลืมไป แต่มันก็กลับลงรอยเดิมอีก คุณแม่
เมื่อคุณแม่ล้มรสซูปเมื่อเช้านี้จึงถึงกับทำให้ท่านหวนประหวัค
คิดถึงนาโอจินต้องเปล่งเสียงร้องออกมา สะกิดแผลจากอดีต
ของฉันหรือเล่าก็ยังมิได้แห่งสนิทหายคืนักเช่นกัน

โธเอ๋ย ฉันอยากที่จะบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างลงอย่าง
เรียบ ๆ และก็ไม่มี การบีบบังอำพรางอะไรเสียยิ่งนัก บางครั้ง
ฉันอดคิดเงิบ ๆ ไม่ได้ว่าความสงบสุขของบ้านน้อยบนภูเขา
หลังนี้ที่แท้เป็นเพียงการโป๊ปด หลอกหลวง และจอมปลอม
แม้จะทักท้วงเอาว่าเวลานี้เป็นช่วงเวลาแห่งการผ่อนผันสั้น ๆ ที่
พระเจ้าทรงประทานให้แก่คุณแม่และฉัน ฉันก็ยังหลีกเลี่ยง
ไม่ได้ที่จะรู้สึกหวั่น ๆ ว่าเงาคูกคามสีดากำลังคืบคลานเข้ามา
ใกล้เหนือเราเข้าทุกทีแล้ว คุณแม่ก็แสร้งว่ากำลังมีความสุข
แต่ว่าท่านกลับผอมลงทุกวัน และในทรวงอกของฉัน เจ็บพิช
ที่แอบซ่อนอาศัยอยู่ กลับอ้วนเอกจากเลือดเนื้อของคุณแม่ มัน
เติบโตขึ้นทุกวันไม่ว่าฉันจะพยายามสะกดกั้นมันอย่างไร อยาก
จะคิดว่ามันจะเป็นเพียงสิ่งที่ผ่านไปตามฤดูกาล ไม่มีอะไรมาก

กว่านั้นแต่การที่ฉันได้กระทำให้เลวร้ายอย่างเช่นการเผาไร่
นั้นได้ทำให้ประจักษ์อย่างชัดแจ้งว่าบัดนี้ฉันกำลังอยู่ในสภาพ
อย่างไร ไม่ว่าฉันจะทำอะไรก็ที่จะทำให้ความทุกข์ของคุณแม่
กลุ่มลี้กมากขึ้น และท่านก็อ่อนแอลงทุกที

ส่วนเรื่องความรักนั้นละหรือ....อย่าเลย เพียงเมื่อได้
เขียนเจ้าคำนั้น ฉันก็เขียนอะไรไม่ออกอีกเลย

บทที่ ๒ : เพลิงไหม้

ในช่วงสิบวันภายหลังเหตุการณ์เรื่องไข่มุกที่ได้เกิดขึ้นนั้น โชคชะตาร้ายครึ่งแล้วครึ่งเล่าก็จะอุบัติขึ้นราวกับจะตอกย้ำความทุกข์ของคุณแม่ให้หนักหนาขึ้นและร่นชีวิตของท่านให้สั้นเข้าอีก

คราวนี้ จันเป็นต้นเหตุก่อให้เกิดไฟไหม้ขึ้น

จันไม่เคยคิดฝันมาก่อนแม้แต่น้อยว่าเหตุการณ์อันน่าสะพึงกลัวอย่างเช่นการก่อเพลิงไหม้จะเป็นสิ่งที่บังเกิดขึ้นกับจัน จันได้ทำให้ชีวิตทุกผู้ที่อยู่รายล้อมจันตกอยู่ในภยันตรายในฉับพลันนั้น และได้เสี่ยงต่อการต้องรับโทษทัณฑ์อันสาหัสจากกฎหมาย

จันคงได้รับการเลี้ยงดูมาอย่าง “คุณผู้หญิงน้อย ๆ” เสียเคยชินจนกระทั่งไม่เคยจะได้ล่วงรู้เลยว่า เจ้าความสะเพร่าเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้นอาจจะโน้มนำไปสู่อัคคีภัยได้ ดึกดื่นคึกคักหนึ่งจันตื่นขึ้นมาจะล้างมือ ขณะเดินผ่านจากในห้องโถงทางเข้า ก็เลื้อบสังเกตเห็นว่ามีแสงไฟลอดออกมาจากห้องน้ำ

ตอนแรกก็ชำเลื่องมองอย่างไม่ได้เอาใจใส่ แต่ก็กลับได้พบว่า ประตูกะจกของห้องนั้นเป็นสีแสดโชติช่วง และหูก็ได้ยินเสียงประตูนั้นเปรี้ย้อย่างน่าหวาดหวั่น ฉันผลุนผลันวิ่งออกทางประตูด้านข้างไปภายนอกทั้ง ๆ ที่ไม่ได้สวมรองเท้า จึงได้เห็นว่า กองฝุ่นซึ่งสุ่มกันอยู่ข้างเตาเผาสุกโชติช่วงอย่างกราดเกรี้ยว

ฉันวิ่งจนตัวปลิวไปยังโรงนาถัดจากสวนของเราลงไป และออกแรงทุบประตูจนสุดกำลัง “คุณนากาอิ ไฟไหม้ค่ะ ไฟไหม้ กรุณาลุกขึ้นเถิดค่ะ เกิดไฟไหม้แล้ว”

คุณนากาอินั้นเห็นได้ชัดว่าคงจะเข้านอนไปเรียบร้อยแล้ว แต่ก็ร้องตะโกนตอบออกมาจากข้างในว่า “จะมาเกี่ยวนี้แหละครับ” ขณะที่ฉันยังคงกระตุ้นให้เขารีบ ๆ เข้าอยู่นั้น เขาก็ปราดออกมาจากบ้าน ทั้ง ๆ ที่ยังคงอยู่ในชุดนอน

เราวิ่งแข่งกันกลับไปที่เพลิงไหม้พอเราลงมือใช้ถังตักน้ำจากสระได้สักครู่ ก็ได้ยินเสียงคุณแม่ตะโกนเรียกมาจากกระเบื้องข้างห้องท่าน ฉันเหวี่ยงถังลงไปทางหนึ่ง บินขึ้นไปบนกระเบื้องนั้น แล้วโอบคุณแม่ไว้ในวงแขน ท่านกำลังจะทรุดอยู่รอมร่อแล้ว “คุณแม่คะ โปรดอย่ากังวลเลยคะ ไม่เป็นไรหรอกนะคะ กรุณากลับไปนอนเถิดค่ะ” ฉันนำท่านกลับไปสู่เตียง ปากก็พูดจาชักจูงให้ท่านล้มกายลงนอน จากนั้นตัวเองก็วิ่งตัวปลิวกลับไปยังกองเพลิง คราวนี้ฉันจ้วงตักน้ำจากอ่างอาบและส่งต่อให้คุณนากาอิสาดไปดับกองไม้อันกำลังลุกไหม้อยู่เลยทีเดียว อย่างไรก็ตามก็ดี เพลิงอันพิโรธนั้นยังคงลุก

ไหม้รุนแรงเสียจนกระทั่งเราไม่อาจจะดับมันได้ด้วยเพียงวิธีการดังกล่าว

ฉัน ได้ยินเสียงหลายต่อหลายเสียงตะโกนมาจากเบื้องล่างว่า “เกิดไฟไหม้ที่วิลล่า” ทันใดนั้นชาวนาสึห้าคนก็วิ่งประทุร่ว เร่งฝีเท้ามาที่เรา แล้วภายในไม่กี่นาที พวกเขาก็ช่วยกันรับช่วงส่งต่อดังน้ำกันเป็นทอด ๆ และดับไฟได้จนสิ้น หากไฟยังคงลุกไหม้อยู่นานกว่านี้อีกสักนิดเดียว เปลวเพลิงคงลามเลยไปถึงหลังคาเป็นแน่

“ขอบคุณสวรรค์” นั่นเป็นสิ่งที่ฉันนึกคิด ครัวหนึ่งต่อมาก็นึกตกใจแทบสิ้นสติเมื่อได้ประจักษ์ชัดว่าอะไรเป็นสาเหตุของเพลิงไหม้นั้น ฉันเพิ่งจะคิดออกเอาตอนนั้นเองว่า หายนะนั้นมันบังเกิดขึ้นได้ก็สืบเนื่องด้วยที่คืนก่อนนี้ หลังจากที่ฉันได้กวาดเอาเศษพื้นที่ยังไหม้ค้างออกจากเตาฉันได้ปล่อยให้มันวางกองอยู่ข้างกองไม้อย่างนั้นเอง คิดเอาเองว่ามันคงจะดับหมดแล้ว พอรู้ถึงนี้ก็ทำเอาฉันอยากจะปล่อยโซ่ออกมาเสียยิ่งนัก ขณะที่ฉันยืนปักหลักราวกับรากงอกติดอยู่กับพื้นดินนั้น ก็ได้ยินเสียงเด็กสาวคนที่อยู่บ้านตรงข้ามพูดขึ้นถึง ๆ ว่า “คงมีใครเดินเล่นเรื่องเตาไฟที่นั่นนะไหม้เสียหายไม่มีชิ้นดีเสีย”

ในบรรดาผู้ที่มาปรากฏตัวอยู่ ณ ที่นั้น มีผู้ใหญ่บ้านตำรวจ และก็หัวหน้าหน่วยดับเพลิงอยู่ด้วย ผู้ใหญ่บ้านถามขึ้นด้วยใบหน้ายิ้มละไมอ่อนโยนเช่นเคยว่า “คุณคงตกใจกลัวแทบตายเลยสินะ มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกันละนี่”

“เป็นความผิดของดิฉันทั้งหมดแหละค่ะ ตอนนั้นดิฉันนึกว่าเศษพืชมันดับไปหมดแล้ว” ฉันทุดออกมาได้เพียงแค่นั้นเอง น้ำตาก็กลอลหน่วย ยืนอึดอั้นตันใจพูดอะไรไม่ออก ดวงตาทอดต่ำจับนั่งอยู่เพียงพื้นดิน แล้วความคิดก็แวบเข้าสมองว่าตำรวจอาจจับฉันแล้วลากตัวไปเข้าคุกравกับเป็นอาชญากรร้ายก็เป็นได้ แล้วพลันในขณะเดียวกัน ฉันก็เริ่มรู้สึกถึงสภาพผมเผ้าอันยุ่งเหยิงน่าละอายของตนเองขณะที่ยืนเท้าเปล่าเปลือยอยู่ในชุดนอนเช่นนั้น ฉันรู้สึกประหนึ่งหลงทางโดยสิ้นเชิง

ผู้ใหญ่บ้านถามเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงเห็นอกเห็นใจว่า

“ผมเข้าใจ คุณแม่ของคุณเป็นอย่างไรว่าง”

“ท่านพักผ่อนอยู่ในห้องของท่านค่ะ มันเป็นเรื่องซอกอันน่าหวาดหวั่นสำหรับท่านทีเดียว”

“แต่เอาเถอะ” นายตำรวจหนุ่มเอ่ยขึ้นอย่างพยายามจะปลอบประโลมฉันว่า “ดีแล้วที่บ้านไม่ไหม้ไปด้วย”

แล้วตอนนั้นคุณนากาอิซึ่งกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้ามาในระหว่างนั้น ก็ปรากฏกายขึ้นอีก เขาตะโกนโวยวายจนสุดเสียงว่า “นี่วันวายอะไรกันหนักหนานะ กับอีกแถมไหม้ก็ตุ๋นไหม้ไฟยังไม่ทันไหม้เอาจริง ๆ จัง ๆ เสียหน่อย” เห็นชัด ๆ ว่า เขากำลังพยายามที่จะกลบเกลื่อนความผิดอันแสนโง่เขลาของฉันท

“ผมเข้าใจดีทีเดียว” ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยพลางพยักหน้าหงิก ๆ เขาสนทนากับนายตำรวจคนนั้นอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็หันมา

เอ่ยว่า “เราจะไปละ โปรตฝากความระลึกถึงของผมถึงคุณแม่
ของคุณด้วย” แล้วทั้งหมดยกเว้นนายตำรวจผู้นั้นก็ผละจากไป
นายตำรวจสาวเท้ามาที่ฉันแล้วเอ่ยด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่า
ลมหายใจว่า “จะไม่มีกรารงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืน
นี้”

ภายหลังจากที่เขาปล่อยกายหายไป คุณนาคาติดตามฉัน
ด้วยน้ำเสียงเข้ม ๆ ว่า นายตำรวจผู้นั้นได้กล่าวว่าอะไรบ้าง
ฉันก็ตอบว่า “เขาบอกดิฉันว่า พวกเขาจะไม่รายงานแต่
อย่างใด” เพื่อนบ้านผู้ยังงยืนเฝ้าอยู่แถวนั้น คงจะได้ยิน
ถ้อยคำของฉันเข้าเป็นแน่เพราะค่อยเริ่มทยอยหายไปทีละคน
สองคน ปากพิมพ์ถ้อยคำบ่งบอกความโล่งใจ คุณนาคา
อวยพรราตรีสวัสดิ์กับฉันแล้วก็มุ่งหน้าจากไป และแล้วก็เหลือ
แต่ฉันยืนเลือนลอยอยู่ข้างกองไม้อันถูกเผาไหม้แต่ลำพัง ฉัน
เหลือบมองไปที่ท้องฟ้าอันมีลำแสงแรกของยามอรุณปรากฏอยู่
ด้วยน้ำตากลอเบา

ฉันเดินไปล้างมือ เท้า และใบหน้า เพียงคิดว่าจะ
ต้องไปเผชิญหน้ากับคุณแม่ ฉันก็ประหวัดพริ้งเสียแล้ว
ฉันจึงเดินวนไปเวียนมาอยู่ในห้องน้ำ มีอึดใจอยู่ชั่วยาว
และฉันก็เลยเผลอออกไปยังห้องครัว ใช้เวลาให้หมดไปกับการ
จัดเครื่องครัวอันไม่จำเป็นต้องจัดอีกต่อไปจนกระทั่งสว่าง

ฉันเดินจรดปลายเท้าไปที่ห้องของคุณแม่ และก็
พบว่าท่านลุกขึ้นแต่งกายเสร็จเรียบร้อยแล้ว และกำลังนั่งอยู่
ในเก้าอี้เท้าแขนท่าทางอ่อนระโหยเสียเหลือเกิน คุณแม่ส่งยิ้ม

ให้เมื่อแลเห็นฉัน ทว่าใบหน้าของท่าน กลับยังคงซีดเซียว
อย่างน่าตระหนกอยู่เช่นนั้น

ฉันไม่ได้ยิ้มตอบให้กับท่าน หากกลับย่นนึ่งซึ่งไม่พูด
ไม่จาอยู่เบื้องหลังเก้าอี้ที่ท่านนั่งอยู่ สักครู่ให้หลัง คุณแม่ก็
เป็นฝ่ายพูดว่า “ไม่มีอะไรหนักหนาใช้ไหมลูก พี่น่ะมีเอา
ไว้เผื่อนี่จ๊ะ”

แล้วตัวของฉันก็แทบ ล่องลอยไปด้วยกระแสคลื่นแห่ง
ความสุขสะพัด ฉันยังจำสุภาวศิบทหนึ่งจากคัมภีร์ ไบเบิลได้ดี
ตั้งแต่สมัยที่เรียนหนังสือโรงเรียนวันอาทิตย์ในวัยเด็ก “ถ้อย
คำอันเปล่งขึ้นด้วยความเหมาะสมก็เหมือนกัณฑ์ผลแอปเปิ้ลทอง-
คำในแผ่นภาพเงิน” และฉันก็ได้แต่ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า
จากกันบึงของดวงใจที่ได้โชคก็มีคุณแม่อันเปี่ยมไปด้วยความ
อ่อนโยนเช่นนั้น

ภายหลังจากที่รับประทานอาหารเช้าเบา ๆ เสร็จเรียบ
ร้อยแล้ว ฉันก็ลงมือจัดการกำจัดกองพินไหม้เกรียม โอซากิ
เจ้าของโรงเตี๊ยมของหมู่บ้าน วึ่งเหยาะ ๆ มาที่ประตูสวน
“เกิดอะไรขึ้นเหอะกะ ฉันเพิ่งจะได้ข่าวนี้ เกิดอะไรขึ้นเมื่อ
คืนนี้กะ” น้ำตาอวาววามในดวงตาของแก

“ดิฉันต้องขอโทษด้วยค่ะ” ฉันพึมพำขอโทษ

“ไม่มีอะไรต้องขอโทษขอโพยดอกค่ะ ตำรวจเขาว่า
อย่างไรบ้างล่ะ”

“เขาบอกว่าไม่เป็นไรค่ะ”

“เออ ค่อยโล่งอกไปหน่อย” ทำทางหล่อนถือคติใจ
ไปด้วยอย่างจริงใจ

ฉันปรึกษากับไอซากิว่าควรจะแสดงความขอบคุณและ
ขอโทษต่อผู้คนที่หมู่บ้านอย่างไรดี หล่อนเห็นว่าเงินคงเป็น
สิ่งที่เหมาะสมที่สุด และก็ยังเสนอแนะถึงบ้านต่าง ๆ ที่ฉันควร
ไปเยี่ยมเยือนพร้อมกับเงินของขวัญและคำขอโทษ หล่อน
เสริมว่า “หากคุณไม่กล้าปากหน้าตาตาไปตามลำพังละก็
ฉันจะไปเป็นเพื่อน”

“แต่ว่า หากดิฉันไปเพียงลำพังคนเดียวคงจะเป็นการ
ดีที่สุดระมัง”

“คุณไปคนเดียวได้ไหมล่ะ ถ้าไปได้ก็เหมาะกว่า”

“ดิฉันจะไปคนเดียวก็แล้วกันค่ะ”

พอฉันเสร็จจากการกำจัดไม้เหล่านั้ ก็ไปขอเงินคุณ
แม่มาจำนวนหนึ่ง จัดแบ่งเป็นห่อเล็ก ๆ ห่อละหนึ่งร้อย
เยน จำหน้าซองว่า “ชออภัย”

ฉันไปที่ที่ทำการหมู่บ้านเป็นแห่งแรก ผู้ใหญ่บ้านไม่
อยู่ ฉันจึงมอบห่อเงินไว้กับเด็กสาวที่โต๊ะต้อนรับนั้น พร้อม
กับกล่าวว่า “สิ่งที่ดิฉันได้กระทำไปเมื่อคืนนี้นั้นไม่น่าได้รับ
การให้อภัยเลย ทว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ดิฉันจะระมัดระวัง
อย่างที่สุด ได้โปรดยกโทษให้ดิฉันและโปรดแจ้งให้ผู้ใหญ่
บ้านได้ทราบถึงความเสียใจของดิฉันด้วย”

จากนั้นดิฉันก็ไปที่บ้านของหัวหน้าหน่วยดับเพลิง เขา
เดินมาที่ประตูด้วยตนเอง ส่งยิ้มเศร้า ๆ น้อย ๆ ให้กับฉันว่า

ไม่ได้เอื่อยอะไร จะด้วยเหตุผลอันใดก็ไม่ทราบได้ฉันร่ำให้ออกมา “โปรดยกโทษให้ดิฉันด้วยเถิดสำหรับเรื่องเมื่อคืนนี้” ฉันกล่าวลาอย่างผลุนผลันออกวิ่งไปตามถนนสายต่าง ๆ ทั้งน้ำตานองหน้า หน้าตาของฉันดูไม่ได้เอาจนต้องกลับบ้านไปเสริมสวยใหม่พอจะเริ่มออกเดินทางอีก คุณแม่ก็ปรากฏกายพร้อมกับเอ่ยว่า “ยังไม่เสร็จอีกหรือลูก คราวนี้จะไปไหนล่ะ”

“ลูกเพิ่งจะเริ่มเองค่ะ” ฉันตอบ ก้มหน้างูต

“คงจะเป็นเรื่องอันแสนเจ็บปวดสำหรับลูกเลยเถียวนะ” น้ำเสียงของคุณแม่แสดงออกถึงความเข้าใจอย่างอบอุ่น เป็นเพราะความรักของคุณแม่ที่เคียดที่เป็นพลังให้ฉันค้นกันไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่เหลือใจจนหมดสิ้น โดยปราศจากน้ำตาสักหยดในคราวนี้

ทุกหนทุกแห่งที่ฉันได้ไปเยี่ยมเยือน ผู้คนพากันแสดงความเห็นอกเห็นใจและพยายามที่ปลอบโยนฉันทั้งนั้น ทว่าภรรยาสาวของคุณนิชิยาม่าเป็นเพียงผู้เดียวที่ออกปากตำหนิฉัน (ฉันพูดว่ายังสาวแม่หล่อนจะปาเข้าไปสี่สิบแล้ว) “ต่อไปในวันหน้าภรรยาจะมีครรภ์วังหน้าหย่อนะคะ เท่าที่ฉันรู้มาคุณน่าจะจะเป็นผู้สืบผู้ตีมา แต่ว่าเท่าที่ฉันเฝ้าดูคุณอยู่ก็อดพูดอย่างใจคิดไม่ได้ว่าคุณสองคนนะ อยู่กันเหมือนเด็ก ๆ เล่นหม้อข้าวหม้อแกง นี่ที่ไม่ได้เกิดเพลิงไหม้มาก่อนหน้านี้นักก็หวั่นใจเลยเหลือหลายแล้ว คุณจากความเลินเล่อที่พวกคุณอยู่กัน นับแต่นี้ต่อไปกรุณาทำให้แน่ใจว่าได้ใช้ความระมัดระวังอย่างถึงที่สุด

แล้วนะคะ เมื่อคืนนั้นนะ หากมีลมแรงกรรโชกมาละก็ หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านเห็นทีจะเป็นกองเพลิงไปหมดแล้ว”

ฉันรู้สึกว่คำกล่าวหาของคุณนายนิชิยาม่ามีความจริงแฝงอยู่ไม่น้อย อะไร ๆ มันไม่ได้ผิดเพี้ยนไปจากที่หล่อนได้สารยายเลย และฉันก็ไม่อาจที่จะเกลียดชังหล่อนได้แม้สักปลายก้อยที่ได้ดูคำฉันท์กล่าว คุณแม่ท่านพยายามที่จะปลอมโยนโดยการพูดตก ๆ ว่าพีนะมีเอาไว้เผา ทว่าลองนึกดูเถิด หากมีลมแรงกรรโชกมา หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านคงจะไหม้เป็นจุณอย่างที่คุณนายนิชิยาม่าว่าไว้ก็เป็นได้ หากเป็นเช่นนั้น แม้แต่การฆ่าตัวตายของฉันก็คงจะไม่เพียงพอสำหรับแสดงความขอโทษและความตายของฉัน คงจะไม่เพียงพอแต่ทำให้คุณแม่ต้องตายตามด้วย หากคงจะทำให้ชื่อเสียงของคุณพ่อต้องหมองมัวไปชั่ววันรันตร์เป็นแน่ ฉันทราบดีว่าชนชั้นขุนน้ำขุนนางมิได้อยู่ในสถานะที่เคยเป็นมาเช่นเก่าก่อนอีกต่อไปแล้ว ทว่าหากมันจะถล่มทลายลงไปไม่ว่าจะด้วยกรณีใดก็ตาม ฉันก็อยากที่จะเห็นมันล่มสลายลงอย่างสง่างามที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ ฉันคงจะตายนอนตาไม่หลับหากต้องตายลงเพื่อเป็นการไถ่บาปที่ได้ก่อเพลิงไหม้ขึ้น

วันต่อมา ฉันก็เริ่มลงมือใช้พลังงานทั้งหมดให้หมดไปกับการทำงานในท้องทุ่ง บางครั้งลูกสาวของคุณนากาโอกิจะมาช่วยฉัน นับแต่เหตุการณ์ก่อเพลิงไหม้อันแสนจะน่าอัปยศอกลสุของฉัน ฉันก็ค่อยรู้สึกประหนึ่งว่าเลือดของฉันมีสีเข้มขึ้นราวกับว่าฉันเองได้กลายมาเป็นสาวชาวนาผู้หยาบกระด้างเข้า

ทุกวัน อย่างเช่น เมื่อฉันนั่งดักไหมพรมกับคุณแม่อยู่ที่เจดีย์ง
หน้าบ้าน ฉันจะรู้สึกปวดเมื่อยราวกับเป็นตะคริวและก็อดอึด
หายใจไม่ออกอย่างประหลาด แต่ถ้าได้ออกไปชุกดินอยู่ในทุ่ง
นาสักหน่อยก็จะค่อยยังชั่วขึ้น

ฉันว่าใคร ๆ คงจะเรียงงานอย่างนี้ว่างานกรรมกร แต่
นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันต้องลงมือทำงานอย่างนี้ ฉันเคยถูกเกณฑ์
ในช่วงสงครามและถูกจับให้ทำงานกฐี รองเท้าผ้าใบคู่ที่ฉัน
สวมลงทำงานในทุ่งตอนนี้เป็นคู่เดียวกับที่ทางกองทัพแจกให้
ครั้งกระนั้น นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันได้สวมใส่ของพรรค
นั้นลงบนเท้าของฉัน แต่ว่ามันกลับสบายอย่างน่าประหลาด
ยิ่งได้ใส่มันเดินไปเดินมารอบสวนอย่างนี้ ฉันรู้สึกยังกับว่าจะ
สามารถเข้าอกเข้าใจถึงความอิสระเสรี สบายอารมณ์ ของ
บรรดาวิหคหรือสัตว์ต่างๆ ที่ย้ายเท้าเปล่าเปลือยไปบนพื้นดินได้
กระนั้น นั่นเป็นความทรงจำอันน่ารื่นรมย์เพียงประการเดียว
ที่ฉันได้จากสงคราม เพราะสงครามช่างเป็นเรื่องอันน่าแค้น
แค้นอะไรเช่นนั้น

ปีที่แล้วไม่มีสิ่งใดบังเกิดขึ้น

ปีก่อนหน้านั้น ไม่มีสิ่งใดบังเกิดขึ้น

และปีก่อน ๆ นั้น ก็ไม่มีสิ่งใด บังเกิดขึ้น

อย่างนี้เองที่กลอนสนุก ๆ ได้ปรากฏตีพิมพ์ในหน้า
หนังสือพิมพ์ภายหลังสงครามสิ้นสุดไม่นาน จริงอยู่ที่สรรพสิ่ง
นานาได้เกิดขึ้นตามสภาพความเป็นจริง ทว่าเมื่อฉันพยายาม
เรียกร่องความทรงจำเหล่านั้นกลับมา ฉันกลับได้ประสบความ

รู้สึกในท่วงทำนองเดียวกับกลอนนั้นที่ว่าไม่ได้มีอะไรบังเกิด
ขึ้นเลยแม้แต่น้อย ฉันเกลียดที่จะพูดถึงสงครามหรือฟังผู้อื่น
เล่าถึงสงครามตามความทรงจำของตน ฉันรู้ว่าผู้คนล้มตาย
กันมากมาย ทว่ามันก็ยังเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายอยู่ดีและบัดนี้
มันก็เริ่มทำให้ฉันเอือมระอา ฉันเคาเอาว่าคุณอาจจะหาว่าฉัน
มีความคิดอันคับแคบเกี่ยวกับเรื่องสงครามและถือเอาตนเอง
เป็นใหญ่อยู่สักหน่อย แต่ความจริงก็คือฉันไม่อาจคิดถึง
สงครามในแง่อื่นใดนอกจากความเบื่อหน่ายได้เลย ยกเว้น
เฉพาะตอนที่ฉันถูกเกณฑ์และถูกขังเยียดให้ทำงานกุดีโดยสวม
รองเท้าใบบนนั้น ปกติแล้วฉันเคยมองงานกุดีแต่เพียงผิวเผิน
ว่าต้องขอขอบคุณเจ้านานกุดีนั่นที่ทำให้ฉันกลายมาเป็นคน
แข็งแรง และแม้กระทั่งจวบจนบัดนี้บางครั้งฉันก็คิดไม่ได้ว่า
หากว่าฉันต้องประสบความยากลำบากในการทำมาหาเลี้ยงชีพ
ฉันคงจะพอเอาตัวรอดไปได้ก็โดยอาศัย เจ้านานกุดีนี่แหละ

วันหนึ่ง เมื่อสงครามได้ย่างเข้าสู่สภาวะอันคับขัน มี
ชายคนหนึ่งแต่งกายด้วยเครื่องแบบคล้ายทหารมาที่บ้านของเรา
ที่ถนนนิชิคาตะ และยื่นส่งหมายเกณฑ์กับตารางบอกวันที่ฉัน
ไปทำงานให้ ฉันก็ได้ทราบว่ นับแต่วันรุ่งขึ้นเป็นต้นไป
ฉันจะต้องไปรายงานตัววันเว้นวัน ณ ฐานขบวนภูเขาลังตำบล
ทาคิว่า ทั้ง ๆ พยายามควบคุมตนเอง ฉันก็รู้สึกว่ น้ำตา
กำลังเอ่อคลอ बै

“สงสัยว่าหากนมาแทนก็ไม่ได้ใช้ไหมคะ” น้ำตาเฝ้า
แต่ไหลออกมา แล้วฉันก็เริ่มตันสะอึกสะอื้น

ชายผู้นั้นตอบอย่างแน่วแน่นว่า “กองทัพมึงงานให้คุณ
ทำ และคุณต้องไปด้วยตนเอง”

วันรุ่งขึ้นสายฝนโปรยปรายลงมา นายทหารท่านหนึ่ง
ให้โอวาทกับพวกเราในขณะที่เรายืนเรียงแถวกันอยู่ที่ตีนเขา
“ญี่ปุ่นต้องชนะแน่นอน” เขากล่าวอารัมภบทว่าเช่นนั้น
“ญี่ปุ่นต้องชนะแน่นอน แต่หากว่าทุกคนไม่ยอมกระทำตามที่
กองทัพมีบัญชามา แผนการทั้งหมดของเราก็คงจะไม่บรรลุ
ผล และเราก็จะต้องประสบกับเหตุการณ์เช่นโอกินาว่าอีก
ครั้งหนึ่งเป็นแน่ เราต้องการให้พวกคุณลงมือกระทำงานที่ได้
รับมอบหมายให้ลุล่วงไปให้สำเร็จ ต่อจากนั้น พวกคุณจะต้อง
เผ่าจับตากันและกันเอาไว้ เราไม่ทราบว่ามีใครเป็นสายลับ
แฝงตัวอยู่ในหมู่พวกคุณหรือเปล่า บัดนี้พวกคุณกำลังทำงาน
ในกองทัพเหมือนดังเป็นทหารคนหนึ่ง และเราก็ต้องการให้
คุณใช้ความระมัดระวังมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ในอันที่จะไม่
เปิดเผยถึงสิ่งที่พวกคุณได้พบเห็นมาให้ผู้อื่นได้ทราบ ไม่ว่าจะเป็น
ในกรณีใดก็ตาม”

ขณะที่พวกเราจำนวนเกือบจะห้าร้อยคนทั้งหญิงทั้งชาย
ยืนอยู่ ณ ที่นั้น ภูเขาคุซมูกซมัวร์ราวกับว่ามีควันลอยกรุ่นอยู่
ด้วยสายฝนโปรย เรายืนฟังคำสั่งสุนทรพจน์เขาด้วยความการวะ
แม้ฝนจะกระหน่ำเอาจนเปียกโชกไปหมด นอกจากพวกผู้ใหญ่
แล้ว หน่วยกำลังนี้ยังประกอบด้วยเด็กชายและเด็กหญิงจาก
โรงเรียนประถมศึกษา ใบหน้าเล็ก ๆ เย็นเยียบของพวกแก

ทั้งหมดมีน้ำตาคลอหน่วย สายฝนซึมแทรกเสื้อโค้ทของฉันทะลุผ่านเสื้อแจ็กเก็ตเข้าไปจนชุ่มโชกถึงชุดชั้นใน

วันนั้นทั้งวันฉันท้องแบกขนบุงก็เดินเอาไวบนหลัง เวลาต่อมาที่ฐานฯ นั้น ฉันทได้ทำหน้าที่ช่วยลากเตียงของหนักกับพวกกรรมกร ดูเหมือนนั่นจะเป็นงานเพียงอย่างเดียวที่ฉันทไปรดปรานที่สุด

มีอยู่สองสามครั้งในขณะที่ฉันทออกไปทำงานที่ภูเขา ฉันทมีความรู้สึกว่สายตาก็นักเรียนชายพากันจ้องมองฉันทนั้น ช่างไม่น่าดูเอาเลย วันหนึ่งขณะที่ฉันทแบกขนบุงก็เดินเอาไวบนบ่า พวกแกสองสามคนเดินผ่านมา คนหนึ่งกระซิบแว่ว ๆ มาเข้าหูฉันทว่า “คิดว่าเธอเป็นสายลับหรือเปล่านะ”

ฉันทประหลาดใจยิ่งนัก จึงถามเด็กหญิงคนหนึ่งที่มาแบกสินอยู่ข้าง ๆ ว่าทำไมเด็กชายคนนั้นพูดออกมาเช่นนั้น หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “คงจะเป็นเพราะท่าทางของคุณดูเหมือนคนต่างชาติกรรมงั”

“อย่างนั้นรี เธอคิดกับเขาคั้วยหรือเปล่าว่าฉันทเป็นสายลับ”

“เปล่าหรอก” หล่อนตอบ กราวนี้มีขมน้อย ๆ แถมมาให้ด้วย

“ฉันทเป็นคนญี่ปุ่นนะ” ฉันทพูดแล้วก็อดหัวเราะก๊ักให้กับคำพูดอันดูจะโง่เขลาของตนเองมิได้

เช้าวันงามวันหนึ่ง ขณะที่ฉันกำลังลากซุงอยู่กับพวกผู้ชาย พลันนายทหารหนุ่มที่คุมพวกเราอยู่ก็ขมวดคิ้วแล้วชี้มาที่ฉัน “นี่เธอ เธอน่ะแหละ มานี่หน่อยซิ”

เขาสาวเท้าอย่างรวดเร็วไปทางป่าสน ฉันเดินตามเขาไป ใจเต้นตุบตุบด้วยความหวาดกังวลใจ เขาหยุดก็ก้มที่กองไม้ อันเพิ่งจะถูกลำเลียงมาจากโรงเลื่อย แล้วหมุนกายมายังฉัน “ทุก ๆ วันนะ คงจะงานหนักมากสินะ วันนี้แค่ช่วยเผื่ออยู่ที่กองไม้ก็แล้วกัน” เขาเอ่ยพร้อมกับยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวแวววาว

“คุณหมายความว่าดิฉันควรยืนเผื่ออยู่ตรงนั้นหรือ”

“มันเย็นสบายแล้วก็เจ็บหน่อย คุณอาจจับเอาบนกองไม้ก็ได้ หากเบื่อละก็ลองอ่านนี่ดู” เขาควักหนังสือเล่มเล็ก ๆ ออกมาจากกระเป๋า แล้วโยนมันลงบนไม้กระดานอย่างอวย ๆ “ก็ไม่ใช่หนังสือที่ดีอะไรมากนัก แต่ลองอ่านดูก็แล้วกันหากคุณรู้สึกอยากอ่าน” หนังสือนั้นชื่อ “โทริก้า” ฉันหยิบมันขึ้นมา “ขอบคุณมากค่ะ มีคนในครอบครัวของดิฉันที่ชอบอ่านหนังสือเหมือนกัน แต่ตอนนี้เขาประจำการอยู่ที่มหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้”

ด้วยความเข้าใจผิดเขากล่าวตอบฉันว่า “โอ สามีกุณตอนนี้อยู่มหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้รีกรับ แ่จริง ๆ” เขาโกลงศีรษะไปมาอย่างเห็นอกเห็นใจ “อย่างไรก็ตามที วันนี้คุณเผื่อยามอยู่ตรงนี้ก็แล้วกัน อีกสักประเดี๋ยวผมจะนำเอกสารส่ง

อาหารกลางวันมาให้เองคุณพักผ่อนเถอะนะ ไม่ต้องกังวลกับอะไร” กล่าวจบ เขาก็สาวเท้ายาว ๆ จากไปอย่างรวดเร็ว

จันทร์ตุนั่งลงบนกองไม้และเริ่มต้นอ่านหนังสือ ฉันอ่านไปได้ประมาณครึ่งเล่มเมื่อเสียงสวบสาบของรองเท้าบู๊ตบอกให้รู้ว่านายทหารผู้นั้นกลับมาแล้ว “ผมนำอาหารกลางวันของคุณมาให้ นั่งอยู่ตรงนี้คนเดียวคงเบื่อทีเดียวนะครับ” เขาวางกล่องอาหารกลางวันลงบนพื้นหญ้า แล้วก็รีบจากไป

พอฉันทานอาหารกลางวันหมดเรียบร้อยแล้ว ก็ปั่นปายขึ้นไปบนกองไม้ยัดแข็งยัดขาเตรียมอ่านหนังสือเล่มที่ ฉันอ่านจนจบแล้วก็นั่งสัปหงก สะดุ้งตื่นขึ้นมา เมื่อหลังเวลาบ่ายสามโมงพร้อมกับเกิดความรู้สึกในฉับพลันว่าได้เคยพบพ่อนายทหารหนุ่มคนนั้นมาก่อน แต่จะเป็นที่ใดนั้นก็จำไม่ได้ ฉันค่อย ๆ ไต่ลงมาจากกองไม้นั้น ยังไม่ทันจะสาธยายให้เรียบร้อยก็ได้ยินเสียงรองเท้าบู๊ตของนายทหารผู้นั้นย่ำสวบสาบกลับมาอีก

“ขอบคุณมากนะครับที่มาในวันนี้ คุณจะกลับเสียเดี๋ยวนี้ก็ได้ถ้าคุณต้องการ”

ฉันวิ่งไปหาเขายื่นส่งหนังสือคืนให้ ฉันอยากจะแสดงความขอบคุณสักหน่อยแต่ถ้อยคำมันกลับชะงักกติดอยู่ ในความเงียบนั้นฉันจึงมองคุโบหน้าของเขาและเมื่อสายตาของเราพบกัน ดวงตาของฉันก็เอ่อไปด้วยหยาดน้ำตา แล้วน้ำตานี้ก็วาววามอยู่ในดวงตาของเขาบ้าง

เราจากกันอย่างนั้นโดยมิได้เอ่ยคำอำลาใด ๆ และนายทหารหนุ่มนั้นก็ไม่ได้กลับมาปรากฏกายยังที่ที่ฉันทำงานอยู่อีกเลย วันนั้นเป็นเพียงวันเดียวที่ฉันจะทำอะไรตามสบายได้นับแต่นั้นมา ฉันก็ได้ไปที่ตาชิวว่าเพื่อทำงานหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายวันเว้นวัน คุณแม่เฝ้าห่วงกังวลอย่างมากมายกับเรื่องสุขภาพของฉัน ทว่าการงานกลับทำให้ฉันแข็งแรงขึ้นกว่าที่เคยเป็นแต่ก่อนอย่างรู้สึกได้ชัดแจ้ง และแม้กระทั่งบัดนี้อย่างน้อยที่สุด ฉันก็ได้กลายมาเป็นสตรีที่ไม่ระย่อแม้แต่น้อยต่องานอันหนักที่สุดในท้องทุ่ง

ฉันได้พูดว่าฉันเกลียดที่จะพูดถึงสงครามหรือได้ยินได้ฟังถึงมัน ทว่าฉันกลับได้เล่าถึง “ประสบการณ์อันล้ำค่า” ของฉัน ไปจนหมดถ้อยกระทรงความจบลงเดี๋ยวนี้เองและนั่นก็เป็นความทรงจำเกี่ยวกับสงครามเพียงประการเดียวที่ฉันมีแก้ไขพอที่จะเล่าถึงส่วนที่เหลือนั้นอาจจะสรุปได้ด้วยกลอนถึงกล่าว

ปีที่แล้วไม่มีสิ่งใดบังเกิดขึ้น

ปีก่อนหน้านั้นไม่มีสิ่งใดบังเกิดขึ้น

และปีก่อน ๆ โน้น ก็ไม่มีสิ่งใดบังเกิดขึ้น

ทุเรศสันติ ของที่ระลึกทั้งหมดที่หลงเหลือจากประสบการณ์สงครามของฉันก็มีเพียงรองเท้าผ้าใบเพียงคู่เดียวเท่านั้น

แค่ได้เอ่ยถึงรองเท้าผ้าใบคู่นี้คู่เดียวก็ทำเอาฉันออกนอกเรื่องไปไกลโขทีเดียวกระนั้นฉันก็ควรจะเสริมความอีกสักหน่อย จริงอยู่ที่ฉันได้สวมรองเท้าอันเป็นที่ระลึกสิ่งเดียวจากสงคราม และยังได้ออกไปทำงานกลางแจ้งในท้องทุ่งทุกวัน

แน่นอนกิจกรรมเหล่านี้ช่วยบรรเทาความร้อนรุ่มที่แฝงเร้นอยู่ในกันบึงของหัวใจได้ดี แต่กระนั้นยิ่งนานวันผ่านไป จันก็กลับสังเกตเห็นว่าคุณแม่มีแต่จะอ่อนแอลงเรื่อย ๆ ในพักหลังนี้

โซ่งเอ๋ย

เพลงใหม่เอ๋ย

สุขภาพของคุณแม่ได้ทรุดโทรมลงอย่างน่าตระหนก ในขณะที่จันนั้นแทบจะตรงกันข้ามกับคุณแม่ที่เดียวที่รู้สึกแข็งแรงขึ้นราวกับว่าได้กลายมาเป็นผู้หญิงชั้นต่ำผู้กระฉกกระชากเข้าทุกวัน จันก็รู้สึกไม่ได้ว่าจันอ้วนท้วนแข็งแรงขึ้นเรื่อย ๆ จากการที่ได้ดูดซับเอาลมปราณจากคุณแม่ท่านมา

นอกจากคราวที่คุณแม่พูดล้อตลกเล่นว่า พี่นั้นมิเอาไว้เผาลแล้ว ท่านไม่เคยเอ่ยปากพูดถึงเรื่องเพลงใหม่อีกสักคำ แทนที่จะทำนิตินิเคียน ท่านกลับจะส่งสารจันมากกว่าทว่าความตระหนกตกใจที่ท่านได้รับซี จูจะหนักหนากว่าจันเป็นสิบเท่าเทียว นับแต่เกิดเหตุเพลงใหม่ บางครั้งคุณแม่จะนอนละเมอส่งเสียงครวญครางงึมง่า ในบางคำคินเมื่อมีลมกรรโชกมารุนแรง คุณแม่จะแอบลุกจากเตียงหลายต่อหลายหนไม่ว่าจะเป็นยามดึกตื่นแก่ไหนและจะเดินตระเวนไปรอบ ๆ บ้านสำรวจตรวจตราจนแน่ใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความเรียบร้อยไว้ใจได้คุณแม่ดูไม่สบายอยู่ตลอดเวลา บางวันเพียงการเดินก็จูจะหนักหนาเกินกำลังท่านแล้ว มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านแสดงอาการปรารถนาที่จะช่วยจันทำงานในท้องทุ่ง ไม่ว่าจันจะคัดค้านขัดขวางท่านสักปานใด ท่านก็ยังคือคิงที่จะหิ้วน้ำมาจากบ่อน้ำ

ถึงห้าหกถึงโต ๆ วันรุ่งขึ้นหลังโหล่ของท่านก็แข็งแรงไปหมด จนท่านแทบจะหายใจไม่ได้ วันนั้นทั้งวันคุณแม่ได้แต่นอน ชมอยู่กับเตียง นัยแต่่นั้นเป็นต้นมาที่ท่านจะยอมล้มเลิกความคิดที่จะจับต้องงานที่ใช้แรงใด ๆ โดยสิ้นเชิง นาน ๆ ครั้ง ท่านก็จะลงมาเดินในท้องทุ่งแล้วก็ได้แต่สำรวจอย่างต้ออกต้ง ใจว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่เท่านั้น

ในวันนี้ ขณะที่คุณแม่เฝ้าดูฉันทำงานอยู่นั้น ท่านก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ยว่า “เข่าว่ากันว่าผู้ที่ชอบดอกไม้ที่บ้านในฤดูร้อนมักจะตายในฤดูร้อน แม่สงสัยว่ามันจริงเท็จแค่ไหน “ฉันไม่ได้เอ่ยตอบ หากยังคงก้มหน้าก้มตารดน้ำมะเขือม่วงต่อไป ตอนนั้นเป็นเวลาบ่ายเข้าต้นฤดูร้อนแล้ว คุณแม่ยังคงพูดต่อไปอย่างแผ่วเบาว่า “แม่ชอบดอกชบาเหลือเกิน แต่เราก็ไม่ได้ปลูกเอาไว้สักต้นเดียวในสวนของเรา”

“แต่เราก็ปลูกดอกยี่โถออกถมเถไปนี่กะ” ฉันตอบ ด้วยน้ำเสียงเข้ม ๆ อย่างจงใจให้ท่านได้รู้สึก

“แม่ไม่ชอบดอกยี่โถ แม่ชอบดอกไม้ที่บ้านในฤดูร้อนทุกชนิด เว้นแต่ดอกยี่โถนะมันดูจุจาดไปสักหน่อย”

“ลูกชอบดอกกุหลาบมากที่สุด แต่มันก็บานเสียทั้งสี่ฤดูเทียว ลูกสงสัยว่าคนที่โปรดปรานดอกกุหลาบมากที่สุด มันต้องตายแล้วตายอีกถึงสี่ครั้งสี่คราวอกรีกะ”

แล้วเราแม่ลูกก็เปล่งเสียงหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

“ลูกจะไม่แพ้เสียสักหน่อยหรือจ๊ะ” คุณแม่เอ่ยถาม
ไปหน้ายังคงยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น พลางกล่าวเสริมมาว่า “วันนี้
แม่มีอะไรจะคุยกับลูกสักหน่อย”

“อะไรหรือคะ ถ้าเป็นเรื่องที่คุณแม่กำลังจะตายละก็
อย่าเลยคะขอบคุณ”

ฉันเดินตามคุณแม่ไปยังม้านั่งใต้ซุ้มต้นพุทธรักษา ดอกพุทธรักษา
อันพราวสะพรั่งนั้นกำลังจะบานหมดหน้าแล้ว แสงแดดยาม
บ่ายนุ่มนวล ส่องลอดใบไม้มาทะลุตกต้องบนตักของเราเป็น
ดวงสี่เหลี่ยมตื้นๆ

“มีบางสิ่งบางอย่างที่แม่ตั้งใจจะเล่าให้ลูกฟังมานานพอ
สมควรแล้ว แต่ว่าก็เผื่อแต่มองหาช่วงเวลาเหมาะ ๆ ที่เราทั้งคู่
คู่ต่างก็อารมณ์ดี ลูกคงจะเห็นนะจ๊ะว่ามันไม่ใช่เรื่องที่จะหยิบ
ยกขึ้นมาพูดได้ง่าย ๆ เลย ทว่าวันนี้ แม่รู้สึกอย่างไรก็ไม่รู้
ว่าแม่พอจะคุยเรื่องนี้ได้ แม่ขอร้องลูกให้โปรดควบคุมสติ
อารมณ์สักหน่อย และตั้งใจฟังแม่พูดจนจบ ความจริงนั้นมี
อยู่ว่า นาโอจิยังมีชีวิตอยู่จ๊ะ”

ฉันได้แต่นั่งแข็งขึงไปทั้งร่าง

“สักห้าหกวันมานี้ แม่ได้รับจดหมายจากคุณน้าว่าตะ
ของลูก เรื่องมันมีอยู่ว่า มีชายคนหนึ่งซึ่งเคยทำงานให้กับ
ท่านเฟิงจะกลับมาจากมหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้ เขาได้ไปที่
ที่ทำงานของคุณน้าเพื่อแสดงความคารวะ และก็โดยบังเอิญ
อย่างไรก็ไม่รู้ เรื่องมันเปิดเผยออกมาว่าชายคนนั้นประจำการ
อยู่ในหน่วยเดียวกับนาโอจิ และนาโอจิก็คงเคยพบกันทุก

อย่าง และกำลังจะเดินทางกลับมาในไม่ช้านี้ แต่เขาก็มีเรื่อง
ไม่สู้จะน่าฟังนักที่จะแจ้งให้เราทราบด้วย เขาบอกว่า นาโอจิ
เกียวนได้กลายมาเป็นผู้ติดฝิ่นอย่างยากที่จะถอนตัวแล้ว”

“อีกแล้วหรือคะ”

ริมฝีปากของฉันทกระตักเหยเกราะกับว่าได้ลั่นกินเอา
ของชมเข้าไป เมื่อครั้งที่นาโอจิยังอยู่ในโรงเรียนเตรียมอุดม
นั้น เขาได้วิเศษยยาเสพติดด้วยความยากที่จะเลียนแบบนัก
ประพันธ์บางคน และในที่สุดก็ได้สร้างสมเอาหนี้สินจำนวน
มหาศาลไว้กับคนขายยา คุณแม่ต้องใช้เวลาถึงสองปีกว่าชำระ
หนี้สินก้อนนั้นได้หมดสิ้น

“จะ เขาคงหันมาเสพยาเข้าอีก แต่ชายคนนั้นบอก
ว่าเขาคงจะเลิกได้อย่างแน่นอนเมื่อถึงเวลากลับบ้าน ทั้งนี้
เพราะทางกองทัพคงจะไม่ยอมให้เขากลับมาทั้ง ๆ ที่ติดยาเสพติด
เช่นนี้เป็นแน่ ในจดหมายคุณน้ายังกล่าวอีกว่าถึงแม้ว่า
นาโอจิจะหายดี เมื่อเขากลับมาก็ตาม มีหนทางน้อยเหลือเกิน
ที่คนที่มีความคิดและพฤติกรรมเช่นเขาจะหางานได้โดยพลัน
ทุกวันนี้ ขนาดคนปกติดีทุกอย่างก็ยังกลับกลายมาเป็นคน
แปลกพิกลหากต้องมาทำงานในโตเกียว ด้วยความสับสนวุ่น
วายอย่างนั้น แล้วนับประสาอะไรกับคนที่ก่อกวนพลภาพผู้ซึ่ง
เพียงจะรักษาเนื้อรักษาตัวหายจากพิษยาเสพติดจะไม่คงไปใน
เวลาไม่ช้า ตอนนั้นจึงยังบอกไม่ได้ว่านา โอจิควรจะทำอะไร
ถ้านาโอจิกลับมา สิ่งที่ดีที่สุดในที่เรควรกระทำก็คือคอยดูแลให้
เขาอยู่ที่ภูเขานี้ไปก่อนในตอนนี้และก็อย่าได้ปล่อยให้เขาออก

ไปที่ไหนเลย นั่นก็เรื่องหนึ่งละ กาซุโกะจะ นอกจากนั้น
 คุณน้ายังแจ้งเรื่องอีกเรื่องหนึ่งมาในจดหมาย คุณน้าบอกว่า
 เงินของเราหมดแล้ว และด้วยเหตุที่มีการเก็บกักเงินออม
 ทรัพย์เอาไว้ และการระดมเงินทุนเข้ารัฐ ท่านไม่อาจส่งเงิน
 ให้เรามากเท่าที่ท่านเคยส่งได้อีกแล้ว คุณน้าคงจะลำบากอย่าง
 เหลือแสนทีเดียวที่ท้องจัดการกับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตของ
 เรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนาโอะจิมมาถึง และคุณน้าจะต้องดูแล
 แลพพวกเขาถึงสามชีวิตเข้าด้วยกัน ท่านแนะนำเราควรรับหา
 สามีให้กับลูก หรือไม่ก็หางานอะไรสักอย่างหนึ่งให้กับลูกทำ
 ตามบ้าน”

“เป็นคนใช้หรือคะ”

“ไม่ใช่จะ คุณน้าเขียนมาว่าท่านรู้จักครอบครัวหนึ่ง
 ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรา และมีเชื้อสายขุนน้ำขุนนางพอที่จะอำนาจ
 ให้ลูกเข้าไปทำงานเป็นผู้ดูแลพวกลูกสาวน้อย ๆ ของเขาได้
 งานอย่างนั้นคงจะไม่หนักหนาเกินไปสำหรับลูกดอกนะจ๊ะ”

“ลูกสงสัยว่าไม่มีงานชนิดอื่นอีกแล้วหรือคะ”

“คุณน้าท่านบอกว่าอาชีพอื่นคงจะไม่เหมาะสมสำหรับ
 ลูก”

“ทำไมถึงจะไม่เหมาะคะ”

คุณแม่มั่มเศร้า ๆ แต่ก็ไม่ได้โต้ตอบว่าอะไร

“ไม่ ลูกทนพูดเรื่องทำนองนี้ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว “ฉัน
 ไฟล์ออกมาเหมือนคนคลุ้มคลั่ง รู้ทั้งรู้ขณะกรีดกราดออกมา
 เช่นนี้ว่าจะต้องเสียใจภายหลัง แต่ฉันก็หยุดไม่ได้จริง ๆ”

คุณารูปของลูกกับรองเท้าผ้าใบแสนทุเรศคู่นี้ซิกะ ดูซิกะ”
 จันรำให้ แต่ก็ใช้หลังมือป้ายน้ำตาออกไปและจ้องมองใบหน้า
 ของคุณแม่เต็มตา เสียงหนึ่งภายในกายของจันย่ำอยู่ซ้ำซากว่า
 “อย่านะ อย่านะ” ทว่าถ้อยคำจะไม่สอดคล้องกับสติของ
 ตัวเองเลยมันกลับพรั่งพรูออกราวกับทะเลาะจากส่วนลึกสุดของ
 จิตใต้สำนึก

“ครั้งหนึ่งไม่ใช่หรือคะที่คุณแม่บอกว่าเพราะลูก เพราะ
 คุณแม่มีลูก คุณแม่จึงได้มาอยู่ที่อัสซี คุณแม่พูดไม่ใช่หรือคะ
 ว่าหากคุณแม่ไม่มีลูกคุณแม่จะยอมตายเสียดีกว่า นี่เองลูกจึง
 ได้ยอมอยู่เคียงข้างคุณแม่ไม่ยอมหนีไปไหน และลูกยอมใส่
 รองเท้าผ้าใบทุเรศอย่างเดี๋ยวนี้ก็เพราะกิดอยู่เพียงอย่างเดียวว่า
 จะได้ปลุกผักที่คุณแม่ชอบ ที่นี้พอคุณแม่ได้ข่าวว่านาโอจิ
 กำลังจะกลับบ้าน และนับพลันคุณแม่ก็พบว่าลูกขวางทางอยู่
 คุณแม่จึงขับไล่ไสส่งลูกว่า “ไปเลย ไปเป็นคนไร้เสีย มัน
 มากไปแล้วละ มากเกินไปแล้ว”

ถ้อยคำของจันฟังดูเลวร้ายเหลือเกินแม้แต่กับตัวเอง
 แต่ทว่าก็ไม่มีอะไรจะหยุดยั้งมันได้ ยิ่งกับว่ามันได้มีชีวิตของมัน
 เองแล้ว

“หากเราจนและเงินทองของเราก็ร่อยหรอไปหมดสิ้น
 ทำไมเราถึงไม่ขายเสื้อผ้าราคาแพงของเราไปให้หมดเสียละคะ
 ทำไมเราถึงไม่ขายบ้านหลังนี้ ลูกคงทำอะไรได้บ้าง ลูกจะหา
 งานทำในที่ทำการหมู่บ้าน และหากที่นั่นเขาไม่จ้างลูก ลูก
 ก็จะรับจ้างทำงานกสิกรรมก็ได้ความจนนะไม่อะไรเลย ตราบ

เท่าที่คุณแม่รักลูก ที่ลูกต้องการก็คือเพียงได้ใช้ชีวิตทั้งชีวิต
 ของลูกอยู่เคียงข้างคุณแม่ แต่ที่คุณแม่รักนาโอจิมากกว่าลูก
 ไม่ใช่หรือคะ ลูกจะไปคะ ลูกจะไป ลูกไม่เคยเข้ากับนาโอจิ
 ได้เลย หากลูกขึ้นอยู่ต่อไปมันก็รังแต่จะนำความทุกข์มาสู่เรา
 ทั้งสามคนเท่านั้น เราใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันมานานมากทีเดียว
 และลูกก็ไม่เคยเสียใจอะไรเลยในความสัมพันธ์ของเรา ที่นี้
 คุณแม่กับนาโอจิก็คงได้อยู่ด้วยกันเพียงสองคนตามสบายแล้ว
 ละคะเพื่อเห็นแก่คุณแม่ ลูกหวังว่าเขาจะเป็นลูกชายที่ดีของ
 คุณแม่ ลูกนะเบื่อเหลือเกินแล้ว เบื่อชีวิตนี้เหลือเกินแล้ว
 ลูกจะไปคะ ลูกจะออกเดินทางวันนี้และเดี๋ยวนี้เลยที่เดียว ลูก
 คงหาที่ไปได้”

ฉันทุคลูกชั้นนีน

“คาซุโกะ” คุณแม่เอ่ยขึ้นอย่างเจ็บขาด ใบหน้า
 เปียมไปด้วยอำนาจราชศักดิ์ซึ่งคุณแม่ไม่เคยแสดงให้ฉันเห็น
 มาก่อนเลย เมื่อคุณแม่ยื่นขันประจันหน้ากับฉันอย่างนี้ กุ
 ทานเกือบจะสว่สว่หง่วนเลยฉันไปเสียอีก

ฉันอยากจะร้องขอโทษจากท่าน แต่ด้วยคำมั่นกลับ
 ทิศศุคอยู่ริมฝีปาก และฉันกลับเปล่งถ้อยคำอื่นออกมาแทน
 “คุณแม่หลอลงลูก คุณแม่หลอลงลูก คุณแม่ใช้ลูกไป
 พลัง ๆ กอยจนกว่านาโอจิจะกลับมา ลูกเป็นได้เพียงผู้รับใช้
 ของคุณแม่และพอกคุณแม่ไม่ต้องการลูกแล้วก็ทิ้งทำที่จับไล่
 ไสส่งลูกไป”

ฉันปล่อยโซ่ออกมา น้ำตานองหน้า

“เธอน่ะโง่มาก” เสียงของคุณแม่เมื่อเปล่งถ้อยคำ
เหล่านี้ออกมาสันสะท้านด้วยความโกรธ

ฉันผงกศีรษะเชิดขึ้น “ใช่ค่ะ ลูกโง่ ลูกถูกเอารัด
เอาเปรียบก็เพราะลูกเป็นคนโง่ คุณแม่กำลังกำลังจัดลูกก็เพราะ
ลูกเป็นคนโง่ ลูกไปนะเป็นการดีที่สุดแล้ว ไม่ใช่หรือคะ
ความจนนะหรือมันอะไรกัน เงินนะรี อะไรกัน ลูกไม่เข้าใจ
สิ่งเหล่านี้ดอก ลูกเชื่อมั่นในความรักเสมอมา อย่างน้อยที่สุด
ก็ในความรักของคุณแม่ที่มีต่อลูก”

และก็อีกครั้งหนึ่งที่ฉันพูดขึ้นอย่าง โง่เขลาและไม่อาจ
ให้อภัยได้

คุณแม่หันหน้าหันทันควัน ท่านกำลังร้องไห้ ฉัน
อยากจะพรวดขอโทษต่อท่านและยึดท่านเอาไว้ ทว่ามือของ
ฉันมันสกปรกสิ้นดีเพราะเพิ่ง ได้ไปลงแรงในท้องทุ่งมาและ
อุปสรรคอันสุดวิสัยนี้เองก็รังฉันให้ห่างท่านเอาไว้ “ทุกสิ่งทุก
อย่างคงจะเป็นไปด้วยดีหากลูกไม่ได้อยู่ที่นี้ ลูกจะไปค่ะ ลูก
คงมีที่พักพิงได้บ้าง”

พอหลุดถ้อยคำเหล่านี้ออกมา ฉันก็วิ่งผละไยยังห้อง
น้ำ ล้างใบหน้าและมือทั้ง ๆ ที่ยังสะอื้นอยู่เช่นนั้น ฉันก้าว
เข้าไปในห้องของฉัน ผลักเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียแล้วก็ได้ แต่
ร้องให้ออกมาอีกครั้งหนึ่ง ฉันอยากจะร้องไห้ ร้อง ร้อง ร้อง
จนน้ำตาไหลออกมาจนเหือกแห้งหมดร่าง ฉันวิ่งไยยังห้อง
นอนฝรั่งชั้นบน ทุ่มกายลงบนเตียง มุกศิระชะเข้าไปในผ้าห่ม

แล้วก็ร้องไห้จนสาแก่ใจ จากนั้นจิตใจของฉันทาก็เริ่มล่องลอยไปอย่างหาจุดหมายไม่ได้ เมื่อค่อย ๆ กลายความโศกเศร้าลงแล้ว ความปรารถนาที่จะมีใครสักคนหนึ่งก็ก่อรูปร่างขึ้นในหัวฉันทัน ฉันทันปรารถนาที่จะได้เห็นหน้าเขา ที่จะได้ยินเสียงเขา จนสุดจะหักห้ามใจได้ ฉันทันเกิดความรู้สึกอย่างไม่ผิดเพี้ยนกับที่เราประสบเมื่อคุณหมอวินิจฉัยให้จีแผลที่สันเท้าของเราด้วยความร้อน และเราก็ต้องทนความเจ็บปวดนั้นอย่างไม่ยอมถอยหนี

ใกล้ค่ำคุณแม่ย่องเข้ามาในห้องอย่างแผ่วเบาและเปิดสวิทช์ไฟขึ้น ท่านเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้เตียง และเรียกชื่อฉันทันด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยน

ฉันทันลุกขึ้นนั่งบนเตียง ใช้มือทั้งสองเสยผมขึ้น ฉันทันจ้องมองใบหน้าท่านแล้วก็ยิ้ม

คุณแม่เองก็ยิ้มบาง ๆ เช่นกัน แล้วท่านก็ก้มตัวลงนั่งบนโซฟาข้างหน้าต่าง “แม่เพิ่งจะซัดขึ้นไม่เชื่อฟังคำของคุณน้าเป็นครั้งแรกในชีวิต แม่เพิ่งเขียนจดหมายตอบท่านไปว่าขอให้ปล่อยให้เป็นธุระดูแลเรื่องราวของลูก ๆ ของแม่เองเถิด กาซูโกะจ๊ะ เราจะขายเสื้อผ้าของเรา เราจะขายมันทีละชิ้น ทีละชิ้น และใช้จ่ายเงินอย่างที่เราพอใจ ไม่ว่าจะในเรื่องไร้สาระใด ๆ ตามแต่ใจของเราอยากจะทำ เรามามีชีวิตอยู่อย่างพุ่มพวยกันเถิด แม่ไม่อยากจะให้ลูกทำงานหนักในห้องท่งอีกต่อไปแล้ว มาซื้อผักรับประทานกันแม้ว่ามันจะแพงแสนแพง มันไม่เหมาะสมเลยที่แม่จะปล่อยให้ลูกใช้เวลาให้หมดไปทุกวันด้วยการทำงานในห้องท่งราวกับเป็นชาวนา”

พูดจริง ๆ แล้ว การออกแรงทำงานหนักเป็นประจำทุกวันในท้องทุ่งเพิ่งจะเริ่มออกฤทธิ์ของมัน ฉันแน่ใจว่าเหตุที่ฉันร้องไห้คร่ำครวญบึ้งบึ้งราวกับเสียสติไปแล้วนั้น เป็นเพราะความเหนื่อยล้าของร่างกายผสมผสานกับความทุกข์ใจได้ผลักดันให้ฉันเกลียดและชิงชังทุกสิ่งทุกอย่าง

ฉันนั่งเจียนเจียนอยู่บนเตียง เบือนสายตาไปอีกทางหนึ่ง

“กาซูโกะจ๊ะ”

“คะ”

“ลูกหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่าลูกมีที่ที่จะไปนั้นนะ”

ฉันพูดได้ว่าหน้าตาของฉันแดงช้ำไปจนถึงต้นคอ

“คุณไฮโซคะหรือจ๊ะ”

ฉันไม่ได้เอ่ยตอบว่าอะไร

คุณแม่ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “ลูกจะว่าอะไรไหม ถ้าแม่จะซื้อฟืนเรื่องเก่า ๆ มาพูดอีกครั้ง”

“เชิญเถิดค่ะ” ฉันกระซิบ

“เมื่อลูกทั้งสามมีกลับมาบ้านที่ถนนนิชิคาตะ แม่ไม่ได้ตั้งใจที่จะติเตียนลูกสักคำ แต่ว่ามีอยู่สิ่งหนึ่งที่ทำให้แม่หลุดปากว่าไปว่าลูกได้ทรยศต่อแม่เสียแล้วจำได้ไหมจ๊ะ ลูกฟุ่มเฟือยหน้าตาและแม่เองก็ตระหนักดีว่าแม่ผิดที่ได้เอ่ยสิ่งอันร้ายกาจเช่นนั้นออกมา”

แต่ความทรงจำของฉันทบอกว่าตอนนั้นฉันทกลับรู้สึก
กตัญญูชอบคุณต่อกันแม่ที่ได้เอ่ยกับฉันทในทำนองนั้น และน้ำ
ตาที่ไหลออกมานั้นก็เป็นน้ำตาแห่งความสุข

“เมื่อแม่เอ่ยว่าลูกได้ทรยศแม่นั้นไม่ใช่เพราะลูกได้
จากบ้านสามของลูกมา แต่เป็นเพราะว่าแม่ได้ทราบจากเขาว่า
ลูกและนายคิลปินช่างวาคโฮไซคะนั้นเป็นชู้รักกัน ช่างนั้นทำ
ให้แม่ช็อคไปที่เดียว คุณโฮไซคะนั้นแต่งงานมาหลายปีแล้ว
และมีบุตรด้วย แม่รู้ว่าเรื่องมันคงจะไม่เลยเถิดไปถึงไหน
หรอก ไม่ว่าลูกจะรักเขามากแค่ไหน”

“ชู้รักหรือคะ พุดอะไรอย่างนั้นคะ เรื่องนั้นนะไม่มี
มูลอะไรเลย มันเกิดขึ้นเพราะสามของลูกชู้ระแวงอย่างไรเหตุ
ผลเท่านั้นเอง”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นกระมังจ๊ะ แม่นะไม่ได้นึกว่าลูก
ยังคิดถึงคุณโฮไซคะอยู่หรอกนะ ถ้าอย่างนั้นลูกหมายความว่า
อย่างไรกัน เมื่อพูดว่าลูกมีที่จะไปนะ”

“ไม่ใช่ไปหาคุณโฮไซคะก็แล้วกันคะ”

“จริงหรือจ๊ะ ถ้าอย่างนั้นที่ไหนล่ะ”

“คุณแม่คะ เมื่อไม่นานมานี้ ลูกได้ค้นพบว่าสิ่งหนึ่ง
ที่ทำให้มนุษย์เราแตกต่างจากสัตว์อื่นโดยสิ้นเชิง นั่นคือ
มนุษย์เรามีภาษา ความรู้ กฎเกณฑ์ และระเบียบสังคม แต่
ว่าสัตว์อื่นๆ นั้นก็ไม่ได้มีสิ่งนี้ด้วยเหมือนกันคอกหรือคะ เพียง
แต่ว่ามันมีอยู่ในระดับที่แตกต่างจากเราเท่านั้น บางทีสัตว์เหล่า

นั้นอาจจะมีศาสนาด้วยซ้ำไป มนุษย์เราคุยว่าเป็นราชาของสัตว์ต่าง ๆ ทว่าคุยโดยสรวัดตะเหื้อแท้แล้ว เราแทบจะไม่ต่างจากสัตว์อื่นเลยแม้แต่น้อย แต่คุณแม่คะ มีอยู่อย่างหนึ่งที่ลูกกรุ่นคิดถึง บางทีคุณแม่อาจจะไม่เข้าใจก็ได้ มันเป็นความสามารถประการเดียวที่มนุษย์เราเท่านั้นจะมีได้นั่นก็คือ การมีความลับ คุณแม่เข้าใจที่ลูกหมายถึงหรือเปล่าคะ”

คุณแม่หน้าแดงระเรื่อ และก็เผยยิ้มอย่างชวนมอง “หากความลับของลูกจะยังแต่ผลดีล่ะก็ แม่จะถามเพียงแค่นั้น ทุก ๆ เข้า แม่เฝ้าแต่สวดอ้อนวอนต่อดวงวิญญาณของคุณพ่อจงคลบ้นตาลให้ลูกมีความสุข”

ทันใดนั้น ภาพที่ฉันได้นั่งรถไปเที่ยวนาซุโนกับคุณพ่อก็สว่างวาบขึ้นในจิตใจคราวนั้นเราขับรถไปเที่ยวนาซุโนกัน และเกิดขับรถออกนอกเส้นทาง และก็ได้เห็นว่าท้องทุ่งในฤดูใบไม้ร่วงนั้นช่างสวยสักปานใด ดอกไม้ที่บานในฤดูใบไม้ร่วงอย่างเช่นดอกซากุชิ ดอกนาเกะชิโกะ ดอกรินโค ดอกโอมินาเอชิ กำลังบานสะพรั่ง อบอุ่นปายังคิบเซียวชิ

ต่อมาคุณพ่อและฉันก็ไปนั่งเรือยนต์เล่นที่ทะเลสาบบิวะ เมื่อฉันกระโจนลงไปในพื้นที่ ผงปลาตัวน้อยที่อาศัยอยู่ในกอสาทห่วยแหวกว่ายมาเสียดสีขาของฉัน เเงจากขาของฉัน อันสะท้อนทาบกับท้องทะเลสาบอย่างกระจ่างชัดก็เคลื่อนไหวไปพร้อม ๆ กับตัวฉัน ภาพนี้ไม่ได้เกี่ยวเนื่องกับสิ่งที่คุณแม่และฉันกำลังพูดคุยกันอยู่เลย ทว่ามันกลับวาบขึ้นมาในจิตใจของฉันเพียงเพื่อจะปลาสนาการหายไป

ฉันเลื่อนกายลงจากเตียง ยื่นแขนไปโอบเข้าของคุณ
แม่ “คุณแม่คะโปรดยกโทษให้กับลูกด้วยเถิดค่ะ” ในที่สุด
ฉันก็เอ่ยเอื้อนประโยคนั้นออกมาได้สำเร็จ

คืนวันเหล่านั้น เท้าที่ฉันจะจดจำมันได้ในวันนี้ เป็น
ช่วงเวลาสุดท้ายอันเฝ้าถ่านแห่งความสุขของเรา ยังคงคุโพลน
หลงเหลืออยู่ให้เห็น พอนาโอะจึงกลับมาจากมหาสมุทรแปซิฟิก
ตอนใต้ กราวนั้นรกรกรานแท้ของเราก็จะได้อุบัติขึ้นละ

บทที่ ๓ : ดอกไม้พระจันทร์*

มันเป็นความรู้สึกสิ้นอาลัยตายอยาก ราวกับว่าจะ
ดำเนินชีวิตอยู่ต่อไปอีกไม่ได้โดยสิ้นเชิง กลิ่นแห่งความปวด
ร้าวโหมกระหน่ำอย่างไม่ผ่อนปรนลงบนดวงใจของฉันเหมือน
ดังเมฆขาวอันวิ้งว้างอย่างกราดเกรี้ยวไปทั่วฟากฟ้าภายหลังพายุ
ฝนคะนอง อารมณ์อันร้ายกาจบิดดวงใจของฉันเป็นเกลียวแล้ว
ก็รามือลง ฉันจะเรียกมันว่าความหวาดกลัวดีไหม มันทำให้
ชีพจรของฉันสะทุดลงและลมหายใจก็ตื้นตันชัก บางคราว
สรรพสิ่งเริ่มพร่ามัวและมีกลิ่นคาวเบียดหน้าสายตาของฉัน และ
ฉันก็รู้สึกว่าการทั้งร่างทั้งร่างจะซึมเล็ดลอคหายไปทางปลาย
นิ้วจนหมดสิ้น

หมื่นสายฝนซุกซมวักระหน่ำลงมาอย่างเกือบจะไม่
หยุดหย่อน ไม่ว่าฉันจะทำอะไรก็ล้วนแต่ทำให้จิตใจของฉัน
หดหู่เศร้าหมอง วันนั้นฉันฉวยเก้าอี้หวายออกมายังเฉลียงหน้า

---

* MOONFLOWERS เป็น ดอกไม้ที่บานในตอนกลางคืนและร่วงในรุ่ง
เช้าลักษณะคล้ายดอกเดซี่มีชื่อในภาษาญี่ปุ่นว่าดอกฟูราโอะ

บ้าน ทั้งใจที่จะจัดการกับเสวตเตอร์ที่เริ่มลงมือถักมาตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลินี้ ไหมพรมนั้นเป็นสีค่อนข้างดำไปทางสีกัญชาบ้าง ๆ และเพื่อให้ได้เสวตเตอร์เต็มหนึ่งตัวฉันได้ไปหาไหมพรมสีน้ำเงินเข้มมาเติม เติมทีนั้นไหมพรมสีกัญชาบ้างเป็นผ้าพันคอที่คุณแม่ถักให้ฉันเมื่อสิบปีที่แล้ว ตั้งแต่ครั้งที่ฉันยังอยู่ในโรงเรียนประถมอยู่เลยปลายผ้าพันคอข้างหนึ่งถักเป็นรูปหมวกกลีบติดกับศีรษะ เมื่อฉันใส่หมวกนี้แล้วมองดูเงาของตัวเองในกระจกก็แลเห็นเด็กจอมแก่นตัวน้อยมองจ้องตอบมา ผ้าพันคอผืนนี้มีสีผิดแปลกจากผ้าพันคอที่บรรดาเพื่อนที่โรงเรียนของฉันใช้กันอย่างมาก และความผิดแปลกนี้เพียงประการเดียวก็ทำให้ฉันเกลียดชังเจ้าผ้าพันคอผืนนี้ด้วยความขุ่นเคืองอย่างไร้เหตุผล ฉันอายุเหลือเกินเวลาที่มิไครเห็นฉันใช้มันพันคอจนในที่สุกก็ไม่ยอมแตะต้องมันอีก และมันก็ถูกทิ้งให้นอนแอบอยู่กันลึนชักราวนานนับปี ฤดูใบไม้ผลินี้มันก็ได้มีโอกาสอดใจอีกครั้งหนึ่ง ฉันจัดการเลาะมันกลับเป็นเส้นไหมพรมอย่างเดิม และตัดสินใจว่าจะยักย้ายถักมันให้เป็นเสวตเตอร์สำหรับตัวเองด้วยศรัทธาอย่างแรงกล้าในอันที่จะฟื้นคืนชีวิตเจ้าสิ่งของในครอบครองที่ตายไปแล้ว ทว่าสี่ซีตจากนั้นก็ไม่วายพอที่จะดึงดูดความสนใจจากฉันได้ ฉันจึงวางมือจากมันอีกครั้งหนึ่ง วันนั้นด้วยความที่ไม่มีอะไรจะทำ ในวบหนึ่งฉันก็ฉวยเจ้าสิ่งนั้นขึ้นมาและเริ่มถักมันไปเรื่อย ๆ อย่างเกียจคร้าน ในขณะที่ฉันนั่งถักอยู่นั่นเองที่ฉันเกิดได้ตระหนักขึ้นมาว่าสีกัญชาบ้างของไหมพรมและสีเทาของท้องฟ้าจำเผลอกลมกลืนกันเป็นหนึ่งเดียว สี

สนั่นประสานกันอย่างนุ่มนวลและอ่อนหวานจนสุดจะหาค่า
 โดมาบรรยายได้ถูก ฉันไม่เคยได้ถูกกติกามาก่อนเลยว่าการ
 เลือกสีของเสื้อผ้าที่เข้ากับสีของท้องฟ้านี้เป็นสิ่งสำคัญ สีอัน
 ประสมประสานกลมกลืนกันนั้นช่างสวยงามน่ามหัศจรรย์เสีย
 ไร ฉันรำพึงกับตนเองอย่างค่อนข้างประหลาดใจ คุช
 เมื่อเราประสานสีเทาของท้องฟ้าเข้ากับสีกุหลาบจางของไหม
 พรหม พลันสีสนับทรวงก็ดูจะมีชีวิตโลดแล่นขึ้นทันใด มันช่าง
 น่าพิศวงงงงวยจริงเจียว

ไหมพรหมที่ฉันถืออยู่ในมือจะสั่นไหวด้วยความอบอุ่น
 และท้องฟ้าจำเอนเย็นเยียบก็ดูนุ่มนวลราวกับกำมะหยี่ ฉัน
 ยังจำได้ดีถึงภาพเขียนโบสถ์ในสายหมอกของโมนันต์ และฉัน
 รู้สึกยิ่งกับว่าเจ้าไหมพรหมนี้ช่วยทำให้ฉันเริ่มเข้าใจเป็นครั้งแรก
 ว่ารสนิยมที่ตื้นนั้นคืออะไรเรื่องของเรื่องอยู่ที่รสนิยมนั่นเอง คุณ
 แม่ได้เลือกไหมพรหมสีกุหลาบจางก็เพราะท่านทราบว่ามันจะดู
 สวยงามน่ารักสักปานใดเมื่อทาบทับกับท้องฟ้าจำเอนในฤดู
 หนาว แต่ก็เพราะความโง่เขลาของฉันเองที่เกิดไม่ชอบมันขึ้น
 มา ฉันนั้นมักทำอะไรตามใจตนเองอยู่เสมอมา ทั้งนี้เพราะ
 คุณแม่ไม่เคยบังคับขู่เข็ญฉันในเรื่องใดสักที ตลอดเวลานั้นคุณ
 แม่ไม่เคยอธิบายให้เหตุผลกับฉันสักคำได้แต่รอคอยอย่างอด
 ทนมาถึงยี่สิบปีกระทั่งฉันสามารถที่จะชื่นชมความงามของสีสนับ
 ทรวงได้ด้วยตัวของฉันเอง ฉันก็ได้แต่คิดว่าฉันช่างมีแม่ที่แสน
 วิเศษอะไรอย่างนี้

ฉันเฝ้าจนใจอยู่ว่าฉันเองกับนาโอจิต่างก็คงมีส่วน
 ทรمانและทำให้คุณแม่อ่อนแอลงถึงขั้นที่จะฆ่าท่านลงได้ พอ
 คิดเช่นนั้นเมฆหมอกแห่งความหวาดกลัวก็ได้ก่อตัวขึ้นภายใน
 ทรวงอกของฉันในทันใด ยิ่งฉันครุ่นคิดมากเท่าใด ฉันก็ยิ่ง
 แน่ใจมากขึ้นว่าอนาคตเบื้องหน้าของเรานั้นจะมีแต่สิ่งเลวร้าย
 น่าสะพึงกลัวรอคอยอยู่ เจ้าความตึกนั้นทำให้ฉันเต็มไปด้วย
 ความกลัวอันเรียกขานไม่ถูกจนแทบไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้
 ที่เดียว เร็วแรงได้เหือดหายไปจากนิ้วของฉันหมดจนต้อง
 ปล่อยให้เข็มถักไหมพรมร่วงผล็อยลงบนตัก ฉันถอนหายใจ
 เชือกใหญ่จนตัวสั่นสะท้านผกศัรชะขึ้นทั้ง ๆ ดวงตายังปิด
 สนิทอยู่เช่นนั้น ก่อนที่ฉันจะทันรู้ที่กำลังทำอะไรลงไป เสียง
 ร้องของฉันก็เปล่งออกมาเสียแล้ว “คุณแม่”

“จะ” คุณแม่ผู้ซึ่งกำลังก้มหน้าอ่านหนังสือยังโต๊ะทำ
 งานมุมห้องขวามืออย่างฉะฉาน

ฉันเองก็สับสนไปหมด ฉันร้องบอกไปด้วยน้ำเสียงอัน
 ตึงเกินความจำเป็นว่า “กุหลาบมันบานแล้วนะคะ คุณแม่
 ทราบหรือเปล่าคะ ลูกเองก็เพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง มัน
 แยมกลีบบานเอาจนได้”

กุหลาบที่หน้าเฉลียงบ้านเป็นกุหลาบที่คุณน้าวาคะนำ
 กลับมาจากประเทศฝรั่งเศสหรืออังกฤษนี้แหละเมื่อนานมาแล้ว
 เอาเป็นว่ามันมาจากแคนไทดัล และบัดนี้ก็ถูกย้ายจากบ้านของ
 เราที่ถนนนิชิคาตะมาปลูกเอาไว้ที่นี่ ฉันได้เห็นเต็มตาตั้งแต่
 เมื่อเช้าแล้วว่ากุหลาบดอกหนึ่งได้แยมกลีบบาน แต่เพื่อที่จะ

กลบเกลื่อนความกระดากอายของฉัน ฉันจึงแสวงทำอย่างกระตือรือร้นจนเกินการว่าเพียงจะรู้ความจริง คอกไม้ฉันมีสีม่วงเข้ม คุณจะแฝงความแข็งแกร่งและความภาคภูมิใจอย่างลึกลับเอาไว้ด้วย

“แม่รู้แล้วจ๊ะ” คุณแม่เอ่ยอย่างอ่อนโยน แล้วเสริมมาว่า “เรื่องแบบนี้คุณจะมีผลสำคัญต่อลูกเสียเหลือเกินนะจ๊ะ”

“อาจเป็นได้ค่ะ คุณแม่สมเพชลูกหรือเปล่าค่ะ”

“เปล่าเลยจ๊ะ แม่เพียงแต่หมายความว่าลูกเป็นคนอย่างนั้นเอง เป็นแบบฉบับของลูกไม่มีผิดที่จะเที่ยวได้เอารูปของเรอเนอร์ไปปะไว้ตามกล่องไม้ขีดไฟในครัว หรือประตูตู้ประตอยผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยนิตให้กับตุ๊กตา ไครมาได้ยินลูกพูดถึงกุหลาบในสวนอย่างนี้เขาอาจจะคิดไปว่าลูกกำลังพูดคุยถึงคนจริง ๆ ก็เป็นได้นะจ๊ะ”

“คงจะเป็นเพราะลูกไม่มีลูกมีแต่กับเขากระมังค่ะ”

คำพูดของตัวเองทำเอาฉันถึงกับผงะไปได้ทีเดียว ฉันใช้นิ้วชี้เขี่ยฝุ่นไหมพรมที่ถักถักอยู่บนตักอย่างหงุดหงิดใจ มันยังกับว่าฉันจะสามารถได้ยินเสียงทึม ๆ หัว ๆ ของผู้ชายเหมือนกับเสียงที่ได้ยินแว่วมาทางโทรศัพท์ว่า “คุณจะหวังอะไรนัก หล่อนน่าจะอายุยี่สิบเก้าเข้าไปแล้ว” พวงแก้มของฉันร้อนผ่าวด้วยความละอาย

คุณแม่ไม่ได้ทักว่ากระไรหากแต่ก้มหน้ากลับไปอ่านหนังสือของท่านต่อไป สองสามวันมาแล้วที่ท่านได้สวมผ้าก๊อชครอบปิดริมฝีปากเอาไว้ และนั่นอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำ

ให้หมูนี้น่านสบปากสบคำได้อย่างฉิบปอกทีเดียว ท่านสวมผ้าปิดปากเอาไว้ด้วยความเชื่อฟังต่อคำแนะนำของนาโอจิแท้ๆ

นาโอจิกลับมาจากมหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้สักอาทิตย์กว่า ๆ ก่อนหน้านั้นพร้อมกับใบหน้าเหลืองซีดเขียว เย็นหนึ่งในฤดูร้อน อยู่ ๆ เขาก็เผ่นแผ้วเข้าไปในสวนเหวี่ยงประตูไม้ทั้งโครมตามหลังเขาไป “น่าสะอิดสะเอียนจริง ๆ เป็นบ้านที่มีรสนิยมทรามเหลือเกิน น่าจะคิดขายเอาไว้เสียเลยว่ะ”
 ฤทธาสน์ทรงจีน : เขา เน้น* ”

นี่คือถ้อยคำทักทายของนาโอจิเมื่อแรกพบฉัน

คุณแม่นั้นชมอยู่กับเตียงมาสักสองสามวันก่อนหน้านั้น เพราะเจ็บลิ้น ฉันไม่พบสาเหตุฉิบปอกคืออะไรที่ปลายลิ้นของท่านเลย แต่ท่านกลับบอกว่าอาการเคลื่อนไหวแม้เพียงเล็กน้อยก็ทำให้ท่านเจ็บปวดแทบขาดใจ เมื่อถึงเวลาอาหาร ท่านกล้ำกลืนแค่ซุบจาง ๆ เท่านั้นลงคอไปได้ ฉันเสนอให้นายแพทย์มาตรวจท่าน ทว่าคุณแม่กลับสั่นศีรษะและกล่าวพร้อมกับยิ้มผื่น ๆ ว่า “เขาก็คงจะหัวเราะเยาะแม่เอาเท่านั้น” ฉันเอายาสุโกธมากกว่าลิ้นให้คุณแม่ แต่ก็ไม่ช่วยอะไรนัก โรคภัยไข้เจ็บของคุณแม่ทำให้ฉันขวัญเสียไม่น้อย

พอถึงตรงนี้ นาโอจิก็ย่างเข้ามา

เขานั่งอยู่ข้างหมอนของคุณแม่เป็นครู และน้อมศีรษะกล่าวคำทักทาย เท่านั้นเอง แล้วเขาก็ผูกคูกุขึ้นยืนทันควัน

---

*เขา เน้น เป็นชื่ออาหารจีนชนิดหนึ่ง คล้ายหมกกรอบราดหน้า

และปราศออกไปสำรวจตรวจตราตัวบ้าน จันเดินตามไปเบื้องหลังเขา

“เธอเห็นว่าคุณแม่เป็นอย่างไรบ้าง เปลี่ยนแปลงไปบ้างหรือเปล่า”

“ที่เปลี่ยนก็เปลี่ยนอยู่หรอก ท่านผอมลง หากท่านจะตายลงภายในเร็ววันจะเป็นการดีที่สุดสำหรับท่าน คนอย่างคุณแม่ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างนี้ แม้แต่ผมเองยังเห็นว่าคุณแม่ดูน่าเวทนาจนเกินกว่าจะทนมองท่านได้”

“แล้วพี่ล่ะ”

“พี่ต๊ายบกร้านขึ้นกว่าเดิม หน้าตาของพี่ดูอย่างกับว่ามีผัวมาแล้วสักสองสามคน มีสาเกบ้างไหม คินนี่ผมจะเมาสักหน่อย”

จันเดินไปยังโรงเตี๊ยมของหมู่บ้านและอันนวนอนขอซื้อเหล้าสาเกจากยายเจ้าของเพื่อเลี้ยงรับการกลับมาของน้องชายของจัน ทว่าเกบอจันว่าโชคร้ายที่เหล้าสาเกนั้นเพิ่งจะหมดจากสต็อกพอดี เมื่อจันกลับไปบอกให้นาโอจิฟังถึงกล่าว สีหน้าของเขาเครียดเข้มลงอย่างที่ไม่เคยได้พบได้เห็นมาก่อน และทำให้เขาได้กลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับจันไป “ให้ตายเถอะ พี่นี้ไม่รู้จักรูจีจักการกับยานั่นเลย” เขาให้จันบอกเขาว่าโรงเตี๊ยมนั้นอยู่ที่ไหนแล้วก็เผ่นออกไป ก็แค่นั้นเอง จันเฝ้ารอคอยการกลับมาของเขานานนับชั่วโมงแต่ก็ไร้ผลจันอุทสาห์ลงมืออบแอมป์ปลาอาหารโปรคอย่างหนึ่งของนาโอจิและก็ทอดไข่เจียว และถึงกับเปลี่ยนไฟฟ้าหลอดที่สว่างกว่าเดิมใน

ห้องอาหารเพื่อจะได้ดูสไตร่าวิ่งขึ้นมาหน่อย ขณะที่ฉันเผ้ารอคอยอยู่นั้น โอซากิ หญิงจากโรงเรียนมัธยมหน้าเข้ามาที่ประตูครัวและกระซิบกระซาบอย่างเร่ร่อนว่า “ทานโทเซอะคะ เป็นไรไหมคะเนี่ย เขากำลังดื่มยินอยู่ค่ะ” ตาโปนๆ ของแกดูปลดปล่อยมากกว่าเดิมขึ้นไปอีก

“ยินเธอ เธอหมายถึงอัลกอฮอล์ที่กินแล้วตายนะหรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่ที่กินแล้วตาย แต่ก็เหมือนกันคือ....”

“มันคงไม่ทำให้เขาป่วยถ้าเขาดื่มมันเข้าไปดองนะ”

“ไม่หรรอค่ะ แต่ก็ยัง....”

“ถ้าฉันก็ปล่อยให้เขาดื่มมันเข้าไปดองะ”

ยายโอซากิพยักหน้าหงิกราวกับว่ากำลังกลักริ่นอะไรบางอย่างแล้วก็จากไป ฉันจึงไปแจ้งให้คุณแม่ได้ทราบ “เขากำลังดื่มอยู่ที่ร้านของยายโอซากิค่ะ”

คุณแม่กระตุกริมฝีปากน้อยๆ จนดูเป็นรอยยิ้ม “เขาคงเลิกติฝืนแล้วแน่ทีียวลู่ไปทานอาหารเย็นเสียให้เสร็จเถิดนะจ๊ะ ถิ่นนี้เราสามคนแม่ลูกจะนอนด้วยกันในห้องนี้วางฟูกของนาโอจิตรงกลางก็แล้วกัน”

ฉันรู้สึกยังกับว่าจะร้องให้ออกมาให้ได้

นาโอจิกลับมาตึกในคืนนั้น ทบเคาะบ้านเสียงดังสนั่นไปหมด มຸ່งใหญ่ขนาดห้องถูกกางออก แล้วเราสามคนแม่ลูกก็กลานเข้าไปภายใน

ฉันทามเขาขณะนอนอยู่ที่นั่นว่า “ทำไมเธอไม่เล่าให้คุณแม่ฟังเรื่องทะเลใต้บ้างล่ะ”

“ไม่มีอะไรจะเล่า ไม่มีอะไรเลยสักนิดเดียว ผมลืมไปหมดแล้วด้วย พอผมกลับมาถึงญี่ปุ่นและขึ้นรถไฟ ที่นั่นที่มองผ่านหน้าต่างรถไฟออกไปดูสวยอย่างไม่น่าเชื่อทีเดียว ก็มีอยู่แค่นั้น ปิดไฟเสีย ผมนอนไม่ได้”

ฉันทปิดไฟลง แสงจันทร์ในฤดูร้อนแผ่กระจายทั่วมุ้ง
นั้น

เช้ารุ่งขึ้น นาโอจินอนทอดกายสบายหรือนอนผูก
สายตาชำเลื่องดูทะเลอันเห็นอยู่ลิบ ๆ

“ผมได้ข่าวว่าคุณแม่เจ็บลิ้น” เขาเอ่ยขึ้นราวกับว่า
เพิ่งจะสังเกตเห็นเป็นครั้งแรกว่าคุณแม่ไม่สบาย

คุณแม่ได้แต่ยิ้มอย่างอ่อนเพลีย

“ผมแน่ใจว่าคงเป็นสาเหตุทางจิตใจมากกว่า คุณแม่อาจจะนอนอ้าปากตอนกลางคืนก็ได้ คุณแม่ไม่ค่อยระมัดระวังเลยนะครับ คุณแม่น่าจะสวมผ้าก๊อชปิดปากไว้ จุ่มผ้าก๊อชลงในน้ำยาริวานอลเสียก่อนแล้วก็ทาบนันลงบนผ้าปิดปาก”

ฉันทระบิดออกมาว่า “วิธีรักษาแบบไหนของเธอ
นี่”

“เรียกว่า” วิธีรักษาทางสุนทรีย์ “นะซี”

“แต่ฉันแน่ใจว่าคุณแม่ต้องเกลียดการสวมผ้าปิดปาก
แน่ ๆ”

คุณแม่เกลียดการสวมอะไรลงบนใบหน้าของท่าน แม้
แต่แว่นตาหรือแผ่นปิดตา เมื่อเปลือกตาของท่านเกิดอักเสบ
บวมขึ้น อย่าว่าแต่ผ้าปิดปากเลย

ฉันเอ่ยถามขึ้นว่า “คุณแม่จะยอมใส่มันหรือคะ”

“แม่จะใส่จ้ะ” น้ำเสียงของคุณแม่บอกความกระตือ
รือฉัน ฉันออกจะตระหนกตกใจทีเดียว คุณแม่ดูแน่นแฟ้นที่จะ
เชื่อมั่นและเชื่อฟังในทุกสิ่งที่นาโอจิพูดอย่างเห็นได้ชัด

หลังอาหารเช้า ฉันจุ่มผ้าก๊อชลงในน้ำยาริวานอล
ตามที่นาโอจิกำกับ พับมันเข้าในรูปผ้าปิดปากแล้วยื่นมันให้
คุณแม่ ท่านรับมันมาแต่โดยดีแล้วเกี่ยวคล้องสายคาดเข้ากับ
โบหูของท่านอย่างว่องไว ขณะที่คุณแม่นอนอยู่ที่นั่น ท่านดู
น่าเวทনারาวกับเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ

บ่ายวันนั้น นาโอจิบอกพวกเราว่าเขาจะไปเยี่ยมเพื่อน
ที่โตเกียว เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นสูทธุรกิจและออกเดินทางไป
พร้อมกับเงินสองพันเยนที่ขอมมาจากคุณแม่

นี่สิบวันเช้าแล้วนับแต่วันที่เขาออกเดินทาง กระนั้น
ก็ยังไม่มีแว่วว่าเขาจะกลับมาเมื่อใด ทุก ๆ วัน คุณแม่จะ
สวมผ้าคาดปากของท่านและเผื่อรอนาโอจิ ท่านบอกกับฉันว่า
ยานี้ดีจริง ๆ และการสวมผ้าคาดปากก็ช่วยบรรเทาความเจ็บ
ปวดที่ลิ้นของท่านได้อย่างมหัศจรรย์ทีเดียว อย่างไรก็ตามที่
ฉันก็รู้สึกไม่ได้ว่าคุณแม่ไม่ได้บอกความจริง ตอนนั้นคุณแม่
ลุกออกจากเตียงได้แล้ว ทว่าท่านก็ยังไม่ค่อยอยากอาหารและ
แทบจะไม่พูดไม่จาเอาเลย ฉันอดกังวลในตัวของท่านไม่ได้ และ

ก็ลงใจว่าอะไรนะที่เหี้ยมรังตีว่านาโอจิเอาไว้นานขนาดนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคงจะสนุกสนานอยู่กับนายนักประพันธ์เอฮาร่าคนนั้นและตอนนี้ก็คงจะถูกคุกกลืนเข้าสู่กระแสน้ำวนอันเชี่ยวกรากของเมืองโตเกียว ยิ่งฉันปล่อยใจให้คิดไปอย่างนั้นมากเท่าไร ชีวิตของฉันก็ดูจะขมขื่นมากขึ้นเท่านั้น มันเป็นเรื่องซื่ออย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่าฉันสูญเสียการควบคุมตนเองไปแล้วจนได้ เช่นเมื่อได้โผล่ออกมาอย่างไรเหตุผลถึงเรื่องเจ้าคอกกหลาบหรือเรื่องที่ตัวฉันเองไม่มีลก นั้นเป็นการพลาดพลั้งที่ฉันไม่เคยคาดคิดว่าตนเองจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น

ไหมพรมที่ถักค้ำไว้ร่วงหล่นลงสู่พื้นเมื่อฉันผลุกขื้นยืน พร้อมกับร้องออกมาด้วยความท้อแท้ใจ ฉันรู้สึกสิ้นปัญญาไม่รู้อะไรจะจัดการกับตนเองอย่างไรดีเอาจริง ๆ ด้วยขาอันสั่นเทา ฉันปีนบันไดขึ้นไปยังห้องนอนฝรั่งบนชั้นสอง

ห้องนี้จะเป็นห้องของนาโอจิ คุณแม่กับฉันตกลงกันกันเมื่อสักสัปดาห์มาแล้ว ฉันเอ่ยขอร้องคุณนาโอกิให้กรุณาช่วยเคลื่อนย้ายตู้เสื้อผ้าของนาโอจิเข้ามาในห้องรวมทั้งหีบไม้บรรจุนั่งสือ กระดาษอีกห้าหีบ ทลอคจนสิ่งของสัพเพเหระอื่น ๆ กล้วอย่างสิ้น ๆ ก็คือทุกสิ่งที่เคยอยู่ในห้องของเขาในบ้านเก่าของเราที่ถนนนิชิคาตะ ด้วยเหตุที่ไม่รู้ใจว่าเขาจะชอบให้วางสิ่งใดไว้ตรงไหน เราจึงตัดสินใจว่าจะคอยการกลับมาของเขาจากโตเกียว ก่อนที่เราจะเคลื่อนตู้เสื้อผ้าและตู้หนังสือให้เข้าที่เข้าทาง ห้องนี้ดูรกรุงระกระจนกระทั่งแทบจะ

ไม่เหลือที่ว่างให้หมุนตัวได้ ฉันหยิบสมุดบันทึกเล่มหนึ่งของ
นาโอจิขึ้นมาจากหีบใบหนึ่งที่เปิดอ้าอยู่อย่างไม่ได้ตั้งใจ มีคำ
ว่า “บันทึกดอกไม้วัดพระจันทร์” เขียนอยู่บนหน้าปกสมุด
บันทึกนั้นคงจะเริ่มเอาในช่วงที่นาโอจิกำลังทนทุกข์ทรมานจาก
พิษยาเสพติด

ความรู้สึกนั้นช่างร้อนรุ่มเหมือนกับว่ากำลังถูกเผาให้
มอดไหม้จนตาย แต่แม้ว่าจะเจ็บปวดทรมานไปทั่วทุกซอกซอก
สักปานใด ผมก็ไม่อาจแม้จะปลั่งถ้อยคำง่าย ๆ อย่างเช่น
“มันเจ็บ” ออกมาได้ อย่าได้พยายามที่จะสลัดเรื่องราวของ
นรกอันหาที่เทียบเคียงไม่ได้ไปเสีย มันมหัศจรรย์, ล้ำลึกอย่าง
ไม่มีใครเสมอเหมือนในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

ปรัชญาริ กฎเกณฑ์ริ อุดมคติริ ระเบียบริ โกหก
ทั้งนั้นแหละ ความจริงใจริ ความจริงแท้ริ ความบริสุทธิ์ผุด
ผ่องริ ล้วนแต่โกหกทั้งเพ เจ้าคำพูดหยาบ ๆ เหล่านี้ไม่อาจเทียบ
ได้แม้กับช่อดอกฟุจิสักช่อหนึ่ง เขาเล่าขานกันว่าต้นฟุจิที่อุซึจิมี
มีอายุถึงพัน ๆ ปี แลต้นฟุจิแห่งกามาโนะก็มีอายุสืบไปได้เป็น
ศตวรรษ ๆ ผมเคยได้ยินได้ฟังมาว่าหมู่ต้นฟุจิที่อุซึจิมีอายุนับล้าน
สูงสุดถึงเก้าฟุตและต้นฟุจิที่กามาโนะก็สูงเกินกว่าห้าฟุตทั้งสน หวั
วอกหัวใจของผมจะโลดแล่นก็ต่อเมื่อได้ยลดอกอันบานพราวไสว
ของต้นฟุจิกลุ่มนั้นเท่านั้น

เจ้าหัวใจนี้ก็เหมือนกัน มันก็เป็นลูกมีพ่อแม่เช่นเขา
อื่น

ตรรกะนั้น ไม่มีทางจะเป็นอื่นได้นอกจากความรักใน
ตรรกะ มันมิใช่ความรักสำหรับมนุษย์อันมีเลือดเนื้อสมหทัยใจ
เช่นเราท่านธรรมดา

พอมาถึงเรื่องเงินทองและผู้หญิง เจ้าตรรกะก็ได้แต่
สิ้นฤทธิ์และก็โลดแล่นหนีหายกระเจิงไปอย่างรวดเร็ว

ชวนให้นึกถึงคำให้การอันหาญกล้าของคอกเตอร์-
เฟาสต์* ที่ว่าเอาไว้ว่า รอยยิ้มของหญิงสาวนั้นทรงคุณค่าเกิน
กว่าประวัติศาสตร์ ปรัชญา การศึกษา ศาสนา กฎหมาย
การเมือง เศรษฐศาสตร์ และวิชาความรู้สาขาอื่นใดรวมกัน
เสียอีก

วิชาความรู้ที่แท้ก็เป็นเพียงอีกนามหนึ่งของความหลง
ทะนงตนต่างหาก เป็นความพยายามของมนุษย์ในอันที่จะหลีกเลี่ยง
ให้พ้นจากความเป็นมนุษย์

ผมกล้าสาบานแม่แต่เบื้องหน้าของเกอเต้ว่าผมเป็นนัก
เขียนอันเปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์ล้ำเลิศ งานของผมนะหรือ
กอบกู้ด้วยโครงสร้างอันหาที่ติไม่ได้ แพรวพรายไปด้วยอารมณ์
ขันอันเหมาะสม และชวนสะทือนใจจนสามารถเรียกน้ำตา
ให้กลอกลงในดวงตาของผู้อ่าน เรียกได้ว่าเป็นนวนิยาย
ชั้นเยี่ยม สมบูรณ์แบบควรค่าที่จะนำมาอ่านออกเสียงดังก้อง
กังวานด้วยความเทอดทูนบูชาอันควรคู่กัน (ผมจะเรียกงาน

---

*FAUST นักมายากลและนักเล่นแร่แปรธาตุผู้ขายวิญญาณให้กับปีศาจ
เมฟิสโตเฟิลเพื่อแลกกับอำนาจและความรอบรู้ทางโลก ปรากฏเป็นตัวเอกใน
งานเขียนของมาร์โลว์และเกอเต้

พรรคนี้ว่าเป็นการวิจารณ์ภาพยนตร์ดีใหม่) หากผมไร้ความ
 ละอายแล้ว จากสิ่งดังกล่าวนี้ผมกล้าขออ้างได้เต็มปากว่าผม
 เขียนเป็น แต่การหลงตนคิดว่าตัวเองเป็นอัจฉริยะนั้นช่างเป็น
 ความคิดที่ต้อยค่าสันดี จะมีก็แต่เพียงคนบ้าเท่านั้นที่จะอ่าน
 นวนิยายด้วยความเคารพศรัทธา แต่ถ้าถึงขั้นจะต้องอ่านนวนิ-
 นิยายด้วยความเคารพบูชาแล้วละก็ก็ควรจะใส่เสื้อผ้าเต็มยศ
 อ่านเหมือนเวลาไปงานพิธีศพเสียเลยจะดีที่สุด เพราะไหน ๆ
 การกระทำที่ว่ามันยังไม่เสแสร้งจัดจรัสเท่าที่งานเขียนชั้นดีอยู่
 นั้นเอง เพราะฉะนั้นผมจะขอเขียนนวนิยายของผมอย่างงุ่ม
 งาม จใจเขียนมันขึ้นอย่างสุขเอาเผากิน เพียงเพื่อจะได้เห็น
 รอยยิ้มอันหรรษาอย่างแท้จริงปรากฏอยู่บนใบหน้าของมิตร
 ของผม ผมจะยอมล้มลุกคลุกคลานและก็เดินบ่มจิมจำอย่างหา
 สาระไม่ได้ พลังเกาศีรยะจากไป โอ เพื่อจะได้เห็นใบหน้า
 อันเปี่ยมสุขของมิตรของผม

โอ้เจ้าความรู้สึกนี้มันคืออะไรกันที่ทำให้ผมยอมเขียน
 ร้อยแก้ว และตัวอักษรอันเลวทราบราวกับเป่าออกมาจากแตร
 เด็กเล่นดังจะประกาศก้องว่า “เจ้าคงเิ่งที่สุดในญี่ปุ่นอยู่ที่นี้ไง
 เมื่อเปรียบกับผมแล้ว คุณเคยปกติทุกอย่าง ขอให้คุณจงมี
 สุขภาพดี”

มิตร คุณผู้กล้าพูดด้วยใบหน้าอึมเิบว่า “นั่นเป็น
 นิสัยเสียของเขา ช่างน่าสงสารจริง ๆ” คุณไม่รู้ตัวดอกว่าใคร
 เขากำลังรักคุณ

ผมจงนใจจริงว่ามีผู้ใดบ้างไหมที่ไม่เหลวแหลก

ความกึกที่น่าเหนื่อยหน่าย

ผมต้องการเงิน

หากผมไม่มีเงิน....

ในยามหลับใหลของผม นั่นคือ ความตายอันเป็น
ธรรมชาติ

ผมได้สร้างพบกับคนขายยาเกือบถึงหนึ่งพันเยน วันนั้น
ผมได้แอบลักลอบพาเสมียนของโรงจมนำเข้ามาในบ้าน แล้ว
ผมก็ต้อนรับเขาเข้าไปในห้องของผม ถามเขาว่า “มีของอะไร
ที่ที่มีค่าพอจะจำหน่ายได้บ้างไหม ถ้ามีละก็ เอาไปเลย ผมกำลัง
ร่อนเงินมาก”

โดยแทบจะไม่ได้ชำเลื่องไปรอบห้องแม้แต่น้อย นาย
เสมียนนั้นโผล่ออกมาตรง ๆ อย่างไม่เกรงใจว่า “ทำไมคุณ
ไม่เลิกคิดเรื่องนี้เสียทีนะ ไหน ๆ พวกเฟอร์นิเจอร์พวกนี้ก็ไม่
ได้เป็นของคุณสักหน่อย”

“ดีมาก” ผมกลับเอ่ยอย่างกระตือรือร้น “เอาแค่ของ
ที่ผมซื้อมาด้วยเงินของตัวเองไปก็แล้วกัน” แต่ว่าในบรรดา
ของกระจุกกระจิกประดามีที่ผมเอามากองประเคนตรงหน้าเขา
นั้น กลับไม่มีค่าพอจะจำหน่ายได้สักชิ้น

ของชิ้นแรก มือหล่อด้วยปูนปลาสเตอร์ มันเป็นมือ
ของเทพธิดาวินัส มือเรียวงามราวกับดอกกรักเร่ ชาวพิสุทธ์
ประดิษฐานอยู่อย่างตึบตึนฐาน ทว่าหากคุณพิจารณามัน
ให้ถี่ถ้วนก็จะบอกได้ว่ามือเรียวบอบบางชาวพิสุทธ์ผู้คดโกง ไร้
ทั้งลายกันหอยยังปลายนิ้วหรือเส้นลายมือในอุ้งมือเกลี้ยงเกลา

บ่งบอกถึงความละเอียดอย่างรุนแรงจนวินัสเจ้าของมือนั้นแทบจะหยุดหายใจ มันช่างน่าสยดสยอง เสียแม้กระทั่งผู้เองก็รู้สึกราวกับถูกเสียดแทงด้วยความเจ็บปวด มือนั้นอยู่ในท่วงท่าอันเห็นได้ชัดว่า เป็นในขณะที่ความเปลี่ยนแปลงของวินัสได้ปรากฏสลับแก่งสยดของมนุษย์ผู้ชายเป็นครั้งแรก หล่อนบิดกายเบือนหลบ เลือคออ่อนบ่อนตระกูลชานแปลบปลาบไปทั่วร่างด้วยความตระหนก โลกจะหมุนวนกว้างด้วยความอุจจันและความน่าเวทนานันเกิดจากความไร้อาภรณ์ของนาง แต่ช่างโชคร้ายจริง สิ่งนี้เป็นเพียงของสะสมเก่า ๆ เท่านั้น นายเสมียนนั้นจึงตีราคาให้ห้าสิบบเซน

แล้วของชิ้นอื่น ๆ ละ มีแผนที่ชานเมืองปารีสขนาดใหญ่ ลูกช่างเซลลูลอยด์ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางเกือบหนึ่งฟุต ปากปากกาพิเศษที่สามารถใช้เขียนตัวอักษรได้เส้นคมบาง ประณีตยิ่งกว่าเส้นด้าย ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ผมซื้อด้วยความรู้สึกที่น่าซื้อทั้งสิน

นายเสมียนหัวเราะก๊ากและเอ่ยออกมาว่า “ผมต้องไปเดี๋ยวนี้แล้ว”

“เดี๋ยวก่อน” ผมร้องขึ้นพลางรั้งตัวเขาเอาไว้ ในที่สุดผมก็จัดการเอาหนังสือหอบมทิมาซึ่งเขาให้ราคาผมห้าเยนโปะลงไปบนตัวเขา หนังสือบนหิ้งของผมส่วนมาก ยกเว้นบางเล่มเป็นหนังสือปกอ่อนราคาถูก และแถมยังเป็นหนังสือที่ซื้อต่อเขามาอีกทีด้วย ไม่น่าแปลกใจอันใดที่มันได้ราคาเพียงนิดเดียวเท่านั้น

ได้เงินมาแก้ห้าเยนเพื่อชำระสะสางหนี้สินถึงพันเยน
ขีดความสามารถของผมประมาณแล้วก็คงมีเพียงเท่านั้น ไม่ใช่
เรื่องน่าหัวเราะเลย

แต่ผมก็เบื่อคำพูดวางโตอย่างเช่นผู้ที่ชอบวิจารณ์ผม
เขาชอบพูดกันว่า “การทำตนให้เสื่อมทรามเห็นจะเป็นหนทาง
เดียวที่จะช่วยให้ทนมมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างนี้ต่อไปได้” แทนคำ
พูดพวกนี้ ผมกลับปรารภนาให้มีผู้บอกවාให้ไปตายเสียมาก
กว่า มันตรงไปตรงมาดี แต่คนเราก็ก็น่าจะไม่เคยพูดกันเลย
ว่า “ไปตายเสีย” คนหน้าไหว้ หลังหลอก เหลวไหลและกั
ระวังตัวเจ

ความยุติธรรมวิ นั้นไม่ใช่ที่ที่คุณจะพบสิ่งที่เรียกกัน
ว่าการต่อสู้ทางชนชั้นแน่มนุษย์ธรรมวิ อย่าโง่หน่อยเลย ผม
รู้ดี มันเป็นการกว่าเพื่อมนุษย์ด้วยกันเพื่อความสุขของตนเอง
แต่ถ้ายึดถือ มันเป็นการฆาตกรรม มันจะมีความหมายอะไร
หากไม่มีคำตัดสินชี้ขาดว่า “ตายเสีย” ไม่มีประโยชน์ดอกที่
จะมาหลอกลวงกัน

ในชนชั้นระดับของเรา ก็หาใครที่ดูดีพอจะทำมาได้
ยากอยู่สักหน่อย มีแต่พวกปัญญาอ่อน ปีศาจ คนงก อ้าย
หมาบ้า คนขี้โว ถ้อยคำวิเศษมาหราบเหล่านี้ถั่งลงมาราวกับ
ปัสสาวะที่รดลงมาจากก้อนเมฆ

“ตายเสีย” เพียงแต่คิดว่าสวรรค์จะกรุณาเมตตาประ
ทานความตายให้ คำว่า “ตาย” นั้นก็ดูจะสูงค่าเกินกว่าที่
ผมสมควรได้รับเสียแล้ว

แล้วสงครามเล่า สงครามของญี่ปุ่นเป็นการกระทำที่
บ่งบอกถึงความสิ้นหวังจนตรอก

จะให้ผมตายโดยถูกคอกกลืนเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับการกระทำแห่งความสิ้นหวังนั้นหรือ.... ไม่ละ ขอขอบคุณ ผมขอตายด้วยน้ำมือของตนเองจะดีกว่า

คนเรามักจะทำหน้าตาจริงจังเวลาโกหก ก็ดูความจริง
จังของผู้นำของเราในทุกวันนี้สิ อูย

ผมอยากใช้เวลาของผมกับผู้ที่ไม่มีท่าทางน่า
เคารพนัก แต่คนดี ๆ อย่างนั้นคงจะไม่อยากใช้เวลาของเขา
กับผมสักเท่าใด

เมื่อผมแสร้งทำว่าแก่แดดแก่ลม ผู้คนก็เริ่มโจษจัน
กันว่าผมนะแก่แดด พอผมประพาศิตัวราวกับคนเกียจคร้าน
คนก็นินทาว่าผมนะขี้เกียจ เวลาที่ผมแสร้งว่าผมไม่อาจ
เขียนนวนิยายใด ๆ ได้ ผู้คนก็ว่ากันว่าผมนะเขียนไม่เป็น
เมื่อผมประพาศิตัวเป็นคนโกหกปกปิดพวกเขาก็เรียกขานผมว่า
คนขี้โกหก พอผมทำตัวเป็นคนรวย เขาก็เริ่มโจษจันกันอีกว่า
ผมนะร่ำรวย พอผมแสร้งทำเพิกเฉยไม่รู้ร้อนรู้หนาว เขาก็จัด
ผมเข้าไว้ในประเภทคนไม่แยแส ทว่าพอผมหลุดเสียงกรวญ
กรวญออกมาอย่างไม่ตั้งใจเพราะเจ็บปวดจริง ๆ พวกเขาก็เริ่ม
เล่าลือกันอีกว่าผมแสร้งทนทุกข์ทรมาน

โลกทุกวันนี้มันวิปริตผิดเพี้ยนไปหมดแล้ว

นั่นไม่ได้หมายความว่าผมนั้นไม่มีทางเลือกอื่นใดเลย

นอกจากการฆ่าตัวตายดองวี

ทั้ง ๆ ที่ทนทุกข์ทรมาน พอถูกคิดได้ว่าผมคงต้องลง
เอยด้วยการฆ่าตัวตายแน่นอน ผมถึงกับร้องออกมาด้วยเสียง
อันทัง น้ำตานองหน้า

มีเรื่องเล่าว่า เช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิขณะพระ
อาทิตย์ส่องแสงมาตอ้งกิ่งพลัมอันมีดอกสองสามดอกเพิ่งจะแย้ม
กลีบบานนั้น มีร่างนักศึกษานุ่มแห่งไฮเดลเบิร์กห้อยท้องแต่ง
แกว่งไกวอยู่ที่กิ่งไม้ นั้น ทายสนิท

“แม่ครับ โปรดคำว่าผมเถิด”

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

“เขารู้ว่าผมนี่เป็นคนอ่อนแอ”

“อย่างนั้นหรือ คนอ่อนแอ.... แม่ไม่คิดว่าแม่จำเป็น
ต้องคว้าลูกในเรื่องนั้นอีกต่อไปแล้ว”

ความดีของคุณแม่นั้นหาใครเสมอเหมือนไม่ได้อีกแล้ว
เมื่อใดที่ผมคิดถึงท่าน ผมอยากจะร้องให้ออกมาเสียจริง ๆ ผม
จะตายเพื่อเป็นการขอโทษต่อคุณแม่

ได้โปรดยกโทษให้กับผมด้วยเถิด ครั้งนี้เพียงครั้งเดียว
เท่านั้น โปรดยกโทษให้ผมด้วย

(บทกวีเนื่องในวันขึ้นปีใหม่)

ปีแล้วปีเล่า

ทั้งที่ดวงตาพร่ามัว

เหล่าลูกนกกระสาตัวน้อย

กำลังเติบโต

อา คุณน้าอวบอ้วนชั้นดี

มอร์ฟิน อะโทรมอล นาร์โคปอน ฟีลิปอน แปน-
โทปอน พาบินาล พาโนบิน อะโทรฟิน
อะไรคือความเคารพนับถือตนเอง ความเคารพใน
ตนเอง

ดูเหมือนว่ามนุษย์นั้น...เรียกใหม่ว่า “คน” ดีกว่า
ดูเหมือนว่าคนเรานั้นจะทนมีชีวิตอยู่ไม่ได้เอาเลย หากเขาไม่
คิดในใจว่า “ฉันก็หนึ่งในระดับห่วยกะทินะ” “ฉันก็มีอะไรดี
ไม่ใช่ย่อย ๆ นะ” ฯลฯ

ผมชิงชิงผู้คน และพวกเขาก็เคียดจันท์ผม

ฟังแล้วเจ็บแสบแหลมดีเหมือนกัน

ความเกรงขาม ความรู้สึกเขลาเบาปัญญา

อย่างไรก็ตามที่ คุณอาจจะแน่ใจได้อยู่ประการหนึ่งว่า

คนเราจำต้องเสแสร้งเพื่อจะมีชีวิตอยู่

จดหมายขอกู้ยืมเงิน :

“คำตอบของพี่

โปรดตอบ

แต่ในแบบที่จะเป็นข่าวคราวอันดีสำหรับผมเท่านั้น

ผมเผ้าคร่ำครวญกับตนเองใจคิดว่าจะได้รับแต่ความ

อภัยศอดสูในทุกรูปแบบ

ผมไม่ได้กำลังเล่นละคร ไม่เลยจนนึกเดียว

ผมกำลังร้องขอจากพี่ต่างหาก

ผมรู้สึกยังกับว่าผมจะตายลงไ้ด้วยความอดสู

และผมก็ไม่ได้พุดจนเกินความจริง

วันแล้ววันเล่า ผมเฝ้าแต่รอคำตอบจากพี่ ทั้งคืนทั้งวันผมได้แต่สั่นสะท้านไปหมด

อย่าให้ผมต้องกลักรถของสกปรกเลย

ผมแทบจะได้ยินเสียงกลิ้งหัวเราะเยาะดังมาจากกำแพง
ตึกคั่นก่อนคืนผมเอาแต่พลิกตัวไปมาอยู่ในเตียง

อย่าทำให้ผมต้องอับยศ

พี่สาวของผม”

พอได้อ่านมามากถึงแก่นั้น ฉันก็ปิด “บันทึกดอกไม้พระจันทร์” ลงและวางมันกลับคืนลงในหีบไม้ ฉันเดินไปยังหน้าต่าง ผลักมันเปิดออก ข้าเล็งมองลงไปยังสวนอัน
ถูกรุ่นไปด้วยโอจากฝืนสีขาว ฉันยังจำได้ถึงเหตุการณ์ในคืน
วันเหล่านั้น

หกปีได้ล่วงเลยมานานับแต่วันนั้น การศึกษาเสพติดของ
นาโอจิได้โน้มนำไปสู่การหย่าร้างของฉันในที่สุด อย่างเลย ฉัน
ไม่ควรพูดอย่างนั้น อันที่จริงแล้ว ฉันมีความรู้สึกว่าการหย่า
ร้างของฉันนั้นถูกกำหนดตั้งแต่วันที่ฉันถือกำเนิดขึ้นมา ซึ่ง
แม้ว่านาโอจิจะไม่ศึกษาเสพติด การหย่าร้างนั้นก็จะต้องเกิดขึ้น
ในวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็วจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งเอาจนได้ ตอน
นั้นนาโอจิกำลังมีปัญหาเรื่องการชำระเงินให้กับคนขายยาและ
เฝ้าแต่มารบเร้าขอเงินเอาจากฉันอย่างไม่หยุดหย่อน ฉันเอง
เพิ่งจะแต่งงานและยังไม่เป็นอิสระโดยสิ้นเชิงในเรื่องเงิน ๆ
ทอง ๆ นอกจากนั้นฉันยังรู้สึกอย่างจริงจังว่าการแอบซ่อน
หยิบยืมเงินทองที่ฉันได้รับจากสามีให้กับน้องชายของฉันนั้น

ไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง   ภายหลังจากที่ได้ปรึกษาหารือกับ
 ไอเซกิ สาวใช้ของฉันซึ่งได้ติดตามมาจากบ้านของคุณแม่ ฉัน
 ก็ตัดสินใจที่จะขายสร้อยข้อมือ สร้อยคอ และเสื้อผ้า นาโอจิ
 ได้ส่งจดหมายมาให้ฉันฉบับหนึ่งสรุปว่า   “ผมรู้สึกเจ็บปวด
 และกังวลใจเสียจนกระทั่งไม่อาจจะมาสู่หน้าพี่หรือแม่แต่จะพูด
 จากพี่ทางโทรศัพท์ได้ ได้โปรดให้ไอเซกิถือเงินมาที่อพาร์ต
 เมนท์ของนักประพันธ์อุเอฮาร่า จิโร่ ตามที่อยู่นี้   ผมคิดว่า
 พี่ต้องรู้จักเขาเป็นแน่ อย่างน้อยก็คงจะได้ยินชื่อบ้าง คุณ
 อุเอฮาร่ามีชื่อเสียงไม่ค่อนเสียว่าเป็นคนชั่วร้าย แต่ความจริงแล้ว
 เขาไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย และพี่ไม่ต้องกังวลที่จะต้องส่งเงินไป
 ให้ผมยังที่อยู่ของเขา ผมได้นัดแนะกับคุณอุเอฮาร่าแล้วว่าให้
 โทรศัพท์บอกผมทันทีที่เงินมาถึง ดังนั้นจึงขอให้พี่กรุณาทำ
 ตามนี้อย่างน้อยผมอยากจะมีดเรื่องการติดยาเสพติดของผมไม่
 ให้คุณแม่ได้ล่วงรู้ อย่างไรก็ตามที่ผมก็ตั้งใจที่รักษาตัวเองให้
 หายก่อนที่คุณแม่จะได้ทราบเรื่อง หากผมได้รับเงินจากพี่ใน
 คราวนี้ผมจะชำระเงินทุกบาททุกสตางค์ที่ผมยังค้างค้างอยู่กับคน
 ขายนั่น   ภายหลังจากนั้น ผมอาจจะเดินทางไปบ้านตาก
 อากาศของเรือนงูเขาเพื่อพักผ่อนรักษาตัว ผมตั้งใจอย่างนั้น
 จริง ๆ   วันใดที่ผมชำระหนี้สินของผมจนหมดสิ้น ผมตั้งใจ
 ที่จะเลิกยาเสพติดอย่างเด็ดขาดเสียที ผมขอสาบานต่อพระเจ้า
 โปรดเชื่อผมด้วย ขอให้พี่เก็บเรื่องนี้เป็นความลับไม่ให้คุณแม่
 ทราบ และส่งเงินไปที่บ้านของคุณอุเอฮาร่า”

ใจความจดหมายฉบับนั้นเขียนมาอย่างนี้ ฉันทำตาม
คำที่เขากำกับมา และให้ไอเซกิถือเงินไปที่อพาร์ทเมนต์ของ
คุณอุเอซาร่าอย่างลับ ๆ ทว่าคำสัญญาของนาโอจิในจดหมาย
นั้นก็เหลวเช่นเคย เขาไม่ได้ไปที่บ้านตากอากาศเพื่อพักผ่อน
รักษาตัว ตรงกันข้าม การเสพยาของเขาหนักขึ้นจนถึงขั้นที่
ฤทธิ์ยาได้แสดงพิษร้ายออกมาและอาการก็ดูจะรุนแรงยิ่งขึ้น
เรื่อย ๆ ท่วงทำนองจดหมายที่เขาส่งมาอ้อนวอนขอเงินจาก
ฉันเปี่ยมไปด้วยน้ำเสียงเจ็บปวดครวครวจนหูฟังฟูมฟาย ทุก ๆ
ครั้งฉันจะได้อ่านถ้อยคำของเขาที่ว่า “ผมขอสัญญาว่าจะเลิก
ยาเสพติด” ติดตามด้วยคำสาบานที่ทำให้ฉันอ่อนปวกเปียก
จนอยากจะเป็นอนาถาจากจดหมายนั้นรู้ทั้งรู้ว่าเขากำลังโก-
หกฉันอีกแล้ว แต่ก๊อดที่จะให้ไอเซกิออกไปขายเครื่องเพชร
เครื่องทองและถือเงินไปให้คุณอุเอซาร่าไม่ได้

“คุณอุเอซาร่านี้ทำทางเขาเป็นคนอย่างไรกันนะ”

“เขาเป็นคนรูปร่างเตี้ย ผิวคล้ำ ทำทางไม่น่าดูค่ะ”
ไอเซกิตอบพร้อมกับเสริมอีกว่า “แต่เขาไม่ค่อยจะอยู่บ้าน
หรอกนะคะเวลาดิฉันไปหานะ ปกติก็มีภรรยาของเขาแล้วก็
ลูกสาวตัวเล็กอายุประมาณหกขวบอยู่ ภรรยาของเขาก็ไม่
สวยอะไรนัก แต่ดูทำทางเป็นคนอ่อนหวานและก็ฉลาดที่
เดียว คุณไม่ต้องกังวลใจไปหรอกค่ะที่ต้องฝากเงินไว้กับสุภาพ
สตรีเช่นเธอ”

หากจะลองเปรียบเทียบฉันที่เป็นอยู่ในตอนนั้นกับฉัน
ในเวลานี้ อย่าเลย ฉันนั้นเปลี่ยนแปลงไปจนกระทั่งไม่อาจ

เขาไปเปรียบเทียบกับแต่ก่อนได้อีกแล้ว ตอนนั้นฉันช่างแพ้ ผื่นและก็เป็นคนเรื่อย ๆ ง่าย ๆ อย่างไม่รู้ก็ตามที ฉันเริ่มที่จะกังวลใจอย่างมากมายต่อเงินก้อนแล้วก้อนเล่าที่ถูกกริดไปจากฉัน และเรื่องนั้นก็เริ่มสะสมตัวกลายเป็นผื่นร้ายที่ระคายคัน วันหนึ่งหลังจากกลับมาจากโรงละคร ฉันส่งรถกลับบ้านและเดินมายังอพาร์ทเมนต์ของคุณอุเอซาร่าด้วยตนเอง

ค่าวันนั้น คุณอุเอซาร่ากำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่เพียงลำพังในห้องรับแขกของเขา เขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบญี่ปุ่นอันทำให้เขาดูแก่และหนุ่มในเวลาเดียวกัน ฉันเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ครั้งแรกที่ได้พบเขาล้าย ๆ กับได้เผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาดหายากที่ฉันไม่เคยพบมาก่อน

“ภรรยาของผมไม่อยู่ครับ เขาออกไปรับปันส่วนอาหารกับลูก” เสียงของเขาฟังดูขุ่นจุกเล็กน้อยและเขาพูดด้วยถ้อยคำห้วน ๆ เขาคงจะคิดเอาว่าฉันนั้นเป็นเพื่อนของภรรยาของเขา แต่เมื่อฉันบอกกับเขาว่าฉันเป็นพี่สาวของนาโอจิ คุณอุเอซาร่าก็หัวเราะคำรามออกมาราวกับสุนัขเห่าอาการหนวดยะเยือกเล่นปราดไปตลอดร่างของฉัน ซึ่งฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร

“ออกไปข้างนอกกันหน่อยดีไหม” ยังไม่ทันที่เขาจะเอ่ยคำชวนนั้นเสร็จสิ้นก็เขาก็คว้าเสื้อคลุมมาสวม เท้าสอดเข้าไปในรองเท้าแตะคู่ใหม่ และปราดหน้าฉันออกไปยังทางออกโดยพลัน

มันเป็นเวลาห้าค่ำในตอนต้นฤดูหนาว ลมที่พัดมาเย็นเยียบปากน้ำแข็งยังกับว่าเป็นสายลมที่พัดผ่านมาจากแม่น้ำ กระนั้น คุณอูเอซาร่าอย่าเท้าไปเจียบๆ ไหล่ขวาของเขาห้อยกชันเล็กน้อยเหมือนจะปกป้องตนเองจากสายลม จันเดินกึ่งวิ่งตามหลังเขาไป

เราก้าวลงไปในใต้ถุนคอกเบื่องหลังโรงละคร โตเกียว ลูกค้าสี่ห้ากลุ่มนั่งค่อมเจียบ ๆ อยู่ตามโต๊ะภายในห้องแคบ ๆ ยาว ๆ

คุณอูเอซาร่าใช้ถ้วยแก้วค่อมเหล้าสาเกแทนจอกใบน้อยที่ใช้ค่อมสาเกตามปกติ เขาบอกบริกรให้นำเอาแก้วมาเพิ่มอีกหนึ่งใบและรินเหล้าให้ฉัน ฉันค่อมเหล้าไปสองแก้ว แต่ก็ยังไม่รู้สึกอะไรนัก

คุณอูเอซาร่าค่อมแล้วก็สูบบุหรี่ โดยยังไม่ยอมเอ่ยอะไรออกมา นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันได้ย่างเท้าเข้ามาในสถานที่เช่นนั้น ทว่าแปลกที่ฉันกลับรู้สึกคุ้นเคยและก็เป็นสุขดียังกับกำลังอยู่ในบ้านของตัวเอง

“ถ้าเป็นเหล้าก็คงจะค่อยยังชั่ว แต่ก็อย่างว่าแหละ....”

“ทานโทษค่ะ”

“ผมหมายความว่าน้องชายของคุณนะ คงจะดีไม่น้อยถ้าเขาจะเปลี่ยนหันไปหาสุราบางอย่างแทน ผมเองครั้งหนึ่งนานมาแล้วก็เคยติดยาเสพติดมาก่อน และผมก็รู้ว่าผู้คนเขามองว่ามันชั่วร้ายยังไง ที่จริงติดเหล้ากับติดยาก็ไม่ต่างกัน

หรือก แต่ว่าก็น่าประหลาดที่ผู้คนจะผ่อนปรนโอนอ่อนให้ กับเหล้ามากกว่า ผมคิดว่าผมจะทำให้น้องชายของคุณหันมา ตึกหลังจะตึกว่า คุณเห็นเป็นไงบ้างล่ะ”

“ดิฉันเคยเห็นคนตึกเหล้ามาครั้งหนึ่ง ตอนนั้นดิฉัน กำลังจะออกไปเยี่ยมเยียนผู้คนเนื่องในวันขึ้นปีใหม่ แล้วดิฉัน ก็ได้สังเกตเห็นเพื่อนของคนขับรถของเรามีใบหน้าแดงก่ำอย่าง น่ากลัว เขากำลังนอนหลับและกรนอย่างสนั่นหวั่นไหวอยู่ใน รถ ดิฉันตกใจเสียจนกรี๊ดร้องออกมา คนขับรถบอกเราว่า ชายคนนั้นเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังอย่างไม่มีทางที่จะรักษา เขา ลากชายคนนั้นลงจากรถแล้วก็แบกเขากับไหล่ ร่างกายของ ชายคนนั้นแกว่งไปมาปวกเปียกราวกับว่าไม่มีกระดูก และเขา ก็มัวทำอะไรจับความไม่ได้อยู่ตลอดเวลา นั่นเป็นครั้งแรกที่ ดิฉันได้เห็นคนตึกสุราอย่างเรื้อรัง มันน่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ”

“ผมเองก็ตึกเหล้านะคุณ”

“แหม แต่คงจะไม่เหมือนกันดอกใช้ไหมคะ”

“คุณก็เหมือนกันที่เป็นพวกตึกเหล้า”

“ไม่ค่ะ ไม่จริง ดิฉันได้เห็นคนที่เป็พิษสุราเรื้อรัง จริง ๆ มาแล้ว มันไม่เหมือนกันเลย”

เป็นครั้งแรกที่คุณอุเอซารายัมออกมาอย่างเต็มที่ “ถ้า อย่างนั้นบางทีน้องชายของคุณคงไม่อาจเป็นขี้เหล้าได้อย่างแท้ จริง แต่อย่างน้อย ก็เป็นความผิดที่ดีถ้าเขาจะหันมามีเสียได้ ไปกันเถอะ คุณคงไม่อยากจะกลับบ้านตึกอย่างงั้นใช้ไหม”

“กลับตอนไหนก็ได้ค่ะ”

“อันที่จริงแล้ว ผมรู้สึกว่ที่นี้แออัดไปหน่อย คุณ
คุณ ขอบิลด้วย”

“แพงไหมคะนี่ หากไม่มากนัก ดิฉันพอมีเงินติดตัว
มาบ้าง”

“ถ้าอย่างนั้น คุณช่วยจัดการชำระบิลด้วยก็แล้วกัน”

“อาจะมีไม่พอ” ฉันท้มลงมองในกระเป๋าถือและ
บอกคุณอุเอซาร่าว่าฉันมีเงินเท่าไร

“มีมากตั้งแค่นั้น จะไปดื่มเสียอีกสักสองสามแห่งก็ได้
อย่าโง่หน่อยเลย” เขาพูดพร้อมกับถลึงตา แล้วก็หัวเราะออกมา

“คุณอยากไปดื่มต่อที่ไหนอีกไหมล่ะคะ”

เขาสั่นศีรษะ “ไม่ละ พอแล้ว ผมจะเรียกแท็กซี่ให้
คุณ คุณควรจะกลับได้แล้ว”

เรากำลังเดินขึ้นมาจากห้องใต้ถุนตามบันไดมืด ๆ จับ
พัตันคุณอุเอซาร่า ผู้เดินนำหน้าฉันอยู่ชั้นบันได ก็เหลียว
กลับมาโดยที่ฉันไม่รู้เนื้อรู้ตัว แล้วก็จุ่มพิตฉันอย่างรวดเร็ว
ฉันรับจุ่มพิตของเขาด้วยริมฝีปากอันแน่นสนิทแน่น จะว่าไป
แล้ว ไม่มีอะไรในตัวเขาที่ดึงดูดใจฉันเป็นพิเศษ แต่แล้ว
นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา “ความลับ” ของฉันก็เริ่มโลด
แล่นมีชีวิต เสียงคุณอุเอซาร่าได้ไต่ชั้นบันไดไปดังก๊อกก๊าก ๆ
ฉันก้าวตามเขาไปอย่างเชื่องช้าด้วยความรู้สึกอันปกปิดไม่มิด

พอย่างเท้าออกสู่ภายนอก สายลมจากแม่น้ำที่โชยพัดมาสัมผัส
พวงแก้มของฉันรู้สึกสดชื่นอย่างวิเศษ

เขาเรียกแท็กซี่ให้ฉันคันหนึ่ง แล้วเราก็แยกจากกัน

โดยปราศจากคำอำลา

ขณะที่โคลงเคลงไปมาอยู่ในรถแท็กซี่จะพึงมีพั้งแหล่
กันนั้น ฉันรู้สึกวโลกทั้งโลกได้พลันเปิดออกกว้างราวกับ
ท้องทะเลกระนั้น

วันหนึ่ง ด้วยความคับแค้นใจจากที่เพิ่งมีปากเสียงกับ
สามี ความคิดวุ่นหนึ่งทำให้ฉันโผล่ออกไปว่า “ฉันมีชัย”

“ฉันรู้ นายโฮโซตะไซ่ไหมล่ะ นี่เธอจะช่วยเหลือกับ
เขาหน่อยไม่ไ้ร”

ฉันยังงหนึ่งเงียบอยู่เช่นนั้น

คราใดก็ตามที่เกิดความไม่ลงรอยกันระหว่างฉันกับ
สามี เรื่องนี้จะถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นเรื่องทุกครั้ง “ทุกอย่าง
มาถึงจุดจบแล้วละ” ฉันคิด มันเหมือนกับการซื้อผ้าผืนมา
ตัดชุด พอคุณตัดมันเสร็จ คุณก็ไม่สามารถเย็บผืนนั้นกลับคืน
เป็นผืนอีกครั้ง และคุณก็ต้องเหวี่ยงมันทิ้งไปเป็นดีที่สุด และ
เริ่มมองหาผ้าชิ้นใหม่เอี่ยมมาแทน

คืนหนึ่งสามีของฉันทถามว่าทารกที่ฉันอุ้มท้องอยู่นั้น
เป็นลูกของโฮโซตะไซ่หรือไม่ ฉันตกใจเสียจนตัวสั่นเทาไป
หมด บัดนี้ฉันแน่ใจแล้วว่าทั้งสามีและตัวฉันล้วนแต่ยังเยาว์
วัยอยู่ด้วยกันทั้งคู่ ฉันไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าความรักนั้น
คืออะไร ไม่อาจแม้แต่จะเข้าใจว่าความเอื้ออาทรคืออะไร ฉัน

กลิ่นภาวาทของคุณโฮโซจะเสียนจนกระทั่งเที่ยวได้บอกใครต่อใครที่ฉันพบว่าทุกวันในชีวิตของผู้หญิงเรากงจะเต็มไปด้วยความสวยงามหากได้เป็นภรรยาของคนเช่นนั้น และการวิวาทก็จะได้ความหมายหากไม่ได้คู่ครองที่มีรสนิยมเช่นเขาคอนี้ แล้วทุกคนก็เลยพากันเข้าใจผิด และฉันผู้ซึ่งไม่เคยได้รู้จักกับสิ่งที่เรียกกันว่าความรักหรือความเอื้ออาทรก็ถูกตราหน้าว่าเที่ยวได้ประกาศอย่างโจ่งแจ้งโดยไม่ได้กระดากอายแม้แต่หน่อยว่าฉันหลงรักคุณโฮโซตะ ฉันไม่เคยแสดงความพยายามที่จะถอนคำพูดนั้น สถานการณ์มันจึงยุ่งยากลงไปอีกอย่างสุดแก้ไข ด้วยเหตุฉะนั้นเอง แม้แต่ทารกน้อยซึ่งนอนสงบอย่างไม่รู้อิโหน่อิเหน่ออยู่ในครรภ์ของฉันก็ได้กลายมาเป็นเบ้าแห่งความระแวงของสามีของฉัน แม้ว่าเราทั้งคู่จะไม่เคยได้เอ่ยถึงการหย่าร้าง ทว่าบรรยาการกลับเพิ่มความเย็นชาขึ้นเรื่อย ๆ แล้วฉันก็เก็บข้าวของกลับมาบ้านของคุณแม่ ทารกตายแต่แรกคลอด ฉันล้มป่วยและได้แต่นอนแช่อยู่กับเตียง ความสัมพันธ์ของฉันกับสามีก็ได้สู่จุดจบลงเพียงนั้น

นาโอจิ คงจะรู้สึกว่าเขามีส่วนรับผิดชอบต่อการหย่าร้างของฉันอยู่เหมือนกัน พอทราบเรื่องเขาก็ตะโกนออกมาด้วยเสียงอันดังว่าเขาควรจะตายเสีย แล้วเขาก็ร่ำไห้ออกมาจนใบหน้าบิตเปียกเหวเก ฉันถามเขาว่าเขายังเป็นหนี้คนขายยาอยู่อีกเท่าไร เขาเอ่ยถึงจำนวนเงินซึ่งขนาดนั้นก็มหาศาลพอแรงอยู่แล้วอย่างไม่น่าเชื่อ ต่อมาฉันก็ได้รู้ว่านาโอจิพูด

ด้วยไม่อาจสารภาพถึงจำนวนเงินแท้จริงอันมากกว่าจำนวนที่
เขาบอกมาถึงเกือบสามเท่า

ฉันเอ่ยว่า “พี่ได้พบคุณอุเอซาร่าอะไรนั้นของเธอ
แล้ว เขาเป็นคนที่น่าคบมาก เธอคิดใหม่ว่าหากเราสามคน
ไปทีมด้วยกันสักครั้งคงจะสนุกไม่น้อย พี่อยากเชื่อเลยว่า
เหล่าสาเกนะจะถูกจริง ๆ พี่คงจะพอมีปัญญาจ่ายค่าเหล่าไปได้
เรื่อย ๆ ถ้าเธอไม่แตะต้องอย่างอื่น นอกจากเหล่าสาเกแล้ว
เรื่องใช้หนี้คนขายยานั้นก็ไม่ต้องเป็นกังวลอะไรมากนัก ยังไงๆ
ก็คงจะจัดการได้เป็นที่เรียบร้อย”

นาโอจิจะปลื้มปิติที่ฉันได้พบคุณอุเอซาร่าและก็ยัง
จะถูกคอกับเขาเสียด้วย คินนันทน์ที่พี่ได้เงินไปจากฉัน เขา
ก็ปราศไปยังบ้านของคุณอุเอซาร่าทันที

การติดตามเสด็จนั้นจะกลายเป็นความป่วยไข้ทางจิตอย่าง
หนึ่ง ฉันสรรเสริญคุณอุเอซาร่าและได้ยืมนวนิยายของเขาจาก
นาโอจิมาลองอ่านดู พอได้อ่านมันจบแล้ว ฉันก็บอกนาโอจิ
ว่า ฉันคิดว่าคุณอุเอซาร่าช่างเป็นนักเขียนที่ยอดเยี่ยมอะไร
เช่นนั้น นาโอจิออกจะประหลาดใจที่เห็นฉันสามารถที่จะเข้า
ถึงเขาได้แต่ก็ดูพอกพอใจดีและจับให้ฉันอ่านผลงานอื่น ๆ
ของคุณอุเอซาร่าอีกยังไม่ทันได้รู้ตัว ฉันก็ได้ยืมนวนิยายของ
เขาอย่างกระตือรือร้น และนาโอจิกับฉันก็พากันซุบซิบนินทา
เกี่ยวกับตัวเขามากมาย นาโอจียังคงโชคชะต โชเซ่ออกไปดื่มใน
งานเลี้ยงที่บ้านเขาเกือบทุกค่ำคืนและก็ถึงที่ที่คุณอุเอซาร่าได้วาง
แผนการณ์ไว้ไม่มีผิด นาโอจิได้ค่อย ๆ หนีไปติดเหล่าแทน

ฉันแอบปรึกษากับคุณแม่ว่าจะจัดการกับหนี้สินของนาโอจิ
อย่างไรดี คุณแม่ยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดหน้าและนั่งไม่ไหวติงอยู่
เป็นครู่ ครั้นแล้วท่านก็เงยหน้าขึ้นและเอ่ยพร้อมกับการพยักหน้าว่า
“แมื่อยังคิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไรดี แม่เองก็ไม่ว่าที่บี ก็ชาติ
กันกว่าเราจะใช้หนี้ได้หมด แต่เราต้องค่อยทยอยจ่ายทีละน้อย
ทุก ๆ เดือน”

หกปีผ่านไปนับแต่วันนั้น

ดอกไม้วีระจันทร์ ไซ้แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นคงได้สร้าง
ความเจ็บปวดให้นาโอจิเช่นกัน แม้แต่บันทึกหนี้ทางของเขา
ก็ถูกปิดกั้นเสียสิ้น และเขาก็คงจะยังคิดไม่ตกว่าจะทำอะไร
และอย่างไรดี การที่เขาดื่มทุกวันทุกวันคงเป็นเพราะหวังที่จะ
ได้ตายลงเพียงประการเดียว

ฉันอยากจะรู้สักว่ามันจะเป็นอย่างไรบ้างถ้าฉันยอม
ปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้เหลวแหลกบ้าง บางทีอะไร ๆ คงจะง่าย
ขึ้นสำหรับนาโอจิก็เป็นได้

“ผมสงสัยว่ามีใครบ้างที่ไม่เหลวแหลก” นาโอจิเขียน
ไว้ดังกล่าวนในสมุดบันทึกของเขา ถ้อยคำนั้นทำเอาตัวฉันรู้สึก
ซัวซ่าเข้าเหมือนกัน ทั้งคุณน้าและแม้แต่คุณแม่ก็ดูจะเลวทราม
ไปหมด บางทีคงจะเป็นเจ้าความเลวทรามนี้กระมังที่ความจริงแล้วเขาหมายถึงความอ่อนโยน

บทที่ ๔ : จดหมาย

ฉันตัดสินใจไม่ดีกว่าจะเขียนไปถึงเขาหรือจะอย่างไรดี
แล้วในเช้าวันนี้เองพระวังนะของพระเยซูที่ว่า “ระวังระไว
เหมือนนอสรพิษและเชื่องราวกับนกพิลาป” ก็สว่างวาบขึ้นใน
สมองของฉัน ครั้นแล้วก็เกิดความบ้าบิ่นขึ้นในฉับพลัน ฉัน
จึงตัดสินใจที่จะเขียนจดหมายไปถึงเขา

ดิฉันเป็นพี่สาวของนาโอจิ หากคุณได้ลืมดิฉันเสีย
แล้ว ก็ได้โปรดกรุณาลองนึกทบทวนคุณสักหน่อย

ดิฉันต้องขอโทษด้วยที่นาโอจิได้มาก่อวนและทำความเข้าใจ
ว่าความให้กับคุณอีก (ความจริงแล้ว ดิฉันก็อครู้สึกไม่ได้ว่า
เรื่องของนาโอจิก็เป็นสิ่งที่นาโอจิต้องตัดสินใจเอาเอง และมัน
ก็ไม่เข้าเรื่องที่ดิฉันจะต้องมานั่งขอโทษขอโพยแทนเขา) ที่
ดิฉันเขียนมาในวันนี้ก็เพื่อจะขอความกรุณาจากคุณ ไม่ใช่
เพื่อนาโอจิหากแต่เพื่อตัวของดิฉันเอง ดิฉันได้ทราบข่าวจาก
นาโอจิว่าบ้านเก่าของคุณถูกทำลายเสียหายลงในช่วงสงคราม
และตั้งแต่นั้นมาคุณก็ได้ย้ายมายังที่อยู่ปัจจุบันนี้ ดิฉันได้กรุณ

คิดถึงการไปเยี่ยมเยียนคุณที่บ้าน (ซึ่งจะอยู่ในละแวกชานเมืองไกลออกไปจากโตเกียวมาก) แต่พักหลัง ๆ นี้ สุขภาพของคุณแม่ของดิฉันไม่ใคร่จะดีนัก และดิฉันก็ไม่อาจทั้งทำนไปโตเกียวได้ ดิฉันจึงได้ตัดสินใจเขียนจดหมายมาหาคุณแทน

มีบางสิ่งบางอย่างที่ดิฉันอยากจะปรึกษาคุณค่ะ

เรื่องที่ดิฉันจะปรึกษาด้วยนี้อาจจะฟังดูไม่งามอย่างมากหากมองจากเกณฑ์ของ “ความเป็นกุลสตรี” ตามที่เคยยึดถือกันมา หรืออาจจะถึงกับนับเนื่องได้ว่าเป็นอาชญากรรมขนาดเบาๆ เอาทีเดียว ทว่าไม่เฉพาะดิฉันเท่านั้น เรา...ไม่อาจดำเนินชีวิตอยู่ต่อไปอย่างที่เราเคยปฏิบัติมา ดังนั้น ดิฉันจึงต้องถามคุณผู้เป็นบุคคลที่นาโอจิ น้องชายของดิฉันเคารพเหนือสิ่งอื่นใดในโลกนี้ ให้ได้โปรดกรุณารับฟังความรู้สึกในใจธรรมดา ๆ อันไม่ได้ต่อสู้แย่งแท่งแต่อย่างใด และได้โปรดแนะแนวทางอันเป็นประโยชน์แก่ดิฉันด้วยเถิด

ชีวิตของดิฉันในขณะนี้สิ้นสุดแสนจะทันท่วงทีแล้ว มันไม่ใช่เป็นเรื่องของการชอบหรือไม่ชอบ เราทั้งสาม (ดิฉัน คุณแม่ และนาโอจิ) ไม่อาจที่จะดำเนินวิถีชีวิตเช่นนี้ต่อไปอีกได้เลยต่างหาก

เมื่อวานนี้ ดิฉันปวดเมื่อยเนื้อตัวและเป็นไข้ ดิฉันแทบจะหายใจไม่ออกและรู้สึกจะทำอะไรกับตัวเองไม่ถูกเอาทีเดียว หลังเวลาอาหารกลางวันเล็กน้อย เด็กสาวจากโรงนาถัดลงไปโนถนนวิ่งเข้ามาท่ามกลางสายฝน พร้อมกับข้าวของที่แบกอยู่บนหลังของหล่อน ดิฉันยื่นส่งเสื้อผ้าให้อย่างที่ได้

สัญญาไว้กับหล่อน เด็กสาวคนนั้นนั่งประจัญหน้ากับดิฉันภายในห้องอาหาร และขณะที่หล่อนดื่มชาอยู่นั้น ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ แต่เป็นจริงเป็นจังว่า “คุณก็ยังชีพอยู่ต่อไปด้วยการขายข้าวของของคุณได้อีกนานสักแฉ่ไหนกันนะ”

“หกเดือน หรืออาจจะเป็นปีหนึ่งกรรมัง” ดิฉันเอ่ยตอบ แล้วก็พิมพ์ปากออกมาพร้อมกับยกมือขวาขึ้นบังใบหน้าเอาไว้ว่า “ฉันง่วงจัง ง่วงเหลือเกิน”

“คุณคงจะเหนื่อยนะ อาจจะเพราะประสาทตึงเครียดก็ได้”

“เธออาจจะพูดถูก” มาถึงตอนนั้น พอฉันพูดลูกขึ้นขึ้น น้ำตาก็กลอหน่วยจวนเจียนจะหยาดหยดด้วยคำว่า “การมองสิ่งต่าง ๆ ตามความสมจริง” และ “ความชอบเพื่อฉัน” ก็ท่วมท้นในใจดิฉัน ดิฉันไม่เคยมีความสำนึกในการมองสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริงเลย และพอนึกขึ้นมาได้ว่าที่ดิฉันดำเนินชีวิตต่อไปได้ก็อาจเป็นเพราะดิฉันเป็นคนเช่นนั้น ดิฉันก็รู้สึกหนาวยะเยือกสะท้านไปทั้งร่างเชียว คุณแม่นั้นได้เป็นบุคคลกึ่งทุพพลภาพไปแล้ว ท่านใช้เวลานอนชมอยู่กับเตียงเก่า ๆ กับที่ลุกไปทำอะไรต่อมิอะไร ส่วนนาโอจินะรี ก็อย่างที่คุณทราบเขาป่วยทางใจอย่างมาก เวลาที่เขาอยู่ที่นี้ เขาก็จะใช้เวลาส่วนใหญ่ดื่มสุราอยู่ที่โรงเตี๊ยม และทุก ๆ สองสามวันก็จะคว่ำเงินเท่าที่เราได้มาจากการขายเสื้อผ้าไป และออกเดินทางไปโตเกียว แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้ดิฉันเจ็บปวดที่ดิฉันหวาดกลัวอยู่ที่นี่ก็เพราะสามารถเล็งเห็นได้อย่างกระจ่างแจ้งแล้ว

ว่าชีวิตของตัวเองจะผูกเรือนไปราวกับใบไม้อันเน่าเปื่อยทั้งที่ยังติดอยู่กับขั้ว ทั้ง ๆ ที่ดิฉันเองก็ยังคงดำเนินชีวิตหมุนเวียนตามครรลองไปวันแล้ววันเล่า นั่นต่างหากที่ดิฉันได้พบว่าเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะทนทานได้ และเป็นสาเหตุว่าทำไมดิฉันจึงต้องหลีกหนีจากชีวิตปัจจุบันของตนเอง แม้ว่ามันจะหมายถึงการแหวกออกจากความเป็นกุลสตรีที่ลูกผู้หญิงดี ๆ เขาปฏิบัติกันก็ตาม และบัดนี้ดิฉันก็กำลังขอคำแนะนำจากคุณแล้ว

เดี๋ยวนิดีนฉันอยากจะประกาศอย่างเปิดเผยให้คุณแม่และนาโอจิได้ทราบ ดิฉันอยากจะพูดให้สิ้นสงสัยไปเลยว่า ดิฉันได้มีความรักมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้วกับผู้ชายคนหนึ่ง และต้องการใช้ชีวิตเป็นภรรยาเก็บของเขาในอนาคต ดิฉันแน่ใจทีเดียวว่าคุณคงทราบว่าคุณหมายถึงใคร ชื่อย่อของเขา คือ เอ็ม ซี เมื่อใดก็ตามที่เจ็บปวด ดิฉันก็บังเกิดความปรารถนาที่จะถลาโลดเล่นไปยังบ้านของเขาและตายลงด้วยความรักเคียงข้างเขา

เอ็ม ซี ก็เหมือนกับคุณที่มีภรรยาและบุตร และเขาก็ดูเหมือนว่าจะมีเพื่อนหญิงดงาม และก็สาวกว่าดิฉันเช่นกัน ทว่าดิฉันก็รู้สึกว่าจะไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้หากไม่ได้ไปอยู่เสียกับเขา ดิฉันไม่เคยได้พบกับภรรยาของเอ็ม ซี แต่ว่าดิฉันได้ยินมาว่าหล่อนเป็นผู้หญิงที่อ่อนหวานและก็เป็นคนดีเที่ยว เมื่อใดก็ตามที่ดิฉันคิดถึงหล่อน ดิฉันจะรู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้หญิงที่น่าเกลียดน่ากลัวเหลือเกิน ถึงกระนั้น ดิฉันก็ยังรู้สึกว่าชีวิตปัจจุบันของดิฉันน่าสะพึงกลัวยิ่งขึ้นไปเสียกว่า และจะไม่มีเหตุ

โคม่าหนึ่งเห็นยวติฉันเอาไว้ได้จากความอาลัยถวิลหาที่ดิฉันมี
 ต่อ เอ็ม ซี ดิฉันต้องการสนองตอบต่อความรักของดิฉันอัน
 “ระวิระไวรากับงูพิษและเชื่องรากับนกพิราบ” แต่ดิฉัน
 ก็แน่ใจว่าคงไม่มีใคร ไม่ว่าจะคุณแม่ของดิฉันหรือนาโอจิ
 หรือคนอื่น ๆ ในโลกนี้ จะเห็นชอบด้วยกับการกระทำของ
 ดิฉัน ดิฉันเฝ้าจนใจว่า แล้วคุณล่ะจะเห็นด้วยไหม พุดให้
 สัน ๆ ก็คือ ดิฉันไม่มีทางเลือกอื่นใดอีกนอกจากครุ่นคิดหา
 ทางออกเอาเองและลงมือกระทำในสิ่งใดก็ตามที่ดิฉันเห็นว่า
 สมควรที่สุด เพียงคิดเท่านั้น ดิฉันก็น้ำตาคลอเสียแล้ว นี่เป็น
 ครั้งแรกที่ดิฉันได้มี “อะไร” ที่เป็นของดิฉันอย่างแท้จริง
 และดิฉันก็สงสัยว่าจะมีหนทางใดใหม่ที่จะประทับประคองมัน
 ไปได้ตลอดรอดฝั่งกระทั่งได้รับการปรบมือแสดงความยินดีจาก
 ผู้ที่อยู่รอบข้างดิฉัน ดิฉันต้องใช้พลังใจอย่างเกร็งเกรี้ยดราว
 กับว่า กำลังพยายามหาคำตอบแก้ปัญหาใจหทัยเลขอันแสนจะ
 ยุ่งยากซับซ้อน กระทั่งในที่สุด ดิฉันก็เกิดความรู้สึกว่ามีปม
 อยู่เพียงปมเดียวที่จะคลี่คลายปัญหาทั้งหมดลงได้ ครั้นแล้ว
 ดิฉันจึงค่อยร่าเริงขึ้นมาได้หน่อย

ทว่าแล้วนี่ เอ็ม ซี ผู้แสนจะทรงคุณค่าของดิฉันจะคิด
 ถึงดิฉันในแง่ใดกันหนอ ช่างเป็นคำถามที่ชวนให้ท้อใจเสียจริง
 คุณอาจจะเรียกขานดิฉันว่าเป็นบุคคลผู้มีแบบฉบับเป็นของตนเอง
 เออดิฉันจะพูดว่าอย่างไรดีนะ ดิฉันไม่อาจเรียกตัวเอง
 ได้ว่าเป็น “ภรรยาผู้มีแบบฉบับของตนเอง” หากน่าจะเรียก
 ว่าเป็น “ซุรักผู้มีแบบฉบับเป็นของตนเอง” มากกว่าละ

กระมังหาก เอ็ม ซี บอกเพียงว่าเขาทนดิฉันไม่ได้จริง ๆ ด้วย
สภาพการณ์ดังกล่าว ดิฉันก็เห็นไม่มีอะไรจะต้องพูดอีกละ
ดิฉันอยากจะขอความกรุณาคุณสักอย่างหนึ่ง คุณช่วยถามเขา
ที่ได้ไหมคะ วันหนึ่งเมื่อหกปีมาแล้ว สายรุ้งสีชีวิตจางก่อตัว
ขึ้นในทรวงอกดิฉัน มันมิใช่ความรักหรือว่าความหลงใหล
คลั่งไคล้ ทว่าสายรุ้งนั้นกลับทอสีสันเจิดจ้าขึ้นและเข้มขึ้นขึ้น
ทุกขณะที่เวลาผ่านไป ไม่เคยเลยสักครั้งที่มันจะลับตาไปจาก
ดิฉัน สายรุ้งอันทอพาตฟากฟ้าใสกระจ่างภายหลังฝนโปรยนั้น
ไม่นานก็เลือนหายไป หากสายรุ้งในดวงใจของคนดูจะไม่จาง
ลับไปง่าย ๆ เช่นนั้น ได้โปรดถามเขาคัวย ดิฉันอยากจะรู้
จริง ๆ ว่าเขาคิดถึงดิฉันอย่างไรบ้าง ดิฉันสงสัยว่าเขาจะ
กรุ่นคิดถึงดิฉันเหมือนดังเป็นสายรุ้งในฟากฟ้าหลังฝนหรือไม่
และมันได้จางหายไปหรือยัง

หากมันได้จางหายไปแล้ว ดิฉันก็คงต้องลบสายรุ้ง
ของตนเองลง และสายรุ้งนั้นก็คงจะไม่จางหายไปง่าย ๆ แน่
หากดิฉันไม่ลบชีวิตของดิฉันให้ดับสิ้นลงก่อน

ดิฉันจะสวดอ้อนวอนรอกอยคำตอบ

แต่ คุณอุเอซาร่า จิโร (เชกอฟของฉันทัน* เอ็ม ซี)

---

*เชกอฟของฉันทัน แปลจากภาษาอังกฤษว่า My Chekbov ซึ่งจะได้อักษร
ย่อตัวหน้าในภาษาอังกฤษว่า M.C. เช่นกัน เชกอฟเป็นนักเขียนเรื่อ
สั้นและบทละครชาวรัสเซียมีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1860-1904

ป.ล. พักหลังนี้   นำหนักของดิฉันเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

ดิฉันรู้สึกว่ทำให้ดิฉันดูเป็นผู้เป็นคนขึ้น และคงจะไม่ใช่ว่า
ดิฉันกำลังกลายเป็นตัวประหลาดป่าเถื่อนนะคะ   หน้าร้อนนี้
ดิฉันได้อ่านนวนิยายของดี เอช ลอว์เรนซ์* ด้วย (เพียงเล่ม
เดียวเท่านั้น)

ยังไม่มีคำตอบจากคุณ แต่ดิฉันก็เขียนมาอีก จดหมาย
ฉบับที่ดิฉันส่งไปเมื่อวันก่อนคุณมีลบลมคมในและเต็มไปด้วยกับ
ดักหลอกล่อ   ดิฉันเข้าใจว่าคุณคงจะมองมันออกจนทะลุปรุ
โปร่งแล้วจริงทีเดียวคะ   ดิฉันพยายามสอศแทรกเล่ห์กระเท่
เอาไว้ในแต่ละบรรทัดให้มากที่สุดเลยเถียว   ดิฉันเคาเอาว่าคุณ
คงคิดว่าจุดประสงค์ของดิฉันนั้นเพียงเพื่อจะรีดไถเอาเงินจาก
คุณเพื่อยังชีวิตรอด   ดิฉันไม่ขอปฏิเสธ อย่างไรก็ตามที่ หาก
คุณจะไม่ถือสาคำพูดของดิฉันนัก   ดิฉันก็อยากจะบอกให้คุณ
ได้ทราบเอาไว้ว่า   หากดิฉันปรารถนาจะได้ผู้อุปถัมภ์แต่เพียง
ประการเดียวแล้ว   ก็คงไม่จำเป็นต้องเจาะจงเอาคุณเป็นแน่
ดิฉันมีความรู้สึกว่ชายชราที่ร่ำรวยจำนวนไม่น้อยทีเดียว   คง
จะเต็มอกเต็มใจที่จะดูแลดิฉัน   อันที่จริงแล้ว   เมื่อไม่นานมานี้
ก็มีคนมาเสนออะไรให้ดิฉันในทำนองนั้น   บางทีคุณอาจจะรู้
จักชื่อของท่านสุภาพบุรุษผู้หนึ่งก็เป็นได้   เขาเป็นพ่อหม้ายอายุ
มากกว่าหกสิบแล้ว   ดิฉันคิดว่าเขาเป็นสมาชิกราชบัณฑิตสภา
ทางศิลปะ   ท่านศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้นได้เดินทางมายังภูเข

*D.H- Lawrence นักประพันธ์ชาวอังกฤษ   ใช้ชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ.

แห่งนี้เพื่อขอแต่งงานกับดิฉัน เขาเคยเป็นเพื่อนบ้านของเรา เมื่อครั้งที่เรายังอาศัยอยู่ที่ถนนนิชิคาตะ และเราก็ได้พบเขาบ่อย ๆ ตามงานเลี้ยงพบปะสังสรรค์ในละแวกนั้น มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเป็นยามเย็นย่าในฤดูใบไม้ร่วงเท่าที่ดิฉันจำได้ พอคุณแม่และดิฉันนั่งรถผ่านหน้าบ้านของคิลปินผู้นี้ เขากำลังยืนใจลอยอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน คุณแม่พยักหน้าน้อย ๆ ให้กับเขาจากหน้าต่างรถ ครั้นแล้วใบหน้าคุณเฉียวเหลียงซี้ตของเขาก็กลับแดงกำขึ้น

“ลูกสงสัยว่านี่เป็นความรักหรือเปล่าเอ่ย” ดิฉันเอ่ยขึ้นเล่น ๆ “คุณแม่คะเขาคงหลงรักคุณแม่แล้วล่ะค่ะ”

“เปล่าหรอกลูก” คุณแม่ตอนอย่างสงบคงจะรำพึงกับตนเอง “เขาเป็นบุคลิกยิ่งใหญ่จริง ๆ”

ดูเหมือนจะเป็นประเพณีของครอบครัวเราที่มักจะให้เกียรติกับคิลปินอยู่เป็นนิจ

คิลปินเท่านั้นได้ขอให้เชื้อพระวงศ์หนึ่งซึ่งเป็นสหายของคุณ้าวาคะเป็นพ่อสื่อมาติดต่อกับคุณแม่เพื่อสู่ขอดิฉัน ทั้งยังให้คำอธิบายกำกับมาว่าเขาได้สูญเสียภรรยาของเขามาแล้วหลายปีแล้ว คุณแม่แนะว่า ดิฉันควรให้คำตอบอย่างตรงไปตรงมากับคิลปินผู้นั้นไปตามที่ดิฉันเห็นสมควร โดยไม่ต้องเสียเวลาคิดใคร่ครวญอะไรมากเลย ดิฉันรีบจัดการส่งโน้ตบอกเขาไปว่าตอนนั้นดิฉันยังไม่มี ความตั้งใจที่จะแต่งงานใหม่อีก

“คุณแม่ไม่ว่าอะไรนะคะหากลูกปฏิเสธ” ดิฉันเอ่ยถาม
คุณแม่

“แม่เองก็ไม่คิดว่าจะเป็นการจับคู่ที่เหมาะสมนัก”

ดิฉันส่งจดหมายปฏิเสธไปยังวิลล่าในหุบเขานิซอนอา-
รูปสุขของคิลปินท่านนั้น สองวันต่อมา จู่ๆ เขาก็มาปรากฏกาย
โดยยังไม่ทันได้ล่วงรู้คำตอบของดิฉันเลย ทั้งนี้เพราะเขาออก
เดินทางก่อนที่จะจดหมายจะถึงมือเขา เขาส่งข่าวมาว่าเขากำลัง
จะเดินทางมาอาบน้ำพุร้อนที่อัสซีและจะขอมาแวะเยี่ยมเยียน
เพียงไม่นาน คิลปินนั้นไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด มักจะชอบเล่น
อะไรพิเรน ๆ ไร้ความรับผิดชอบเหมือนอย่างเด็ก ๆ ดังนี้อยู่
เสมอ

คุณแม่รู้สึกไม่ใคร่สบาย ดิฉันจึงต้องต้อนรับเขาด้วย
ตนเองในห้องรับแขกจีน ฉันทักขณณรินน้ำชาว่า “ดิฉันคิด
ว่าจดหมายปฏิเสธของดิฉันคงจะไปถึงบ้านของคุณแล้วในตอน
นี้ดิฉันได้พิจารณาข้อเสนอของคุณอย่างถี่ถ้วนแล้ว แต่ว่ายัง
ไง ๆ มันก็เห็นจะเป็นไปไม่ได้”

“จริง ๆ หรือครับ” เขาเอ่ยขึ้นอย่างสิ้นความอดทน
มือปาดเหงื่อออก “ผมหวังว่าคุณคงจะพิจารณาดูใหม่อีกที
บางทีผมอาจจะไม่สามารถ....เอ้อ....ผมจะพูดอย่างไรดี....ให้
คุณในสิ่งที่เรียกว่าความสุขทางใจได้ แต่ว่าในอีกแง่หนึ่งที่
ซดซกกัน ผมสามารถให้ความสุขทางวัตถุแก่คุณได้ อย่าง
น้อยผมก็รับรองคุณได้ในเรื่องนั้น ผมหวังว่าผมคงไม่ได้พูด
อย่างขวานผ่าซากเกินไปนัก....”

“ดิฉันไม่เข้าใจความสุขที่คุณหมายถึง มันอาจฟังดู
ยะโสอยู่สักหน่อย แต่ดิฉันก็ตอบได้เพียงว่า “ไม่ค่ะ ชอบคุณ”
ดิฉันเป็นสตรีประเภทที่นิตซ์เซ่* ได้บรรยายเอาไว้ว่าเป็น
“สตรีผู้ปรารถนาที่จะให้กำเนิดแก่บุตร” ดิฉันต้องการลูก
ความสุขนั้นดิฉันไม่สนใจดอกค่ะ ความจริงดิฉันก็ต้องการเงิน
ด้วยเหมือนกัน แต่ในจำนวนเท่าที่จะเพียงพอต่อการเลี้ยงดู
บุตรของดิฉันเท่านั้น”

คิลปินผืนยิ้มปรา่ ๆ “คุณเป็นผู้หญิงแปลกมาก คุณ
สามารถจะกลั่นกรองเอาสิ่งที่คนอื่นได้แต่เพียงคิดออกมาเป็น
คำพูดได้ การได้มีชีวิตอยู่ร่วมกับคุณคงจะสรรค์สร้างแรง
บันดาลใจใหม่ ๆ ให้กับงานของผมได้เป็นแน่”

เขามีวิธีพูดเรื่องตัจจริงอย่างนี้ออกมาได้ราวกับเป็น
คนหนุ่ม ๆ ครั้นแล้วดิฉันก็เกิดคิดขึ้นมาได้ว่า หากผลงาน
ของคิลปินผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้จะกลับกลายมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้อีก
ด้วย พลังของดิฉัน นั้นก็ย่อมเป็นอีกเหตุผลหนึ่งในการดำเนิน
ชีวิตอยู่ต่อไปมิใช่รึ กว่าดิฉันก็ยังไม่มีจินตนาการกว้างไกล
พอที่จะนึกวาดภาพตัวเองในวงแขนของคิลปินท่านนั้นได้

ดิฉันเอ่ยพร้อมกันกับยิ้มน้อย ๆ ว่า “แล้วคุณจะไม่รู้สึก
อะไรบ้างหรือคะกับการที่ดิฉันไม่ได้รักคุณเลย”

เขากลับตอบอย่างจริง ๆ จัง ๆ ว่า “สำหรับผู้หญิงนะ
ไม่เป็นไรดอก จิตใจของผู้หญิงบางทีก็ไม่จำเป็นต้องชัดเจน
เหมือนชาวกับคำ”

---

*FRIEDRICH WILHELM NIETZSCHE นักปรัชญาชาวเยอรมันใช้
ชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๔๔-๑๙๐๐

“แต่ว่าผู้หญิงอย่างดิฉันนั้นไม่อาจคิดถึงการแต่งงานที่ปราศจากความรัก ดิฉันเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ปีหน้าดิฉันก็จะอายุสามสิบแล้ว” ถ้อยคำของดิฉันเองทำเอาดิฉันถึงกับตระหนกได้เหมือนกัน

จริงสินะ สามสิบ พลันดิฉันนึกถึงนวนิยายฝรั่งเศสที่เคยอ่านเมื่อนานมาแล้วมีตอนหนึ่งกล่าวว่า “กลิ่นสาปสาวจะติดตัวผู้หญิงอยู่ถึงอายุยี่สิบเก้า ทว่าเมื่อถึงสามสิบก็จะไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกในกายของหล่อน” พอระลึกถึงถ้อยคำเหล่านั้นขึ้นมา ความรู้สึกหดหู่ก็แล่นปราศเข้ามาทิ่มแทงใจอย่างທີ່ดิฉันมิอาจขับไล่ออกไปได้ ดิฉันทอดสายตามองออกไปภายนอกห้องทะเลอันอาบเอิบด้วยรังสีแดดกล้าของยามเที่ยงวัน ส่องประกายระยิบระยับจักจี้แสงตาราวกับโปรยปรายไปด้วยเศษแก้ว ดิฉันยังจำได้ดีว่าเมื่อดิฉันอ่านถ้อยคำดังกล่าวในนวนิยาย ดิฉันก็พอจะเห็นด้วยบ้าง คิดเอาไว้ว่าบางทีมันอาจจะเป็นความจริง ดิฉันหวนอาลัยถึงวันคืนเก่าก่อนขึ้นมาจับใจ ครั้งกระนั้น ดิฉันยังสามรถนึกได้อย่างใจเย็นว่าชีวิตของผู้หญิงกว่าจะสิ้นสุดก็เมื่ออายุสามสิบไปแล้ว มาบัดนี้ ดิฉันเฝ้าจ้องใจว่าความหอมหวลทวนลมของหญิงสาวในร่างกายของดิฉันนั้น คงจืดจางหายไปพร้อมกับกำไล สร้อยคอ และเสื้อผ้าที่ดิฉันขายไปเสียเป็นแน่ เทียวนี้ดิฉันคงเป็นเพียงผู้หญิงวัยกลางคนที่น่าสมเพช กระนั้น แม้แต่ชีวิตของผู้หญิงวัยกลางคนก็ยังเปี่ยมไปด้วยความเป็นหญิง อย่างนั้นมิใช่หรือคะ นี่เป็นสิ่งที่ดิฉันพึงจะมาเข้าอกเข้าใจได้ก็เมื่อไม่นานมานี้เอง ดิฉันยังจำได้ดีถึงคำ

พูดที่ครูเหม่มชาวอังกฤษเอ่ยกับดิฉันเมื่อดิฉันยังเป็นเด็กสาว
อายุสิบเก้าปี ก่อนที่หล่อนจะออกเดินทางกับไปยังประเทศ
บ้านเกิดเมืองนอนของหล่อน

“เธอจงอย่าได้ตกหลุมรักกับใคร ความรักนั้นรังแต่จะ
นำมาซึ่งความทุกข์ หากเธอจะรักก็ขอให้มันเกิดขึ้นเมื่อเธอ
อายุมากขึ้น เมื่ออายุสามสิบปีไปแล้ว”

ด้วยความไม่เต็มใจ ดิฉันไม่ได้คิดจะเชื่อคำเตือนของ
คุณครูเลย แต่จะให้ดิฉันนึกถึงชีวิตหลังสามสิบก็ดูจะเป็นเรื่อง
เป็นไปได้เอาทีเดียว

ครั้นแล้วคิดป็นผู้นั้นก็เอ่ยนขึ้นอย่างไม่มีปี่ขลุ่ย ด้วยน้ำ
เสียงมาคร่ำว่า “ผมได้ยินเขาเล่าลือกันว่าคุณกำลังจะขาย
บ้าน ผมสงสัยว่ามันจริงเท็จแค่ไหนกัน”

ดิฉันหัวเราะขึ้นมา “ท่านโทษค่ะ พอดีดิฉันนึกถึง
หนังสือเรื่อง “สวนเชอรี” ขึ้นมา ดิฉันคิดว่าคุณคงอยากจะ
ซื้อมันใช่ไหมคะ”

เขากระตุกริมฝีปากแยกเขี้ยวอย่างโกรธเคือง แต่ก็ไม่ได้
โต้ตอบว่าอะไร เขาเป็นศิลปิน ย่อมไวต่อการเกาความ
หมายจากคำพูดของดิฉันได้ดี

จริงอยู่ที่เคยมีการพูดถึงเรื่องจะขายบ้านให้กับเชื้อพระ
วงศ์องค์หนึ่ง ทว่าเรื่องก็ยังไม่ได้ไปถึงไหนเลย และดิฉันก็
แสนที่จะประหลาดใจที่นายศิลปินนั้นถึงกับไปได้ข่าวลือมา
อย่างไรก็ตาม ที่ดิฉันเอ่ยอ้างถึงเรื่อง “สวนเชอรี” และยัง

อาจพูดต่อไปในทำนองเปรียบเปรยเข้ากับโลปาकिन* ตัวละคร
ในบทละครนั้นก็ยิ่งให้อารมณ์ของนายศิลปินเกิดขึ้นมัวลงอย่าง
ได้ผล

โปรคอย่าเข้าใจผิดนะคะว่าดิฉันจะขอให้คุณเป็นโลปา
किन ดิฉันกลัวรับประกันกับคุณได้เรื่องนั้น แต่ว่าโปรครับฟัง
สิ่งที่ผู้หญิงวัยกลางคนคิดทักท้วงเอาเองดูบ้าง

เวลาได้ล่วงเลยไปถึงหกปีแล้ว นับแต่เมื่อเราแรกพบ
กัน เมื่อครั้งนั้นนะดิฉันไม่ได้ทราบอะไรเกี่ยวกับตัวคุณเลย
เว้นแต่ข้อที่ว่าคุณเป็นครูของน้องชายดิฉัน และก็เป็นที่
ค่อนข้างแปลกพิกลด้วย เราตีสนิทจากแก้วด้วยกัน และคุณ
ก็ค่อนข้างจะสามหาเวอาการอยู่แต่ฉันก็ไม่ได้หนักหนาอะไร
คอก ดิฉันรู้สึกเพียงว่าตัวเองบางห้วงจะลอยละล่องได้อย่าง
น่าประหลาดเท่านั้นเอง จริง ๆ แล้วดิฉันก็รู้สึกเฉย ๆ ต่อ
ตัวคุณ จะว่าชอบก็ไม่ชอบ จะว่าชังหรือก็ไม่ใช่ หากใน
เวลาต่อมา ด้วยความที่อยากจะเอาใจนาโอจิ ดิฉันจึงหยิบยืม
นวนิยายที่คุณเขียนมาจากเขาสองสามเล่มแล้วก็ลองอ่านดู
ดิฉันก็อ่านไปเรื่อย ๆ ชอบบ้าง ไม่ชอบบ้างต้องขอบอกคุณ
ตามตรงด้วยว่า ดิฉันไม่ใช่หนอนหนังสือสักเท่าไฉน ทว่า
ในช่วงหกปีที่ผ่านมานับแต่เมื่อไรนั้นดิฉันก็ไม่อาจบอกได้

---

*โลปาकिन (Lapakhin) เป็นตัวละครในบทละครเรื่อง “สวนเชอร์”
(The Cherry Orchard) ของเชคอฟ (Chekhov) ในบทละครนี้
โลปาकिनตัวละครผู้พเนจรเป็นลูกชาวนาและมีบรรพบุรุษเป็นชาตดินใน
สมัยฟิวดัล ได้เกิดร่ำรวยขึ้นมาและต้องการมาซื้อที่ดินและสวนเชอร์จาก
ครอบครัวขุนนางซึ่งเคยเป็นนายของบรรพบุรุษของเขา

ความทรงจำของดิฉันที่มีต่อคุณก็ค่อนข้าง ๆ อาบเอิบชุ่มซาบกาย ดิฉันจนชุ่มโชก คุณก็สายหมอกที่แผ่ซ่านไปทั่วสารทิศ และสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเราในคืนนั้นที่ชั้นบันไดใต้ถุนตึก ได้หวนกลับมาตรึงตาตรึงใจดิฉันอย่างกระจ่างชัดไม่ลืมเลือนเลย ดิฉันรู้สึกถึงว่าชั่วเวลารูบนั้นได้พลิกผันชะตาชีวิตดิฉันไปอย่างสิ้นเชิง ดิฉันคิดถึงคุณค่ะ ดิฉันคิดว่าบางทีมันอาจจะเป็นความรักและพอกิดขึ้นมาได้ดังนี้ ก็ให้รู้สึกเปล่าเปลี่ยวสันตใจจนต้องร่ำไห้ออกมาอย่างสุดระงับในบางครั้ง คุณนั้นแตกต่างจากชายอื่นโดยสิ้นเชิง แม้ดิฉันกำลังมีความรักก็โปรดอย่าทึกทักว่าดิฉันจะรักใครเพราะเขาเป็นนักประพันธ์ เหมือนดังนี้น่าในเรื่อง “นกนางนวล”^{*} ดิฉันนะไม่ใคร่จะทิ้งพวกนักแต่งนวนิยายนักดอกค่ะ หากคุณคิดว่าดิฉันเป็นผู้หญิง “ประเภทคลั่งนักประพันธ์” หรืออะไรเทือกนั้นละก็ คุณเห็นจะหลงผิดเสียแล้ว ดิฉันต้องการมีลูกกับคุณค่ะ

บางทีหากดิฉันได้พบกับคุณเสียเมื่อนานแสนนานมาแล้ว เมื่อทั้งคุณและดิฉันยังไต่ลอยอยู่ด้วยกันทั้งคู่ เราอาจจะแต่งงานกันก็ได้ และดิฉันก็คงจะไม่ต้องมานั่งทนทุกข์ทรมานเช่นในปัจจุบันนี้ ทว่าดิฉันก็ทำใจให้ยอมรับความจริงได้ว่าดิฉันคงไม่มีวันจะได้แต่งงานกับคุณเป็นแน่ สำหรับดิฉันแล้วการพยายามผลักไสไล่ส่งภรรยาของคุณไปให้พ้นทางนั้นเป็นการกระทำโดยผลการอันป่าเถื่อนอย่างยิ่ง และดิฉันก็คงจะเกลียดชังตนเองหากกระทำอย่างนั้น ดิฉันเต็มใจที่จะเป็น

^{*}นกนางนวล (The Seagull) บทละครสุณนาฏกรรมของ Chekhov

ภรรยาเก็บของคุณ (ดิฉันทนคำนี้ไม่ได้เอาจริง ๆ แต่ว่าพอ จรดปากกาเขียนคำว่า “ชั่วรัก” ลงไป ก็รู้สึกดีขึ้นมาได้ว่า ดิฉันตั้งใจจะหมายถึงสิ่งที่ผู้คนทั่วไปเขาทำกันในความหมาย ของคำว่า “เมียเก็บ” อย่างนี้เองดิฉันจึงตั้งใจที่จะพูดออกไป อย่างลุ่ม ๆ เช่นนั้น) ดิฉันสังเกตเห็นมาว่าเมียเก็บโดยทั่วไป มักจะมีชะตาชีวิตอันแสนเชื่อง ว่ากันว่าหล่อนจะถูกทอดทิ้ง ทันทีที่ที่หล่อนไม่อาจทำประโยชน์อันใดได้ต่อไป และผู้ชายนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในประเภทใดก็ตาม มักจะหวนกลับไปหาภรรยา ของเขาเมื่ออายุย่างเข้าหกสิบ ดิฉันยังจำได้ว่าเคยได้ยินนาง พยาบาลของดิฉัน และชายชราที่ถนนนิชิคาตะถกเถียงกันถึง เรื่องนี้ และในที่สุดก็สรุปเอาว่าเมียเก็บเป็นสิ่งที่ผู้หญิงเรา ไม่ควรเป็น ทว่าที่พวกเขาพูดถึงกันอยู่นั้นเป็นเรื่องเมียเก็บ ตามปกติธรรมดา ดิฉันคิดว่าในกรณีอย่างของเรานั้น มันไม่ เหมือนกันดอก

ดิฉันเชื่อว่างานประพันธ์คงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในโลก สำหรับคุณและก็ยังเชื่ออีกว่าหากคุณ ชอบดิฉันและหันมาให้ ความใกล้ชิดสนิทสนมกับดิฉันแล้ว มันอาจจะช่วยงานของคุณ ได้จริง ๆ ก็เป็นไปได้ แล้วที่นี้ภรรยาของคุณก็คงจะเต็มใจยอมรับความสัมพันธ์ของเรา ดิฉันทราบดีว่านี่อาจจะเป็นการชักแม่น้ำทั้งห้าอันนอกจะพิกลอยู่มาก ทว่าดิฉันก็เชื่อมั่นว่าได้จำแนก แจกแจงเหตุผลได้อย่างครบถ้วนที่สุด

ปัญหาเพียงประการเดียวก็คือคำตอบจากคุณ คุณชอบ ดิฉันหรือไม่ชอบกันแน่ละหรือคุณ ไม่ได้รู้สึกรู้สึกอะไรเลยกับ

เรื่องนี้ ดิฉันหวาดหวั่นต่อสิ่งที่คุณจะทำมาเสียเหลือเกินแต่ถึงอย่างไรดิฉันก็เห็นจะต้องถามเพื่อให้ทราบแน่ ในจดหมายฉบับที่แล้วของดิฉันนั้น ดิฉันเขียนบอกไปว่าดิฉันเป็น “ผู้รักที่มีแบบฉบับเป็นของตนเอง” และในจดหมายฉบับนี้ดิฉันก็ได้เขียนถึง “สิ่งที่หญิงวัยกลางคนคิดที่กักเอาเอง” และตอนนี้ดิฉันก็ถูกคิดขึ้นได้ว่าหากคุณไม่ตอบดิฉัน ดิฉันก็คงจะอ้างหาเหตุผลอะไรมิได้เลยแม้แต่ข้อที่จะใช้เพื่อการวาดภาพที่กักเอาเอง และที่สุดก็คงจะต้องทนทุกข์ปล่อยให้ชีวิตที่เหลืออยู่ผุกร่อนไปแต่เพียงลำพังเดียวดาย ดิฉันเห็นทีจะมีลมสนั่นหนทาง เว้นเสียแต่ว่าจะได้ทราบข่าวคราวจากคุณ

ในนวนิยายของคุณ คุณมักจะบรรยายถึงเรื่องรักโลดโผน และผู้คนก็พากันซุบซิบนินทาถึงคุณราวกับว่าคุณนั้นคือปีศาจโดยแท้ แต่แล้วดิฉันก็เกิดคิดได้ อันที่จริง คุณอาจทำหน้าที่เป็นทนายแก้ต่างให้สามัญสำนึกพื้น ๆ ของคนเราต่างหาก ตัวดิฉันเองก็ไม่ได้เข้าใจอะไรในเรื่องสามัญสำนึกตินัก แต่ดิฉันเชื่อว่าชีวิตที่ดีก็คือการที่คนเราสามารถจะกระทำในสิ่งที่ตัวเองชอบได้ ดิฉันอยากจะให้กำเนิดกับลูกของคุณ ดิฉันไม่ต้องการจะอุมั้ท้องลูกของคนอื่น ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ดิฉันขอคำแนะนำจากคุณ หากคุณรู้คำตอบก็โปรดบอกให้ดิฉันทราบด้วย กรุณาบอกให้กระจ่างแจ้งว่าคุณรู้สึกอย่างไร

ฝนหยุดตกแล้ว มีลมพัดโบกมา ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสามโมง ดิฉันจะออกไปรับปันส่วนแบ่งสาเกรสเลิศของเราเถยวัน ดิฉันจะใส่ชุดริมปล่า ๆ สองใบไว้ในถุงและจดหมาย

ฉบับนี้ไว้ในกระเป๋า และภายในสิบนาที ดิฉันก็จะออกเดินทางลงจากเนินเขาไปยังหมู่บ้าน ดิฉันตั้งใจจะดื่มมันเสียเอง ทุกคืนดิฉันจะดื่มมันที่ละนิดจากแก้ว คุณรู้ไหมคะ สาเกนะ ควรจะดื่มจากแก้วจริง ๆ

คุณจะไม่มาที่นี่ละหรือคะ

แต่ คุณเอ็ม ซี

วันนี้ฝนตกอีก ฝนและหมอกโปร่งใสอันผสมปนเปกัน จนชุ่มมัวโรยลงมาทุก ๆ วันดิฉันเฝ้าแต่รอคอยคำตอบจากคุณ โดยไม่ยอมจากบ้านไปไหน แต่แล้วก็ไม่มีอะไรสะท้อนกลับมา คุณกำลังคิดถึงอะไรอยู่คะ ดิฉันอยากจะรู้ว่าดิฉันทำผิดไปหรือเปล่าในจดหมายฉบับสุดท้ายที่ได้เขียนพาดพิงถึงนายคิลปินคนนั้น บางทีคุณคงจะคิดว่าการที่ดิฉันเอ่ยถึงข้อเสนอของเขาก็เพื่อที่จะกระตุ้นความรู้สึกอยากจะแข่งขันขึ้นในตัวคุณ แต่แล้วก็ไม่ยังผลอะไรเลยอันที่จริง เมื่อสักครู่นี้เอง คุณแม่กับดิฉันยังพากันหัวเราะถึงเรื่องนี้กันอยู่ที่เดียว ไม่นานมานี้คุณแม่บ่นว่าเจ็บลิ้น แต่ด้วยอาศัยเจ้า “วิธีการรักษาแบบสุนทรีย์” ซึ่งนาโอจิเป็นผู้จัดให้ความเจ็บปวดนั้นบรรเทาเบาบางลงมากแล้ว และหมูนุ่คุณแม่ก็ดูจะค่อยยังชั่วขึ้นพอตุ

สักไม่กี่นาทีมานี้ ดิฉันยืนอยู่ที่เฉลียงหน้าบ้าน ขณะเฝ้ามองสายฝนอันดกกลมกรวโรกหอบหม่นวนอยู่นั้น ก็พยายามวาดภาพถึงความรู้สึกของคุณ พอติดกับที่คุณแม่ส่งเสียงเรียกมาจากห้องรับประทานอาหาร “แม่เพิ่งต้มนมเสร็จจ๊ะ มานีเถอะ”

“วันนี้อากาศหนาวมาก แม่ถึงได้อุ่นนมเสียร้อนเชียว”
ท่านเอ๋ย

เราดื่มนมร้อน ๆ ควันจุกไปพร้อม ๆ กับการสนทนาถึงเรื่องนายคิลปินคนนั้นแล้วฉันก็เอ่ยขึ้นว่า “เขากับลูกไม่เหมาะสมกันเลยจนนึกเดียว ไซ้ไหมคะ”

คุณแม่ตอบเรียบ ๆ ว่า “ไซ้จะ ไม่เหมาะสมเลย”

“ถ้าดูจากความรักที่ลูกเป็นคนรัก เธอแต่ใจตัวเอง หาความแน่นอนไม่ได้เลย และความรักไม่รังเกียจคิลปินเลย และอะไรอีกล่ะ อ้อ และจากความรักว่าเขาจะมีรายได้เป็นกอบเป็นกำดี ๆ ไปแล้วเราก็น่าจะเป็นคู่ที่เหมาะสมกันดีนะคะ แต่ก็นั่นจะเป็นไปไม่ได้”

คุณแม่ยิ้มเยื่อน “กาซุโกะจะ ลูกนะ เป็นเด็กซุกซน หากลูกแน่อกแนใจว่ามันเป็นไปไม่ได้ ทำไมลูกถึงไปพูดคุยกับเขาอย่างออกรสเวลาที่เขามาที่นี้ด้วยเล่าจะ นั่นนะเท่ากับเป็นการเปิดช่องให้เขานึกคิดไปในทางนั้นเกี่ยวนะ แม่นะเดาใจลูกไม่ออกเอาจริง ๆ”

“ແหม แต่มันน่าสนใจนะคะ มีเรื่องอีกร้อยแปดที่ลูกอยากจะพูดคุยกับเขาต่อไปอีก ลูกนะไม่ค่อยจะระมัดระวังปากคำ คุณแม่ก็ทราบอยู่แล้ว”

“ไม่จริงหรอกจ้ะ ลูกไม่ยอมปล่อยให้ใครให้หลุดไปจากวงสนทนาง่าย ๆ ต่างหากกาซุโกะ ลูกนะที่อรันจะหายไป”

วันนี้คุณแม่อารมณ์ดีจริง ๆ แล้วพอท่านสังเกตเห็นว่าดิฉันได้เกล้าผมขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อวานนี้เอง ท่านก็คิดว่า

“ทรงนั้นนะเขาออกแบบให้ผู้หญิงที่มีผมเส้นละเอียดต่างหาก
ละจ๊ะ ลูกเกล้าผมอย่างนี้ดูหรรษาไปหน่อย ข้าก็แถมงกฏทอง
เล็ก ๆ เท่านั้นก็ครบสูตร แม่วามันไม่ค่อยเหมาะกับลูกหรอก
จ๊ะ”

“แหม ลูกเสียใจจัง ก็คุณแม่เคยบอกลูกครั้งหนึ่งไม่
ใช่หรือคะว่าช่วงคอของลูกสวยระหงจนน่าเอาออกมาอวด ไม่
ใช่หรือคะ”

“จ๊ะ แม่จำได้ทำนองนั้น”

“ลูกไม่เคยลืมคำที่คนเอยชมลูกสักคำเดียว คิใจจังที่
คุณแม่ยังจำได้”

“พ่อสุภาพบุรุษที่มาเมื่อวันก่อนนั้นเห็นจะชมลูกเข้า
แล้วเป็นแน่”

“กะ เขาชม ลูกถึงได้ไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดพ้น
จากเงื้อมมือของลูกใจคะ เขาบอกว่าอยู่กับลูกทำให้เขาเกิด
แรงบันดาลใจ ไม่ละกะ ลูกเล่าต่อไปไม่ได้แล้ว ไม่ใช่เพราะ
ว่าลูกรังเกียจรังอนคิลป็นอะไรหรอกนะคะ เพียงแต่ว่าลูกทน
คนที่วางท่าเชิงอวดอ้างตนว่าเป็นคนพิเศษไม่ค่อยจะได้”

“ครูของนาโอจิจะเป็นคนชนิดใดกันจ๊ะ”

ดิฉันรู้สึกหนาวระเือกไปตลอดร่าง “ลูกไม่ทราบ
จริง ๆ กะ แต่คุณแม่จะหวังอะไรได้ จากครูของนาโอจิจะ
ดูเหมือนว่าเขามีบ้ายติบอกไว้ว่าเป็นคนเสเพลอย่างนั้นกระมัง
คะ”

“ติดป้ายบอกไว้นะหรือจะ” คุณแม่พิมพ์าร้วยรอยพอ
 ใจปรากฏอยู่ในดวงตา “เป็นสำนวนที่น่าสนใจไม่เลวทีเดียว
 ถ้าเขาติดป้ายแขวนคล้องเอาไว้ นั่นก็ทำให้เขาไม่มีพิษไม่มี
 ภัยก็ออกไม่ใช่หรือจะ ฟังคุณารักดี เหมือนกับลูกแมวที่มี
 กระดิ่งแขวนคอ คนเสเพลที่ไม่มีป้ายติดบอกต่างหากที่ทำให้
 แม่กลัว”

“แหม ลูกก็ไม่ทราบสิจ๊ะ”

ดิฉันรู้สึกมีความสุข มีความสุขเสียเหลือเกิน ถึงว่า
 ร่างกายของดิฉันได้ละลายกลายเป็นหมอกควัน และถูกตึงตูด
 ให้ลอยละล่องขึ้นสู่ท้องฟ้า คุณเข้าใจไหมคะ ว่าทำไมดิฉัน
 จึงมีความสุขนัก หากคุณไม่เข้าใจ ดิฉันจะให้คุณเข้าใจสัก
 ทีเดียว”

คุณจะไม่มาที่นี่สักครั้งหรือคะ ดิฉันจะขอร้อง
 นานาโอจิให้พาคุณกลับมาพร้อมกับเขา แต่ว่าคงจะเป็นเรื่องผิด
 ปกติและไม่ชอบมาพากลอยู่สักหน่อยถ้าจะไปขอร้องเขา หาก
 อยู่ ๆ คุณก็แวะมาเยี่ยมเอาจึงจะเป็นการดีที่สุด เหมือนกับว่า
 ทำลงไปตามอารมณ์ใจชอบถึงจะไม่เป็นไรนักหากคุณมาพร้อม
 กับนาโอจิ แต่กระนั้นก็จะดีที่สุดเลย หากคุณจะมาเพียงลำพัง
 เวลาที่นาโอจิไปอยู่เสียที่โตเกียว หากนาโอจิอยู่ที่นี้เขาก็คงจะ
 ผูกขาดคุณเอาไว้แต่ผู้เดียวเป็นแน่ คุณคงจะต้องถูกตึงตัวไป
 ตึงที่ร้านของยายโอซากิ และก็คงจะแก่นั่นเอง

ครอบครัวของดิฉันมีความชื่นชอบต่อศิลปินมาหลายชั่วคนแล้ว โคริน* เองก็เคยอาศัยอยู่ในบ้านประจำตระกูลของเราที่เมืองเกียวโตเป็นเวลาหลายต่อหลายปี และก็ได้อวดภาพงาม ๆ หลายภาพที่นั่น อย่างนี้เอง ดิฉันจึงแน่ใจว่า คุณแม่คงจะพึงพอใจอย่างที่สุดที่จะให้คุณมา คุณอาจจะพักในห้องนอนแบบฝรั่งบนชั้นสองก็ได้ กรุณาอย่าลืมปิดไฟก็แล้วกัน ดิฉันจะปั่นบันไทมืด ๆ ขึ้นไปพร้อมกับเทียนเล่มน้อยในมือ คุณไม่เห็นตัวหรือคะ คงรวดเร็วไปกระมังดิฉันว่า

ดิฉันชอบคนเสเพล โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเสเพลที่แขวนป้ายบอกเอาไว้ด้วย ดิฉันเองก็อยากที่จะเสเพลนัก ดิฉันรู้สึกยังกับว่านี่เป็นหนทางเดียวที่เหลือให้ดิฉันดำเนินชีวิตอยู่ไป ดิฉันคิดว่าในญี่ปุ่นที่คุณเห็นจะเป็นตัวอย่างที่จาวโจที่สุดของคนเสเพลที่มีป้ายแขวนบอกไว้ นาโอจิบอกดิฉันว่า หลายต่อหลายคนพูดว่าคุณสกปรกและไม่น่าเข้าใกล้ ทั้งคุณยังเป็นทีเกลียดชังและถูกโจมตีอยู่เสมอ เรื่องอย่างนั้นกลับทำให้ดิฉันยิ่งรักคุณมากกว่าเก่า พิจารณาดูจากที่ว่าคุณคือใครแล้ว ดิฉันแน่ใจว่าคุณคงจะต้องมีเพื่อนหญิงมากมายหลายประเภท แต่ต่อจากนี้ไปคุณจะคอยหันมารักแต่ดิฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น ดิฉันอดคิดเช่นนั้นไม่ได้ เมื่อคุณมาใช้ชีวิตร่วมกับดิฉัน คุณจะมีความสุขในงานของคุณ นับแต่เลิกมาแล้ว ผู้คนมักจะเล่าให้ดิฉันฟังว่า เวลาพวกเขาอยู่ใกล้ดิฉัน ความทุกข์ก็จะ

*โคริน เป็นศิลปินชาวญี่ปุ่นในสมัยเอโดะ (Edo) ใช้ชีวิตอยู่ในช่วงปี ๑๖๕๘-๑๗๑๖ เป็นทั้งนักวาดภาพและนักออกแบบ

ปลาสนาการไปสิ้น ดิฉันไม่เคยได้รับความเกลียดชังจากผู้ใดเลย ทุก ๆ คนพากันเรียกดิฉันว่า “เด็กดี” นี่เองดิฉันถึงได้แน่ใจเสียยิ่งกว่าคุณคงต้องไม่รังเกียจดิฉัน

หากเราได้พบกันคงจะดีไม่น้อย เดียวนี้ดิฉันไม่ปรารถนาคำตอบจากคุณหรืออะไรอื่นอีกต่อไปแล้ว ดิฉันต้องการพบคุณค่ะ ดิฉันว่าคงจะง่ายที่สุดถ้าดิฉันจะขึ้นไปหาคุณที่บ้านในโตเกียว แต่ว่าดิฉันเป็นทั้งพยาบาลและคนใช้ของคุณ แม้ที่ต้องคอยเอาใจใส่ท่านอยู่ตลอดเวลา และดิฉันก็ไม่อาจทิ้งท่านไปได้ ดิฉันขอร้องลະค่ะ ได้โปรดกรุณามาที่นี่ ดิฉันอยากจะพบคุณเพียงครั้งเดียวแล้วคุณก็จะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างจะได้ถูกรอยเส้นบาง ๆ ที่กดประทับลงบนสองข้างริมฝีปากของดิฉัน จะได้เห็นร้วรอยเหี่ยวย่นของความทุกข์แห่งศตวรรษ* ดิฉันแน่ใจว่าใบหน้าของดิฉันจะสื่อให้คุณทราบถึงความรู้สึกของดิฉันได้ดีกว่าคำพูดใด ๆ

ในจดหมายฉบับแรกดิฉันได้เขียนถึงทอรั้งในทรวงอกของดิฉัน สายรุ้งนั้นมีโค้งงดงามบอบบางละเมียดละไมทั้งเช่นแสงของหิ่งห้อยหรือดวงดาว หากมันมันจะริบจางและอยู่ไกลแสนไกลออกไปอย่างนั้น ดิฉันก็คงจะไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนี้ และดิฉันก็คงจะลืมคุณลงได้ในที่สุด ทว่า

---

* ความทุกข์แห่งศตวรรษ แปลจากภาษาฝรั่งเศสว่า malheur du siècle เป็นวลีของชาร์ลส์โบดเคอแลร์ (Charles Baudelaire) กวีชาวฝรั่งเศสในศตวรรษที่ ๑๙ ใช้บรรยายถึงยุคสมัยที่ตนมีชีวิตอยู่ว่าเป็นยุคแห่งความเสื่อมโทรม สิ้นหวังในด้านศิลปะ วัฒนธรรม และจิตใจมนุษย์

สายรุ้งในทรวงอกจินันคือสะพานแห่งเปลวเพลิง มันเป็นความรู้สึกรุนแรงเร้าร้อนจนแผดเผาทรวงอกของจินันให้มอดไหม้ แม้แต่คณิตกยาเสพติดในยามชาคยาก็คงจะไม่เจ็บปวดคลุ้มคลั่งด้วยความกระหายถึงเพียงนี้ จินันแน่ใจว่าจินันไม่ได้หลงเลอะเลือนทั้งยังไม่ได้ชั่วร้ายเลวทราม ทว่ากระทั้งแม้ในยามที่มันใจอย่างถึงที่สุด บางครั้งจินันก็ยังอตะเยือกใจไม่ได้เมื่อคิดว่าตนเองอาจจะกำลังพยายามกระทำสิ่งที่เขลาอย่างเหลือคณา ลงไปได้ และหลายต่อหลายครั้ง จินันเฝ้าจ้องใจว่านี่จินันจะไม่เป็นบ้าไปดอกหรือ แต่ก็มีบางครั้งเหมือนกันที่จินันพอจะสามารถวางแผนการณได้ อย่างมีสติสัมปชัญญะ กรุณาว่าที่นี่สักครั้งเถอะค่ะ เวลาใดก็ได้จินันสะดวกเสมอ จินันจะรอคุณอยู่ที่นี้และจะไม่ไปไหนเลย ได้โปรดเชื่อจินันเถิดนะคะ

ได้โปรดมาพบหน้าจินันอีก และเมื่อนั้นหากคุณไม่ชอบจินัน ก็บอกมาตรง ๆ เลย คุณเป็นผู้จุดเปลวไฟขึ้นในทรวงอกของจินัน คุณจะดับมันหรือไม่ นั่นก็แล้วแต่คุณ จินันไม่อาจดับมันได้แต่ฝ่ายเดียว หากเราพบกัน หากเพียงแต่เราจะได้พบกัน จินันทราบดีว่าจินันจะรอดได้ หากเวลาปัจจุบันเป็นได้เหมือนคืนวันในนิทานแห่งเกนจิ* สิ่งที่จินันพูดอยู่เดี๋ยวนี้คงจะไม่แปลกประหลาดอะไร ทว่าวันนี้ โอ ความทะเยอทะยานของจินันก็คือจะได้เป็นเมียเก็บของคุณและเป็นแม่ของลูกของคุณ

---

*นิทานแห่งเกนจิ (The tales of Genji) เป็นวรรณกรรมในราชสำนัก (Court Literature) ของญี่ปุ่น แต่งโดย Lady Murasaki สมัยราชวงศ์ Heian ในศตวรรษที่ ๑๒

หากมีใครที่จะหัวเราะเยาะจดหมายอย่างนี้ เขาผู้นั้น
คือคนที่กำลังพยายามหยันความพยายามของผู้หญิงคนหนึ่งในอัน
ที่จะกระเสือกกระสนมีชีวิตอยู่ต่อไป เขาผู้นั้นกำลังเย้ยไไพ
ต่อชีวิตของสตรี อาภาศอันสกปรกน่าอึดอัดในวังอ่าวกำลัง
ทำให้จินนหายใจไม่ออก จินนอยากจะชักใบเรือขึ้นแล้วไผ
แล่นออกไปสู่ท้องทะเลกว้างทั้ง ๆ ที่พายุกำลังโหมกระหน่ำ
ใบเรือที่ม้วนเก็บเอาไว้มักจะสกปรก บรรดาผู้ที่หัวเราะเย้ย
หยันจินนนั้นก็คือใบเรือที่ม้วนเก็บเอาไว้ พวกเขาจะไม่
ปัญญาจะทำอะไรดอก

นี่อาจจะเป็นความน่ารำคาญของผู้หญิง ทว่าในเรื่อง
นี้ จินนเท่านั้นที่จะเจ็บปวดมากที่สุด คนนอกที่ไม่เคยต้อง
ทนทุกข์ทรมานแม้เพียงสักกระพริบของสิ่งที่จินนได้ประสบพบ
ผ่านมาไม่สมควรที่จะหาญมาตัดสินอะไรทั้งสิ้น โดยเฉพาะ
เมื่อพวกเขาเองก็ยังม้วนใบเรื่อนำเกลียดของเขาเอาไว้อย่าง
เกลียดชัง จินนไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นมาถือเป็นหน้าที่ที่จะต้อง
วิจารณ์ความคิดของจินน จินนไม่เชื่อถือความคิดใด ทั้งยัง
ไม่เคยกระทำสิ่งใดลงไป โดยยึดถือลัทธิหรือปรัชญาใดเป็น
หลักสักครั้ง

จินนเชื่อมั่นว่า บรรดาผู้คนที่โลกเห็นว่าดีงามและน่า
นับถือล้วนแล้วแต่ชั่วฉ้อและจอมปลอมทั้งสิ้น จินนไม่เคยไว
เนื้อเชื่อใจโลกนี้ พันธมิตรเดียวของจินนก็คือคนเสเพลผู้มี
ป้ายคิควาเวนบอกไว้ คนเสเพลที่ติดป้าย นั้นจะเป็นไม้กาง

เช่นเพียงอันเดียวที่ดิฉันปรารถนาที่จะถูกตรึงอยู่บนนั้น แม้
ว่าคนสักหมื่นสักแสนจะวิจารณ์ดิฉัน ดิฉันก็จะขอท้าทายใส่
หน้าพวกเขาว่า “พวกคุณทั้งหมดที่ไม่มีป้ายติดแขวนบอกไว้สิ
มันยังนำอันตรายไปกว่าคอกหรือ

คุณเข้าใจไหมคะ

ในความรัก ไม่มีเหตุผล และดิฉันก็ออกจะเสนอข้อ
โต้แย้ง อันதுเป็นเหตุเป็นผลต่อคุณมากเกินไปเสียแล้ว ดิฉันรู้
สึกอย่างกับว่าท้องจำคำพูดของนาโอจิมากระนั้นแหละทั้งหมด
ที่ดิฉันอยากจะพูดก็คือดิฉันจะรอคอยการมาของคุณ ดิฉัน
อยากจะพบคุณอีกเท่านั้นเองค่ะ

การรอคอยนั้นหนอ ในชั่วชีวิตคนเรา เราได้รู้จักความ
สุข ความโกรธ ความเศร้า และอารมณ์อื่น ๆ อีกร้อยแปด
แต่ทว่าเจ้าอารมณ์เหล่านี้รวมกันแล้วยังกินเนื้อที่อยู่ไม่ถึงหนึ่ง
เปอร์เซ็นต์ของเวลาทั้งหมดของเรา แก่สิบเก้าเปอร์เซ็นต์ที่
เหลือเป็นเพียง การใช้ชีวิตอยู่กับการ รอคอยดิฉัน รอคอยเสียง
ฝีเท้าแห่งความสุขอันจะทั้งมาจากระเบียงใจจรดใจจ่อ รู้สึกยัง
กับว่าหัวใจกำลังถูกบีบขยี้ หากแต่ทุกสิ่งว่างเปล่า โอ ชีวิต
ช่างเจ็บปวด สภาพความเป็นจริงจะตอกย้ำความเชื่อสากลที่
ว่า การไม่ต้องเกิดมานั้นเป็นดีที่สุด

ดังนั้น ทุกๆ วัน นับแต่เช้าจรดกลางคืน ดิฉันเฝ้าแต่
รอคอยบางสิ่งบางอย่างอยู่อย่างสิ้นหวัง ดิฉันอยากจะยินดีที่
ได้เกิดมา ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ที่ยังคงมีผู้คน
และยังมีโลกนี้

คุณจะไม่เหวี่ยงศีลธรรมที่ทางกันคุณอยู่ออกไปละหรือ
 แต่ เอ็ม ซี (เอ็ม ซี นี่มิใช่อักษรย่อจากคำว่าเชคอฟ
 ของฉัน* คิดฉันไม่ได้หลงรักนักประพันธ์ เอ็ม ซี ย่อมาจาก
 ลูกของฉัน* ต่างหาก)

---

*เชคอฟของฉัน แปลมาจากภาษาอังกฤษว่า My Chekhov ซึ่งจะได้
 อักษรย่อว่า M.C.

*ลูกของฉัน แปลจากภาษาอังกฤษว่า My Child อันจะอักษรย่อว่าใน
 ภาษาอังกฤษว่า M.C. เช่นกัน

บทที่ ๕ : คุณผู้หญิง

หน้าร้อนนี้ฉันได้ส่งจดหมายไปถึงเขาสามฉบับ แต่ก็ไม่มีคำตอบกลับมา ในตอนนั้นดูเหมือนกับว่าไม่มีอะไรแล้วที่ฉันจะทำได้อีก เพราะก็ได้บรรจุความในใจที่ฉันจะพูดลงในจดหมายสามฉบับนั้นจนหมดสิ้นแล้ว ฉันส่งมันไปด้วยความรู้สึกของผู้ที่กระโดดจากชะง่อนผาลงมายังท้องทะเลอันกำลังพิโรธคลื่น และแม้ว่าฉันจะได้รอคอยอยู่เป็นเวลานาน ก็ยังไม่มีคำตอบกลับมา

ฉันถามนาโอจิอย่างเรื่อยเปื่อยว่า ชายผู้นั้นสุขสบายดีหรืออย่างไรนาโอจิตอบว่าเขาปกติดีทุกประการ และยังบอกต่อไปว่าเขาใช้เวลาทุกคำคืนให้หมดไปในวงสุรา นาโอจิบรรยายอีกว่าผลงานวรรณกรรมของเขาล้วนแล้วแต่เต็มไปด้วยเรื่องราวอันไร้ศีลธรรมมากขึ้นทุกที และเขาได้กลายมาเป็นเป้าหมายแห่งการรังเกียจเหยียดหยามของประชาชนคนดี ๆ ทั่วไป ยิ่งไปกว่านั้น เขาได้ยุยงให้นาโอจิเริ่มต้นสำนักพิมพ์ขึ้นอันเป็นข้อเสนอแนะที่นาโอจิน้อมรับอย่างกระตือรือร้น ใน

ชั้นแรก นาโอจิได้ชักชวนให้นักประพันธ์อื่น ๆ อีกสองสามคนให้แต่งตั้งเขาเป็นตัวแทน แต่ปัญหาตอนนี้ก็คือเขาจะไปขุดค้นหาผู้ที่จะให้ยืมเงินทุนเพื่อโครงการดังกล่าวได้จากที่ไหนกัน ขณะที่ฉันสลับฟังคำพูดของนาโอจิอยู่นั้น ก็ได้เป็นที่ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ว่าละอองกลิ่นอายของฉันแม้สักอณูเดียวก็ไม่ได้มีโอกาสเล็ดลอดเข้าไปโหยงในบรรยากาศรอบกายของชายอันเป็นที่รัก มันก็ไม่เชิงเป็นความละเอียดที่ฉันได้ประสบ หากมันกลับเป็นความรู้สึกที่ว่า โลกแห่งความเป็นจริงจะกลับกลายเป็นองคาพยพอันแปลกแยก แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากโลกแห่งจินตนาการที่ฉันได้หยั่งถึง ฉันโดนกระหน่ำด้วยความรู้สึกตรอมตรมอันหนักหนารุนแรงเสียยิ่งกว่าครั้งที่ได้เคยรู้จักผ่านมามากถึงว่าตัวฉันนั้นถูกปล่อยเอาไว้แต่ลำพังท่ามกลางยามสนธยาของทุ่งรกร้างในฤดูใบไม้ร่วง และไม่ว่าฉันจะตะโกนเรียกสักปานใด ก็ไม่มีเสียงโต้ตอบแว่วกลับมาให้ได้ยิน ฉันสงสัยอยู่คราครั้นว่านั่นละหรือ คือสิ่งที่หมายความว่า วลีอันเหมาะสมเจาะว่า “รักไม่สมหวัง” ยืนอยู่เพียงเดียวดายในความรกร้างว่างเปล่าขณะดวงอาทิตย์ลลับหายไปจากสายตา ร่างกายชาซีดไปด้วยน้ำค้างยามราตรี ฉันสะอึกสะอื้นแทบว่าขาดใจทั้ง ๆ ปราศจากหยาดน้ำตา ไหล่และทรวงอกของฉันสะท้อนอย่างรุนแรง ฉันเฝ้าตามตนเองว่าฉันถึงคราวต้องตายแล้วหรือไร

ไม่มีทางเลือกอื่นสำหรับฉันอีกแล้ว นอกจากการขึ้นไปโคกเกี่ยวเพื่อไปเห็นหน้าคุณอุเอซาร่าไม่ว่าจะเป็นตายอย่างไร

ใบเรือของฉันทางออกต้านลมแล้วและเรือของฉันทากำลังโลด
แล่นออกจากอ่าวมุ้งสู่ท้องทะเลกว้าง ฉันทรอไม่ไหวอีกต่อไป
ฉันท้องไปยังที่ที่ฉันทั้งใจหมายเอาไว้ ฉันทึกตังนั้นขณะแอบ
เริ่มก้มลงมือตระเตรียมการเดินทางไปโตเกียวอย่างเงิบเขียบ
แต่แล้วสุขภาพของคุณแม่ก็กลับเปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่คาดฝัน

คืนหนึ่งคุณแม่มีอาการไอรุนแรงจนตัวหอบโยน พอ
ฉันทึกคุณหมุมิของท่านดู ก็ปรากฏว่ามันขึ้นสูงถึง ๑๐๒ องศา

“คงจะเป็นเพราะวันนี้อากาศเย็นเหลือเกิน” คุณแม่
จึงจำแตรกจังหวะการไอหอบถี่ “พรงี้ แม่คงจะดีขึ้น” แต่
แล้วมันก็จะไม่ได้เป็นเพียงอาการไอเท่านั้น และเพื่อความ
ปลอดภัยฉันทจึงตัดสินใจว่าจะให้คุณหมอประจำหมู่บ้านมาตรวจ
เยี่ยมท่านในวันรุ่งขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้น คุณหมุมิของคุณแม่ก็ลดลงเป็นปกติ ทั้ง
อาการไอของท่านก็บรรเทาลงมากแล้ว แต่ฉันทก็ยังไปตามคุณ
หมอและขอให้เขามาตรวจคุณแม่ โดยได้อธิบายให้เขาทราบ
ถึงอาการไข้ของท่านเมื่อคืนก่อนประกอบกับอาการที่อยู่ ๆ หมู
นี้ท่านก็เหนื่อยอ่อนลง และบอกให้เขาทราบถึงสมมุติฐาน
ของฉันทที่ว่าอาการไอของท่านคงจะมีอะไรมากกว่าโรคหวัด
ธรรมดา

“ผมจะแวะไปเยี่ยมนี้แหละ” คุณหมอเอ่ยแล้วเสริม
ว่า “และนี่ของขวัญสำหรับคุณ” เขาหยิบสติกเกอร์สามลูกมา
จากหิ้งที่มุมห้องรับแขกและยื่นมันให้กับฉันท หลังเที่ยงเล็กน้อย
เขาก็มาปรากฏกายที่บ้านในชุดเสื้อผ้าเต็มยศ เขาตรวจคุณแม่

ก๊วยหู่ฟ่งและเกาะทรงนั้นทรงน้อยเป็นนานเช่นเคย ในที่สุด เขาก็หันมาทางฉันพร้อมกับพูดว่า “ไม่มีอะไรต้องตกอกตกใจ กันไปหากคุณแม่ของคุณรับประทานยาตามที่ผมจัดให้ ท่านก็จะหายเป็นปกติ”

ฉันเห็นว่าเขาช่างน่าชื่นช้อย่างประหลาด แต่ก็รู้สึกสับสน สกปรกรอยยิ้มเอาไว้ได้ แล้วจึงค่อยถามว่า “ฉึกยาให้เป็นไงคะ”

เขากลับตอบอย่างเกร็งขรึมว่า “อาจจะไม่จำเป็นดอก เราต้องจัดการกับเรื่องหวัดก่อน และหากคุณแม่ของคุณยังไม่มีอาการอื่นละก็ ผมคิดว่าหวัดคงจะหายไปได้ในไม่ช้า”

ทว่าแม้สัปดาห์หนึ่งจะผ่านไปก็แล้ว อุณหภูมิของคุณแม่ก็ยังไม่ลด อาการไอของท่านดีขึ้นแต่อุณหภูมิยังคงขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ระหว่าง ๙๙ องศา ในตอนเช้าและ ๑๐๒ องศาในตอนกลางวัน พอมาถึงตอนหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ คุณหมอเองก็ถึงกับต้องล้มหมอนนอนเสื่อลงด้วยโรคต้องเสีย ฉันไปที่บ้านของเขาเพื่อขอยาและก็คือ โอกาสบรรยายถึงสภาพอันน่าท้อใจของคุณแม่ให้พยาบาลฟัง แล้วพยาบาลก็ไปถ่ายทอดด้วยคำของฉันให้คุณหมอฟังอีกที แต่เขากลับตอบว่า “เป็นหวัดธรรมดา ๆ นะแหละไม่น่าต้องวิตกกังวลอะไรกันไป” แล้วเขาจึงจึดยาน้ำและกี้ยาผงให้กับฉันมา

นาโอจิอยู่ที่โตเกียวเช่นเคย เขาไปได้กว่าสิบวันแล้ว ก๊วยเหตุที่ต้องอยู่เพียงลำพังคนเดียวและก็ยังอยู่ในสภาพอันหดหู่อย่างเหลือแสน ฉันจึงเขียนไปรษณียบัตร ถึงคุณน้า

วาทะแจ้งให้ท่านทราบถึงเปลี่ยนแปลงทางสุขภาพของ
คุณแม่

อีกไม่กี่วันต่อมา คุณหมอบริจาคหมู่บ้านก็ได้มาเยี่ยม
พร้อมกับแจ้งว่าอาการท้องไม่ค่อยดีของเขานั้นผ่านพ้นไปแล้ว

เขาตรวจทรวงอกของคุณแม่ด้วยสีก้นาตั้งอกตั้งใจ
อย่างเหลือแสน ทันใดก็ร้องออกมาว่า “อา ผมรู้แล้วว่าโรค
อะไร รู้แล้วว่าเป็นอะไร” เขาเหลียวมาทางฉันอีกแล้วพูด
เสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ว่า “ผมเข้าใจสาเหตุของอาการไข้แล้ว
มีรอยร้วลุดลามขึ้นในปอดข้างซ้ายอย่างไ้ก็ดี ไม่จำเป็นต้อง
วิตกกังวลกันไป คงจะมีไข้อยู่อีกสักชั่วระยะหนึ่ง แต่หากว่า
คุณแม่ยังไม่มีอาการอะไรละก็ ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องไป
ตกอกตกใจ”

“ฉันไม่อยากจะเชื่อ” ฉันแอบคิด แต่ก็เหมือนดังคน
จมน้ำที่จะคว้าแม่แต่ฟางเส้นเดียวที่ลอยน้ำมา ฉันจึงยึดถือเอา
คำวินิจฉัยของเขาเป็นคำปลอมประโลมใจเท่าที่จะทำได้

ภายหลังจากที่คุณหมอลากลับไปแล้ว ฉันก็อุทานออก
มาว่า “โล่งอกไหมคะคุณแม่มีรอยร้วเล็กน้อยเท่านั้นเอง เห็น
ไหมคะ ใคร ๆ เขาก็มีอาการพรรคอย่างนั้นกันทั้งนั้น คุณแม่
คงจะหายดีในไม่ช้า แหมแต่อากาศหน้าร้อนนี้ช่างผิดฤดูกาล
เสียจริงเชียว ปัญหามันอยู่ตรงนี้จะลุดเกลียดหน้าร้อน และก็
เกลียดดอกไม้ฤดูร้อนด้วย”

คุณแม่ยิ้มทั้งดวงตาปีศสนิท “เข่าว่ากันว่าคนที่ชอบ
ดอกไม้ฤดูร้อนมักจะตายในหน้าร้อน ตอนแรกแม่ก็นึกว่าบาง

ที่แม่คงจะตายลงในหน้าร้อนนี้ แต่ว่านี่นาโอจิกกลับมาแล้ว แม่ก็เห็นจะพยายามยืดเวลาไปจนกว่าจะถึงฤดูใบไม้ร่วง”

การที่ได้ตระหนักรู้ว่า นาโอจินั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรรก็ตาม ก็ยังเป็นสายใจสำคัญที่ยังความสุขให้แก่ชีวิตของคุณแม่อยู่เสมอ เป็นเรื่องเจ็บปวดไม่น้อยสำหรับฉัน

“แต่นี้ฤดูร้อนก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว นัย่อมหมายความว่าเราได้รอกพ้นช่วงสันดอนอันตรายของคุณแม่ไปแล้ว ไข้ใหม่คะ คุณแม่จะคอกฮางิกำลังบานสะพรั่งที่ในสวนของเราแล้วยังบรรดาคอกโอมินาเอชิเอะ คอกวาเระโมะโคะเอะ คอกฟูรินโซเอะ และคอกทิมิเอะเอะ สวนทั้งสวนกำลังกรุ่นไปด้วยกลิ่นฤดูใบไม้ร่วง ลูกแน่ใจว่าพอถึงเดือนตุลาคม อุณหภูมิของคุณแม่ก็จะลดลงเป็นแน่คะ”

ฉันก็ได้แต่สวดวิงวอนว่าขอให้เป็นอย่างนั้น จะน่าโล่งใจสักปานใดเมื่อเดือนกันยายนที่ร้อนเหนอะหนะอยู่เป็นนานจะผ่านพ้นไปเสียได้ แล้วเมื่อใดที่คอกเบญจมาศบานไสว และฤดูร้อนอันเย็น* ผลักเปลี่ยนมาแทนที่ ไข้ของคุณแม่ก็จะต้องหายเป็นปลิดทิ้งคุณแม่จะแข็งแรงขึ้นแล้วฉันก็จะได้ไปพบเขา บางทีแผนการณ์ของฉันคงจะแตกคอกออกผลเบิกบานได้เหมือนทั้งคอกเบญจมาศมหิมา โอ....หากเพียงว่ามันจะเป็นเดือนตุลาคมเร็ว ๆ และไข้ของคุณแม่ก็จะได้หายสนิท

สักสัปดาห์หนึ่งให้หลังจากที่ฉันส่งข่าวถึงคุณน้า ท่านก็ได้จัดการหานายแพทย์สูงอายุผู้หนึ่งชื่อว่ามียาเกะ ให้เดินทาง

---

* ช่วงอากาศอบอุ่นสบายในตอนปลายฤดูใบไม้ร่วงหรือต้นฤดูหนาว

มาจากโตเกียวเพื่อทำการตรวจคุณแม่ ท่านนายแพทย์ผู้นี้เคย
รับใช้เบ็องยุคลบาทในฐานะที่เป็นนายแพทย์ประจำพระราช
สำนักมาแล้ว

นายแพทย์มียาเกะเคยเป็นเพื่อนกับคุณพ่อของฉัน
และคุณแม่ก็มีท่าทางยินดีที่ได้พบเขาภิรยาหายาบกระต้างและคำ
พูดกระโชกโชกซากอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวเขาที่รู้จักกันทั่ว
ไปมาช้านานจะทำให้คุณแม่รักใคร่ชอบพอยิ่งขึ้น ไปอีก
อย่างเห็นได้ชัด ยังไม่ทันจะลงมือทำการตรวจตรากันตาม
ระเบียบทั้งคู่กลับพากันหาความสำราญจากการสุขหัวซุบซิบ
นิทานอะไรต่อมิอะไร โดยไม่ต้องผึ่งปากกันเลย ฉันเดินเข้า
ไปในครัวเพื่อทำขนม พอได้เวลาเสร็จก็พอดีที่การตรวจ
ร่างกายสิ้นสุดลงคุณหมอมือมีหูฟังห้อยร่องแรงจากไหล่ราวกับ
เป็นสร้อยคอ นิ่งหลังก็อยู่ในเก้าอี้หวาย

“คนอย่างผมแสบเข้าแยกข้างถนนเพื่อยืนสาวมะหมี่
กินเป็นอาหารกลางวันของอย่างนั้นนะ ไม่มีทางอร่อยเลิศแต่
ก็ไม่ได้เลวจนเกินไปนัก” เขากำลังฝอยเฟลินขณะที่ฉันย่าง
เท้าเข้าไปและฉันเดาเอาว่าหัวข้อสนทนาของทั้งสองคนคงจะ
วนเวียนกันอยู่อย่างนี้เป็นพัน คุณแม่ติดตามฟังคำพูดของเขา
ด้วยสีหน้าตามสบาย

“ถ้าอย่างนั้นคงไม่มีอะไรร้ายแรงแล้ว ฉันอุทานกับ
ตนเองพร้อมกับถอนหายใจอย่างโล่งใจ ครั้นแล้วก็บังเกิดความ
กล้าถามเขาไปว่า” คุณแม่เป็นอย่างไรบ้างคะ คุณหมอมือประจำ

หมู่บ้านบอกว่ามีรูรั่วในปอดข้างซ้ายของท่าน คุณหมอเห็น
ถ้วยหรือเปล่าคะ”

คุณหมอกลับตอบเรื่อยเปื่อยว่า “มันอะไรกันล่ะ คุณ
ท่านก็ปกติดีเยี่ยมนี่นา”

“ແหม ทิฉันโล่งใจจริง คุณแม่โล่งใจไหมคะ” ฉัน
เอ่ยกับท่านพร้อมกับยิ้มออกมาจากหัวใจ “คุณหมอบอกว่าคุณ
แม่ปกติดี”

พอถึงทรงนี้ นายแพทย์มียาเกาะก็ผลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้
และสาวเท้าเดินไปยังห้องรับแขกจีน เห็นได้ชัดว่าเขามีบาง
อย่างที่ยากจะเปิดเผยให้ฉันทราบ ฉันจรดปลายเท้าย่องออก
จากห้องตามหลังเขาไป

พอถึงที่แขวนประคัมผนังเขาก็หยุดแล้วเอ่ยว่า “ผม
ได้ยินเสียงแปลก ๆ”

“ไม่ใช่รอยร้าวหรืออะไรคะ”

“ไม่ใช่”

“หลอดลมอักเสบหรือคะ” พอถามได้เพียงแค่นี้หน้าตา
ก็เริ่มไหลพรากลงมา

“ไม่ใช่”

ที.บี.รี ฉันไม่อยากคิดถึงมันเลย ฉันแน่ใจว่าฉันอาจ
ต่อสู้รักษานิวมอเนียหรือปอดร้าว หรือโรคหลอดลมอักเสบได้
ด้วยกำลังที่ฉันมีอยู่ ทว่าวัณโรคนั้น บางทีมันอาจจะหายไป
เสียแล้ว ฉันให้รู้สึกยังกับว่าขามันละลายอ่อนปวกเปียกอยู่
เบื้องล่าง

“เสียงประหลาด ที่คุณได้ยินนั้น แย่มากนักหรือคะ

“ฉันสะอึกสะอื้นอย่างช่วยไม่ได้จริง ๆ

“ทั้งข้างซ้าย ทั้งข้างขวา ทั้งทั้งปอดเลย”

“แต่คุณแม่อังแข็งแรงนะคะ ท่านรับประทานอาหาร
ได้ดีด้วย”

“มันช่วยอะไรไม่ได้มากนักหรอก”

“ไม่จริงหรอกคะ เป็นไปไม่ได้ หากคุณแม่ท่านเหนื่อย
ไข้ และกินนมมาก ๆ ท่านก็จะหายได้ ไม่ใช่หรือคะ ตราบเท่า
ที่คุณแม่สร้างภูมิต้านทานมัน ไข้ก็จะลดลงไข้ไหมคะ

“ทางที่ดีควรจะปล่อยให้ท่านทานอาหารที่ท่านชอบให้
มาก ๆ”

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันพูดออกจากริมฝีปากทุกวันคุณแม่จะทาน
มะเขือเทศถึงห้าผลไม่นับอย่างอื่น”

“มะเขือเทศเป็นของดี”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ไรไข้ไหมคะ คุณแม่คงจะดีขึ้น
ไข้ไหมคะ”

“เจ็บคราวนี้อาจถึงตายได้ เธอควรรู้เอาไว้เป็นดีที่สุด”

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันได้ตระหนักว่ามีกำแพงแห่ง
ความสิ้นหวังอันสร้างด้วยสรรพสิ่งประดาใน โลกนี้ซึ่งความ
แข็งแกร่งของมนุษย์ไม่อาจต่อกรด้วยได้

“สองปี หรือสามปีกันคะ” ฉันกระซิบถามเนื้อตัว

สันเทา

“ผมพูดไม่ได้ ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม ก็เห็นจะทำอะไรไม่ได้แล้ว”

นายแพทย์มียาเกาะจากไป ปากจึงมีงำเกี่ยวกับการจองที่พักรักษาพยาบาลในนาโอะกะในวันนั้น ฉันไปดูแลส่งเขาถึงประตูหน้าบ้าน แล้วจึงเดินกลับมาที่เตียงของคุณแม่อย่างจุนงง ฉันฝันร้าย ทั้งจะกลบเกลื่อนว่าไม่มีอะไรผิดปกติ แต่คุณแม่กลับถามขึ้นว่า “คุณหมอบอกลูกว่ายังไงบ้างจ๊ะ”

“เขาบอกว่า แค่ออกให้อุณหภูมิของคุณแม่ลดลงเท่านั้นแหละ แล้วทุกอย่างก็จะเป็นปกติ”

“แล้วเรื่องทรวงอกของแม่ล่ะว่าไง”

“เห็นว่าไม่มีอะไรร้ายแรงนักนี่คะ ก็เหมือนกับที่คุณแม่เคยป่วยมาก่อนนะแหละคะ ลูกแน่ใจว่าอย่างนั้น ที่นี้พออากาศเย็นลงอีกสักนิด คุณแม่ก็คงกลับมามีเรี่ยวแรงอย่างเดิมโดยเร็วเองนะคะ”

ฉันพยายามที่จะเชื่อคำพูดปดของตัวเอง พยายามจะลืมเลือนคำอันแสนโหดร้ายว่า “ถึงตาย” เสีย ฉันไม่อยากเชื่อว่ามันเป็นความจริง และมีความรู้สึกว่าหากคุณแม่จะตายลงเนื้อหนังมังสาของฉันเองก็คงจะผูกพันไปพร้อม ๆ กับท่านเป็นแน่ ฉันคิดว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไปฉันจะลืมทุกสิ่งเสียทั้งหมดเพื่อทำอาหารอร่อยรสเลิศทุกชนิดไว้ให้คุณแม่ ปลา ชูปลั๊บ น้ำชูปลั๊บ มะเขือเทศ ไข่ นม สลัด ฉันจะขายทุกสิ่งที่มีอยู่ในครอบครองเพื่อเอามาซื้ออาหารให้กับคุณแม่

ฉันเดินไปยังห้องรับแขกจีน ลากเก้าอี้^๕นอนออกมาที่
ระเบียงยังจุดที่จะมองเห็นคุณแม่ได้ คุณแม่ดูไม่เหมือนกับคน
เจ็บไข้ได้ป่วยแม้แต่น้อย ดวงตาของท่านแจ่มจรัสและผิว
พรรณก็สดชื่นเปล่งปลั่ง ไข่ของท่านเพิ่งจะมาขึ้นเอาในตอน
บ่าย

“คุณแม่ช่างแข็งแรงอะไรอย่างนั้น” ฉันครุ่นคิด
“ฉันแน่ใจว่าคุณแม่จะต้องหายเป็นปกติ” ดังนี้ ฉันจึงลบ
คำวินิจฉัยของคุณหมอมียาเกะออกจากหัวใจ

ความคิดคำนึงของฉันเลื่อนลอยสู่ห้วงนึกที่ว่าพอเดือน
ตุลาคมอะไร ๆ คงจะดีขึ้นมากมายเที่ยวและคอกเบญจมาศก็จะ
ผลิตกอกบาน กว่าจะทันรู้ตัว ฉันก็หลับผลอยไปเสียแล้ว
ฉันพบตัวเองกำลังยืนอยู่เบื้องหน้าทิวทัศน์ ที่ฉันเคยผ่านเห็น
บ่อย ๆ ทั้งที่ก็ไม่ได้เคยเห็นจริง ๆ เอาเลย ฉันยืนอยู่ข้างทะเล
สาปในป่าใหญ่อันฉันรู้สึกคุ้นเคยมานานแสนนานและภาพทิว
ทัศน์นั้นก็ดูเจนาอย่างน่าขนลุก ฉันกำลังเดินอย่างเงิบกريب
ปราศจากเสียงฝีเท้าเฝ้าอยู่^๖อยู่กับเด็กหนุ่มในเครื่องแต่งกายแบบ
ญี่ปุ่น ทิวทัศน์ทั้งปวงจะหม่นมัวอยู่ภายใต้ม่านหมอกสีเขียว
สะพานสีขาวบอบบางทอดจมอยู่ยงกันบึงท้องทะเลสาป

เด็กหนุ่มคนนั้นเอ่ยว่า “สะพานได้จมลงแล้ว วันนี้
เราคงไปไหนไม่ได้ เราแวะพักที่โรงแรมนี้กันเถอะ ผมแน่ใจ
ว่าคงจะมีห้องว่างสักห้องหนึ่ง”

มีโรงแรมหนึ่งตั้งอยู่ที่ริมทะเลสาป กำแพงหินของ
โรงแรมซุ่มโฉบอยู่ในสายหมอกสีเขียว มีถ้อยคำว่า “โรงแรม

สวิตเซอร์แลนด์” จารึกสลักเป็นตัวอักษรสีทองอยู่บนประตูดินขณะที่ฉันอ่านตัวอักษร “สวิ...” พลันฉันก็หวลคิดถึงคุณแม่ ฉันกระวนกระวายใจอยากจะรู้ว่าท่านเป็นอย่างไรบ้าง ท่านกำลังพักอยู่ที่โรงแรมนี้ด้วยเหมือนกันหรือไม่ ฉันเดินลอบประตูใหญ่ ไปยังสวนหน้าโรงแรมพร้อมกับหนุ่มน้อยคนนั้น ดอกไม้สีแสดมหิมาคล้ายดอกไฮเดรนเยียกำลังเบ่งบานเห็นเป็นสัญญาณจัดจ้านอยู่ท่ามกลางสวนอันकुหม่นมัวไปด้วยกระโอหมอกนั้น เมื่อครั้งที่ฉันยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ผ้าปูเตียงของฉันมีลวดลายเป็นดอกไฮเดรนเยียสีแสดเลือนตกซึ่งมักจะทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจอย่างประหลาดอยู่เป็นเนืองนิจ ทว่าบัดนี้ฉันก็ได้คิดว่า ดอกไฮเดรนเยียสีแสดสวยงามนั้นก็มีจริง ๆ

“คุณไม่หนาวหรือ”

“ไม่จ๊ะ นึกหนาวเท่านั้น หูของฉันตีเป๊ยกขึ้นไปด้วยหมอกหมกแล้ว แล้วข้างในก็เย็นจัง” ฉันหัวเราะและถามเขาว่า “อยากรู้จริงว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณแม่”

เด็กหนุ่มตอบด้วยรอยยิ้มเศร้าดังหัวใจจะแตกสลายและเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจในคราวเดียวกัน “ท่านอยู่ในหลุมฝังศพ”

ฉันหลุดเสียงร้องไห้ตลอดออกมาจากริมฝีปากในที่ที่คุณแม่ก็ไม่ได้อยู่กับเราอีกต่อไปแล้ว และนี่พิธีศพไม่ได้จัดขึ้นแล้วดอกจรี เมื่อตระหนักถึงความตายของคุณแม่ตั้งนี้กายของฉันก็สั่นเทาด้วยความเปล่าเปลี่ยวอันไม่อาจบรรยายได้ แล้วฉันก็ลืมตาขึ้น

บนระเบียงนั้น บรรยากาศโพล้เพล้แล้ว ฝนกำลัง
โรยลงมา ความเปล่าเปลี่ยวสีเขียวยังจับตัวอยู่ตามสิ่งต่าง ๆ
คล้ายกับที่ฉันเพิ่งผ่านไป

“คุณแม่คะ” ฉันร้องเรียก

คุณแม่ชานตอบด้วยน้ำเสียงอันสงบ “ลูกทำอะไรอยู่
ตรงนั้นจ๊ะ”

ฉันกระโดดถูลอยด้วยความดีใจ ปราบไปข้างท่าน
“ลูกกำลังหลับอยู่ค่ะ”

“แม่กำลังสงสัยอยู่เขียวว่าลูกทำอะไรอยู่ จีบไปนาน
เหลือเกินนะจ๊ะ” คุณแม่ก็จะขำฉันอยู่ในที่

ฉันก็อกดีใจอย่างเหลือแสนต่อความอ่อนหวานมีเสน่ห์
ของคุณแม่ ดีใจต่อการที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จนน้ำตาแห่งความ
กตัญญูเอ่อคลอเบา

“คุณผู้หญิงของลูกจะสั่งอะไรเป็นอาหารเย็นคืนนี้คะ”
ฉันสร้างทำเป็นเอ่ยถามอย่างมีเลศนัย

“อย่าลำบากเลยลูก แม่ไม่ต้องการอะไรหรอก วันนี้
อุณหภูมิมั่ขึ้นถึง ๑๐๓ องศาเนอะ”

จู่ ๆ ฉันก็ถูกผลักจากความสุขอิ่มเอมใจลงสู่เวียงอันว่าง
เปล่าแห่งความสิ้นหวังโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ฉันกราสายตาเหม่อ
เลือนลอยไปทั่วห้องอันมีแสงสว่างเพียงสลัว ๆ ด้วยทำอะไรไม่
ถูกเอาจริง ๆ ฉันอยากจะตาย

“ลูกสงสัยว่าทำไมมันถึงขึ้นไปได้ถึง ๑๐๓ องศา”

“ไม่มีอะไรคอกลูก เฉพาะเวลาที่ไข้ขึ้นเท่านั้นแหละ
ที่แม่ไม่ชอบ แม่จะปวดหัวนิดหน่อย หนาวสะท้าน แล้วก็
ไข้”

ภายนอกมีตลัวแล้ว ฝนหยุดตกแต่ลมยังกรรโชก
ฉันทเปิดสวิทช์ไฟขึ้นเกือบจะออกไปยังห้องอาหารอยู่แล้วเมื่อ
คุณแม่วิ่งเรียกว่า “แสงมันเคืองตาแม่ ปัดเถอะลูก”

“แต่คุณแม่คงจะไม่ชอบนอนอยู่ในความมืดอย่างนั้น
คอกนะคะ” ฉันทถามโดยยังคงสงสัยอยู่กับสวิทช์นั้น

“ไม่เป็นไรคอกลูก เวลาแม่นอน แม่จะหลับตา แม่
ไม่เคยรู้สึกเหงาเลยสักนิด เวลานอนอยู่ในความมืด แสงจัด
จ้าต่างหากที่แม่ไม่ชอบเอาเลยจริง ๆ แต่หันต่อไปเราอย่าได้เปิด
ไฟในห้องนี้อีกเลยนะจ๊ะ

ถ้อยคำของคุณแม่ทำให้ฉันทเต็มใจไปด้วยดวงสังหรณ์ ฉันท
ปิดไฟในห้องของคุณแม่โดยไม่ได้เอ่ยอะไรสักคำ ฉันทเปิดไฟ
โตะในห้องถัดไป รู้สึกหดหู่จนสุดจะทนทานได้ จึงเร่งฝีเท้า
ไปยังห้องครัว ขณะนั่งรับประทานปลาแซลมอนกระป๋องและ
ข้าวเย็นอยู่ที่นั่น น้ำตามากมายก็พร่างพรูลงมาจากดวงตา

พอราตรีรอยตัวลงมา สายลมก็เริ่มกระหน่ำรุนแรงขึ้น
และค่อยกลายมาเป็นพายุเต็มทีพร้อมกับฝนกราวใหญ่เมื่อประ-
มาณสามทุ่ม มຸลึที่หน้ามุขที่ฉันทเพิ่งจะม้วนเก็บเมื่อสักสองสาม
วันก่อนหน้านั้น กระทบแกรกกรากในสายลม ฉันทนั่งอยู่ใน
ห้องถัดจากห้องของคุณแม่ กำลังอ่าน “เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น”
ของโรซ่า ลักเซมเบิร์ก ด้วยความบันเทิงอย่าง

ประหลาด ฉันหยิบยืมหนังสือเล่มนี้พร้อมกับ “สรณิพนธ์ของเลนิน” และ “ปฏิวัติสังคม” ของเกอต์สกี มาจากห้องของนาโอจิ (โดยไม่ได้ออกปากขอยืมเขาอีกเช่นเคย) ฉันได้วางหนังสือพวกนั้นทิ้งเอาไว้บนโต๊ะทำงาน เช้าวันหนึ่ง พ่อคุณแม่เดินผ่านโต๊ะทำงานของฉันระหว่างทางไปห้องน้ำ ท่านเกิดสังเกตเห็นหนังสือสามเล่มนั้น ท่านหยิบมันขึ้นมาที่ละเล่ม พินิจพิจารณาเนื้อหา แล้วพร้อมกันทอดถอนใจน้อย ๆ ท่านค่อย ๆ วางมันคืนลงบนโต๊ะ พร้อมกันนั้นท่านก็ได้ชำเลืองมองมาที่ฉันอย่างเศร้า ๆ ความทุกข์โศกอันลึกล้ำประจวบอยู่เต็มสายตาของท่าน ทว่าฉันไม่ได้แสดงถึงการปฏิเสธหรือความเป็นปรี๊ดขี้หมูเลยสักนิด งานเขียนที่คุณแม่เลือกอ่านมักจะได้แก่ อุโก หรือ กูมาซังพ่อและลูกมูสเซต์และโกลด์* แต่ฉันก็ทราบดีว่าแม่แต่งงานอันเปี่ยมไปด้วยโรมานซ์อันหวานจ้อยเช่นนี้ ก็ยังกรุ่นไปด้วยควันของการปฏิวัติ

กันอย่างคุณแม่ผู้มีการศึกษาอันสวรรคตได้ประทานให้ (ฉันทราบดีว่าวสันต์ออกจะแปลกพิกล) ก็อาจจะต้อนรับการปฏิวัติได้ด้วยจิตใจอันมั่นคงไม่หวั่นไหวอย่างน่าประหลาดราวกับว่ามันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ จริงอยู่มีหลายสิ่งหลายอย่างในงานเขียนของ โรซ่า ลักเซมเบิร์ก ที่ฉันไม่เห็นพ้องด้วย แต่ลักษณะอุปนิสัยของฉันมีส่วนทำให้การอ่านผลงานนั้นกลายเป็นประสบการณ์อันน่าสนใจอย่างลึกซึ้ง เนื้อ

---

* HUGO, DUMAS, DAUDET เป็นนักเขียนในสมัยโรแมนติคของฝรั่งเศส

หางานของเธอโดยทั่ว ๆ ไปเป็นเรื่องเศรษฐศาสตร์ ทว่าหาก
 จะอ่านมันในฐานะที่เป็นตำราทางเศรษฐศาสตร์ มันก็จะน่า
 เบื่ออย่างเหลือเชื่อเสีย มันทันได้บรรจุอะไรเอาไว้เลยนอก
 จากเรื่องกำปั้นทุบดินที่ใคร ๆ ก็รู้ หรืออาจจะเป็นเพราะฉัน
 ขาดความเข้าใจในเรื่องเศรษฐศาสตร์เป็นแน่แท้ แต่จะอะไร
 ก็ตามที เนื้อหานี้ไม่ได้ดึงดูดความสนใจของฉันเอาไว้ได้แม้
 แตะน้อย ศาสตร์อันตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่ามนุษย์นั้นโลก
 กระจาย และก็จะคงความโลภอยู่เช่นนั้นไปชั่วนิรันดร์เป็น
 เรื่องที่ไร้ประเด็นโดยสิ้นเชิง สำหรับผู้ที่ไม่โลภ (ไม่ว่าจะใน
 เรื่องปัญหาการกระจายโภคทรัพย์หรือในด้านอื่นใด) กระนั้น
 ขณะที่ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันก็ให้รู้สึกตื่นเต้นอย่างประ-
 หลาดหากด้วยเหตุผลอีกเหตุผลหนึ่ง นั่นคือความกล้าหาญเด็ด
 เดี่ยวของผู้ประพันธ์ที่จะฉีกกระชากความคิดตามแบบแผนใน
 ทุกรูปแบบโดยปราศจากความลังเลแม้แต่น้อยไม่ว่าฉันจะไม่
 เห็นด้วยกับศีลธรรมจรรยาที่มากสักปานใด ฉันก็สุดที่ปลื้มใส
 ภาอันลอยอยู่ต่อหน้าต่อตาของฉันได้เลย มันเป็นภาพของ
 ภรรยาของชายอันเป็นที่รักผู้กำลังเร่งรีบกลับบ้านของเขาผู้นั้น
 อย่างรวดเร็วแต่ก็เยือกเย็น และแล้วความคิดนั้นก็เปลี่ยนแปลง
 ไปในทางทำลาย การทำลายล้างนั้น น่าสั่นหวง น่าเวทนา
 แท้ทั้งดงาม ความฝันที่จะได้ทำลาย แล้วก็สร้างสรรค์ขึ้นมา
 ใหม่ให้สมบูรณ์กว่าเดิม แม้บางครั้ง พอได้ทำลายล้างลงแล้ว
 วันที่จะได้สร้างให้สมบูรณ์จะไม่มีทางมาถึงเลย ทว่าในความ
 รักความหลงใหล ฉันต้องทำลาย ฉันจักต้องเริ่มปฏิบัติ

โรซ่าได้ให้ความรักอันไม่อาจแบ่งปันได้ของหล่อนต่อลัทธิ
มาร์กซ์อย่างสิ้นหวัง

ฉันทวนนึกถึงเหตุการณ์หนึ่งเมื่อฤดูหนาวสักสิบสองปี
มาแล้ว

“เธอมันก็เหมือนเด็กผู้หญิงอ่อนแอปากเบี่ยงปิดปาก
เงิบใน “อนุทินซาราซินะ”^{*} นะแหละ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะ
คุยกับเธอ”

เพื่อนของฉันพูดเช่นนั้นแล้วก็เดินจากไป วันนั้นฉัน
เพิ่งจะเอาหนังสือผลงานของเลนินมาคืนให้กับหล่อนทั้ง ๆ ที่
ยังไม่ได้เปิดออกอ่านสักนิด

“เธออ่านแล้วหรือ”

“ขอโทษจะ ฉันยังไม่ได้อ่านเลย”

เรากำลังพูดกันอยู่บนสะพานซึ่งเรามองลงไปเห็นโปสต์
นิกาย รัสเซียเนอร์โรคอกซ์แห่งโตเกียวได้จากที่สูง

“ทำไมล่ะ มีปัญหาอะไรหรือ”

เพื่อนของฉันสูงกว่าฉันสักหนึ่งนิ้วและมีพรสวรรค์
อย่างมากในเรื่องภาษา หมวกเบเรต์สีแดงของหล่อนดูเหมาะ
เจาะกับหล่อนเป็นอันมาก หล่อนเป็นเด็กผู้หญิงงดงาม ใบ
หน้าของหล่อนนั้นเป็นที่เลื่องลือกันว่าคล้ายกับใบหน้าของโม-
นาลิซ่านั้นทีเดียว

---

* อนุทินซาราซินะ เป็นวรรณกรรมในราชสำนักของญี่ปุ่นเขียนขึ้นในปี
๑๐๕๘ โดย ชุกะวาระ โน ทากาซุเอะ โน มุซเม

“ฉันเกลียดสีของปกหนังสือนั่น”

“เธอนี้ประหลาดจริง ฉันแน่ใจว่านั่นไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง คงจะเป็นเพราะว่าพอกบกันมาถึงเดี๋ยวนี้ เธอก็เกิดกลัวฉันเข้าแล้วใช่ไหม”

“ฉันไม่ได้กลัวเธอ ฉันทนสีของปกไม่ได้ต่างหาก”

“เข้าใจละ” หล่อนพูดเศร้า ๆ ตอนนั้นเองที่หล่อนได้เอาฉันเข้าไปเปรียบกับเด็กสาวใน “อนุทินซาราชินะ” และได้ตัดสินใจว่าไม่มีประโยชน์อันใดที่จะพุกกับฉัน

เราต่างนั่งเงียบ ยืนทอดสายตามองลำน้ำเย็นเยือกแห่งฤดูเหมันต์เบื้องล่าง

“ลาก่อน หากนี่จะเป็นการลาจากของเราชั่ววันจันทร์ก็ขอลาชั่ววันจันทร์—ไบรอน” หล่อนพิมพ์โคลงวรรคนั้น แล้วก็เอ่ยเอื่อนวรรคต่อไปเป็นภาษาอังกฤษตามต้นฉบับของไบรอนอย่างคล่องแคล่ว แล้วหล่อนก็โอบกอดฉันเอาไว้หลวม ๆ

ฉันรู้สึกละเอียดอ่อนต่อตัวเองเสียเหลือเกิน จึงกระซิบขอโทษ ฉันเริ่มตันท้าวเดินไปยังสถานีรถไฟ เมื่อเหลียวหลังกลับไปมองอีกครั้ง ก็แลเห็นเพื่อนของฉันยังคงยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนสะพานนั้น หล่อนจ้องมองฉันแน่วแน่

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันได้เห็นหล่อน เราเคยไปเรียนที่บ้านของครูฝรั่งคนเดียวกัน แต่เราอยู่คนละโรงเรียน

สิบสองปีผ่านไปและฉันก็ยังต้องพัฒนาให้พ้นชั้นของ “อนุทินซาราชินะ” ไปอีกหนึ่งก้าว ฉันมัวไปทำอะไรอยู่นะ

ตลอดเวลาสิบสองปีนั้น ฉันไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลยว่าตัวเองจะ
 หันเหสู่การปฏิบัติได้ และฉันก็ยังไม่เคยแม้แต่จะรู้จักความรัก
 บรรดานักปราชญ์ของโลกมักจะบรรยายถึงการปฏิบัติและความ
 รักเอาไว้กับเราว่าเป็นกิจกรรมมนุษย์ที่เซเลและก็น่าขยะแขยง
 ที่สุดทีเดียว เมื่อก่อนหน้าสงคราม หรือแม้แต่ระหว่างสงคราม
 เราก็ได้เชื่อตามนั้นมาตลอด อย่างไรก็ดี นับแต่การพ่ายแพ้
 เราก็ไม่เชื่อฟังบรรดาปราชญ์เหล่านั้นอีกต่อไปแล้ว และได้มา
 รู้สึกว่าอะไรก็ตามที่ตรงกันข้ามกับที่พวกเขาได้ว่าเอาไว้มันสิ
 จึงจะเป็นความจริงแท้ในเรื่องของชีวิต อันที่จริงแล้ว การ
 ปฏิบัติและความรักเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด เป็นสิ่งอันน่ารึน
 รมย์ที่สุดในโลก และเราก็แน่ใจอย่างไม่มีผิดเพี้ยนว่าเพราะมัน
 คืออย่างนี้สิ นักปราชญ์เหล่านั้นจึงได้หิบบยกเอาคำไปปดมดเท็จ
 อันเป็นคังอูงุ่นเปรี้ยวสำหรับพวกเขามาตบตาเราด้วยเจตนาร้าย
 ฉันสมัครใจที่จะเชื่อโดยปราศจากความกังขาใด ๆ เลยว่า
 “คนเราเกิดมาเพื่อความรักและการปฏิบัติ”

ครั้นแล้วประตูก็เลื่อนเปิดออก คุณแม่เยี่ยมหน้ายิ้ม
 ละไมของท่านเข้ามา “ยังไม่นอนหรือลูก ไม่่วงหรือจ๊ะ”

ฉันขำเลียงคุดนาฟิกาบนโต๊ะ มันบอกเวลาเที่ยงคืนแล้ว
 “ไม่หรอกคะ ลูกยังไม่่วงเลยสักนิกเดียว ลูกกำลัง
 อ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องสังคมนิยมอยู่คะ และกำลังสนุกกับ
 มันทีเดียว”

“แหม นี่เราไม่มีอะไรดื่มกันในบ้านนี้บ้างเลยหรือจ๊ะ
 สิ่งวิเศษที่สุดเวลาที่ลูกอยู่ในสภาวะอย่างนั้นก็คือหาอะไรดื่ม

ก่อนเข้านอน กราว^๕นทะเลลูกจะหลับได้อย่างเป็นตายเทียว”
คุณแม่พูดเย้า ๆ ทว่ามีบางสิ่งไม่ชัดแจ้งแฝงอยู่ในท่าทีของท่าน
มันคล้ายทั้งจิตทั้งก้านอันไม่ต่างจากความเสเพลเกินกว่าเส้นผม

แล้วในที่สุดเดือนตุลาคมก็มาเยือน ทว่ามันก็ไม่ได้นำ
ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันทันใดมาสู่อากาศอันใสของฤดู
ใบไม้ร่วง ตรงกันข้าม วันคืนอันชื้นและร้อนอ้าวสลับหมุน
เวียนกันไปดังเช่นที่มันเคยเป็นมาในฤดูฝน และทุก ๆ เย็น
ไข้ของคุณแม่จะขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ในระคนอุณหภูมิที่หนึ่งร้อย
องศาเล็กน้อย

เช้าวันหนึ่ง ฉันได้สังเกตเห็นสิ่งที่น่าตกใจอย่างยิ่ง
มือของคุณแม่บวมเป่ง เช้านั้นคุณแม่ไม่ยอมลุกมาทานอาหาร
เช้าซึ่งตามปกติท่านแสนจะเอร็ดอร่อยกับมัน ท่านเพียงแต่ยก
ตัวขึ้นนั่งบนเตียงเพื่อรับประทานโจ๊กเพียงเล็กน้อย ท่านไม่
อาจกลืนอะไรที่มีกลิ่นรุนแรงได้ ในวันนั้นคุณท่านจะพบว่า
แม้แต่กลิ่นเห็ดในซุปรที่ฉันปรุงให้ก็นำรังเกียจไปเสียหมด คุณ
แม่ยกถ้วยขึ้นจระจิมฝีปากแต่แล้วก็วางมันกลับคืนลงในถาด
โดยที่ยังไม่ได้แตะต้องมันสักนิด ตอนนั้นเองที่ฉันได้สังเกต
เห็นด้วยความประหลาดใจว่ามือข้างขวาของคุณแม่นั้นบวมเป่ง

“คุณแม่ มือไปโดนอะไรมาคะ”

ใบหน้าของท่านคล้ำก่อนข้างซีกและกับวม “ไม่เป็นไร
คอกลูก อาการบวมอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นอะไร”

“เป็นอย่างนั้นมานานเท่าไรแล้วคะ”

คุณแม่ยังคงนั่งเย็บ สีนางวอยง ฉันอยากจะรู้ให้
ออกม้าง ๆ เสียยิ่งนัก มืออันบิศเปียวนั้นไม่ใช่มือคุณแม่
ของฉัน มันเป็นมือของผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้ มือของคุณแม่เล็ก
กว่านี้และก็เกรียวยาวกว่านี้ เป็นมือที่ฉันรู้จักดี มืออันนุ่ม
นวล มืออันน่ารัก ฉันอยากจะรู้ว่ามีอย่างนั้นได้ ปลาสนา
การไปชั่ววินันตร์เสียแล้วหรือไร มือข้างซ้ายยังไม่ทันบวม
เท่าไหนนัก ทว่าจะให้มองดูคุณแม่ต่อไป มันเจ็บปวดเกินไป
สำหรับฉัน ฉันเบือนสายตาไปอีกทางหนึ่ง เพ่งมองไปที่กระ-
เข้าดอกไม้ยังมุ่มห่อ

ฉันรู้สึกว่่าน้ำตากำลังไหลเอ่อลงมา สุดท้ายได้อีก
ต่อไป ฉันผุดลุกขึ้นอย่างผลุนผลัน โผไปที่ห้องครัว ฉันพบ
นาโอจิกำลังรับประทานไข่ลวกอยู่ที่นั่น ในโอกาสพิเศษที่เขา
จะอยู่บ้าน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะต้องไปหมกตัวว่าสุราอยู่
ตลอดคืนที่ร้านของยายโอซากิ และเข้ารุ่งขึ้นฉันก็ต้องพบเขา
นั่งหน้าบั๊งอยู่ในครัวรับประทานไข่ลวกซึ่งเป็นอาหารเพียงอย่าง
เดียวที่เขาอมรับประทานจากนั้นเขาก็จะค่อยคลำหาทางกลับ
ขึ้นไปยังชั้นสองที่ซึ่งเขาจะหมกตัวนั่ง ๆ นอน ๆ อยู่ทั้งวัน

“มือของคุณแม่บวมเป่งเลย” ฉันเอ่ย กวงตาทอจิบ
อยู่กับพื้นห้อง ไม่อาจเอ่ยถ้อยคำต่อไปได้ ฉันสะอึกสะอื้นว่า
ให้ป่านว่าจะขาดใจ

นาโอจิไม่ได้ตอบว่าอะไร

ฉันผงกศีรษะขึ้นคราวนี้ “คงหมดหวังแล้ว เธอไม่ได้สังเกตหรือกริ พอเกิดอาการบวมอย่างนั้น ก็ไม่เหลือความหวังอะไรอีกแล้ว” มือของฉันเกร็งยึดอยู่กับขอบโต๊ะ

แล้วใบหน้าของนาโอจิกก็หม่นลงเช่นกัน “คงจะอีกไม่นานนัก ให้ตายเถอะ สิ่งที่น่าชิงชังอย่างนี้เกิดขึ้นได้ยังไงนะ”

“พี่อยากจะให้คุณแม่กลับแข็งแรงอย่างเดิมอีก ยังไงๆ พี่ก็อยากจะช่วยท่าน” ฉันเอ่ยพร้อมกับบิดมือไปมา ครั้นแล้วนาโอจิกก็น้ำตานองหน้า “พี่ไม่เห็นหรือว่าเราทำอะไรไม่ได้แล้ว” เราทำอะไรไม่ได้สักอย่างเดียว เขายกมือที่กำหมัดเข็ช้ตบ้าย้อยอย่างแค้นเคือง

ในวันนั้น นาโอจิกก็เดินทางไปโตเกียวเพื่อแจ้งให้คุณน้าวาทะทราบถึงสภาพของคุณแม่และขอคำแนะนำถึงสิ่งที่ต้องทำในอนาคต นาที่โตที่ฉันไม่ได้อยู่เคียงข้างคุณแม่ ฉันเอาแต่ร่ำไห้ ไม่ว่าจะในยามที่ฉันผ่าสายหมอกในยามเช้าออกไปเอานม ไม่ว่าจะในขณะสวมอยู่หน้ากระจกหรือทาลิปสติก น้ำตาไม่เคยจางหายไปเลย วันคืนเปี่ยมสุขที่ฉันได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคุณแม่เหตุการณ์โน้นเหตุการณ์นี้ ผุดวาบขึ้นมาต่อดวงตาของฉันราวกับรูปถ่าย น้ำตาของฉันพร่างพรลงมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และก็อย่างไร้ประโยชน์ เย็นวันนั้น พอความมืดโรยตัวลง ฉันเดินออกไปยังระเบียงของห้องฉัน และนั่งจมสะอึกสะอื้นอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานดวงดาวกระปริบพรายแสงอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าฤดูใบไม้ร่วง แมวตัวหนึ่ง ฉันไม่ทราบว่าเป็นของใครนอนซดซุกอยู่หนึ่ง ๆ ยังแทบเท่าๆ ของฉัน

วันรุ่งขึ้น อาการบวมที่มือของคุณแม่ยิ่งหนักหนาขึ้นไปกว่าเก่า เมื่อถึงเวลาอาหารท่านก็ไม่ยอมรับประทานอะไรสักอย่าง ท่านไม่อาจแม้แต่จะคั้นน้ำส้มคั้นลงไปได้ ท่านว่าเป็นเพราะว่าลำคอของท่านแข็งขึ้นและก็รวดราวไปหมด

“คุณแม่คะ จะดีขึ้นไหมคะถ้าคุณแม่สวมผ้าปิดปากที่นาโอจิแนะนำเอาไว้” ฉันตั้งใจให้รอยยิ้มกลบเกลื่อนคำพูดของฉันให้ดูนุ่มนวลลง แต่น้ำเสียงคร่ำครวญด้วยความรู้วราวนก็ยังคงเล็ดลอดออกมาขณะที่ฉันพูดไม่ได้

คุณแม่เอ่ยอย่างอ่อนโยนว่า “ลูกคงเหนื่อยส่ายตัวแทบขาดทุกวัน ๆ เลยสินะ จำพยาบาลไว้ให้แม่เถอะจ้ะ” ฉันตระหนักว่าคุณแม่กลับกังวลกับสุขภาพของฉันมากกว่าตัวท่านเองเสียอีก และนี่เองเป็นเหตุให้ฉันรู้สึกทุกข์ทรมานยิ่งขึ้นไปกว่าเดิม

หลังเที่ยงเล็กน้อย นาโอจิก็นำถึงพร้อมด้วยนายแพทย์มิยาเกะและพยาบาล นายแพทย์ชราผู้ปกติไม่เคยหลุดอะไรนอกจากเรื่องตลกขำขันออกมา คราวนี้กลับผลุนผลันเข้าไปในห้องคนป่วยราวกับไต้กรรณแค้นใครมา และเริ่มลงมือทำการตรวจทันที พอเรียบร้อยเขาก็พิมพ์ลดย ๆ ขึ้นมาว่า “ท่านอ่อนเพลียลงทุกที” แล้วเขาก็จัดการบอให้คุณแม่หนึ่งเต็ม

“คุณหมอมือที่พึกหรือยังคะ” คุณแม่เอ่ยขึ้นมาอย่างแผ่ว ๆ

“ก็ที่นาภาโอะกะอีกนะแหละครับ ผมจองห้องไว้เรียบร้อยแล้ว คุณไม่ต้องกังวลอะไรหรอก คุณนะคิดถึงตัวเองให้มาก ๆ แทนที่จะเที่ยวได้ไปเคี้ยวครั่นกับเรื่องของคนอื่นดีกว่า และมารับประทานอะไรก็ตามที่ชอบให้มาก ๆ ท่านอะไรก็ได้ทานได้ทุกอย่างเลย หากคุณทานอาหาร คุณก็จะค่อยยังชั่วขึ้น พรุ่งนี้ผมจะกลับมาอีก ผมจะทิ้งให้พยาบาลของผมอยู่ที่นี้ และได้ไปรถใช้หล่อนให้เป็นประโยชน์ด้วย” คุณหมอกล่าวเสียงดังไปทางเตียงที่คุณแม่นอนป่วยอยู่แล้วจึงใช้สายตาส่งสัญญาณกับนาโอจิ นาโอจิเดินไปส่งคุณหมอที่ประตูเพียงคนเดียว สักพักหนึ่งเขาก็กลับมา สีหน้าของเขาฟ้องให้รู้ว่าเขากำลังกลืนน้ำตาเอาไว้ เราพากันย่องจรดปลายเท้าออกมาจากห้องคนป่วยและสาวเท้าเดินไปยังห้องอาหาร

“ไม่มีหวังเลยหรือ เขาวายังไงบ้าง”

นาโอจิกระตุกริมฝีปากแบะออกเป็นรอยยิ้ม “น่าแก่นใจนัก อาการอ่อนเพลียของท่านจะเด่นชัดขึ้นทุกที คุณหมอบอกว่าบ้านปลายอาจะมาถึงภายในวันสองวันนี่” น้ำตาเอ่อกลออยู่ในดวงตาขณะที่เขาพูด

“ที่ว่าเราน่าจะส่งโทรเลขแจ้งให้ทุกคนทราบนะ” ฉันเอ่ยด้วยความสุขุมเยือกเย็นอย่างน่าประหลาดใจ

“ผมคุยเรื่องนี้กับคุณน้าวาตะคุแล้ว แต่เขาบอกว่าฐานะของเราไม่อำนวยให้จัดงานที่มีคนมามาก ๆ อย่างนั้นได้ แม้แต่สมมติว่าเกิดผู้คนที่เขาจะมากันจริง ๆ บ้านของเราก็เล็กกับแคบเสียจนเราไม่อาจเชื่อเชิญให้พวกเขาพักที่นี่ได้ และใน

ละแวกนี้ก็ไม่มีโรงแรมที่ใช้ได้อยู่เลย พุดอีกทีก็คือ ท่านว่า
 ตอนนั้นเราจนและสิ้นปัญญาที่จะรับรองบรรดาขุนน้ำขุนนางทั้ง
 หลายในตระกูลของเราได้ คุณน้าว่าตะน้าจะมาถึงที่นี่ในทันที
 แต่เขาก็ช่างเป็นคนขี้อะหนี่ที่เราไม่อาจพึ่งพาอาศัยให้เขาช่วย
 เราได้เลย แม้กระทั่งเมื่อคืนนี้ ทั้ง ๆ ที่อุ่นว้ายกันอย่างนั้น
 เขาก็ยังลืมนำไปได้ว่าคุณแม่เจ็บหนักและสูญเสียสัปดาห์หันมาเทศนา
 ผมยอกใหญ่ ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์โลก ที่คน
 เราจะมีแรงเห็นจริงได้จากการโดนเทศนาอบรมจากคนขี้อึด
 เขากับเราน่ะแตกต่างกันมากมายนัก อาจจะเว้นไม่นับรวม
 คุณแม่เขาทำให้ผมอยากจะอ้วก”

“แต่ถึงยังงี้ พี่หรือแม่แต่น้องเอง ตอนนั้นก็พึ่งพา
 อาศัยเขาแล้ว”

“ไม่มีทาง ผมขอเป็นขอทานดีกว่า พี่ต่างหาก พี่สาว
 ที่รักของผมที่จะต้องไปกราบกรานงอนง้อขอความเมตตาจาก
 เขา”

“พี่....” เสียงอันตะกุกตะกักน้ำตาไหลริน “พี่ก็มี
 ทางไปของพี่เหมือนกัน”

“แต่งงานรี ตกลงกันเรียบร้อยดีแล้วหรืออย่างไร”

“เปล่าหรอก”

“ฟังตัวเองรี ผู้หญิงที่ออกทำงานหาเลี้ยงชีพ อย่าทำ
 ให้ผมหัวเราะหน่อยเลย”

“ไม่ ไม่ใช่การฟังตัวเอง พี่จะเป็นนักปฎิวัติ”

“อะไรนะ” นาโอจิจ้องมองฉันด้วยสีหน้าพิกล
พอดีกับนางพยาบาลร้องเรียกเราขึ้นมาในตอนนั้น”

“คุณแม่ของคุณบอกว่ากำลังต้องการพบคุณค่ะ”

ฉันปราศไปที่ห้องคนป่วย นั่งลงข้าง ๆ เตียงท่าน “อะไร
รีคะคุณแม่” ฉันเอ่ยพลางโน้มศีรษะลงไปหาท่าน

คุณแม่ยังคงนิ่งเงียบ ทว่าฉันก็พอจะเดาได้ว่าคุณแม่
ปรารถนาจะพูดอะไรสักอย่างออกมา

“น้ำหรือคะ”

ท่านโกลงศีรษะเบา ๆ กรูหนึ่งต่อมาท่านก็เอ่ยเสียง
แผ่วว่า “แม่ฝันไป”

“ฝันอะไรคะ”

“ฝันเห็นงู”

ฉันผงะ

“แม่เชื่อว่าลูกจะต้องพบงูตัวเมียมีลายสีแดงอยู่บนชั้น
บันไดหน้าเฉลียงบ้าน ไปค้นหาเอะลูก”

ฉันผลุกลุกขึ้นยืน รู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งร่าง ฉันเดิน
ไปที่เฉลียง มองผ่านประตูกระจกออกไป ยังชั้นบันไดนั้น งู
ตัวหนึ่งนอนแผ่เหยียดยาวอยู่กลางแสงตะวันในฤดูใบไม้ร่วงฉัน
รู้สึกวิงเวียนเป็นกำลัง

ฉันรู้ว่าเจ้าเป็นใคร เจ้าโตขึ้นนิดหน่อยและก็แก่กว่า
เมื่อครั้งที่ฉันเห็นเจ้าคราวที่แล้วแต่เจ้าก็เป็นเจ้าของไข่ที่ฉันได้
เผาไป ฉันได้รู้สึกถึงความอาฆาตแค้นของเจ้าแล้ว จงไปเลย
เดี๋ยวนี้เถิด

คำภาวนานี้ผ่านแวบขึ้นในสมองของฉันขณะยืนอยู่ที่นั่น สายตาของฉันตรึงอยู่ที่เจ้างูตัวนั้น มันไม่ได้แสดงอาการอันสื่อถึงความเคลื่อนไหวใด ๆ สักนิด จะด้วยเหตุผลใดก็ตามฉันไม่อยากให้นางพยาบาลมาเห็นเจ้างูตัวนี้เข้า ฉันกระตืบเท้า “ไม่มีอะไรสักหน่อย” ฉันร้องขึ้นด้วยเสียงอันถึงเกินความจำเป็น “ไม่มีงูที่นี่ค่ะ คุณแม่ ผื่นของคุณแม่ไม่เม่นแล้วละค่ะ” ฉันหันไปดุนันไคซึนั้นอีกครั้ง และได้เห็นว่าในที่สุดเจ้างูตัวนั้นได้เขยื้อนกาย แล้วก็ค่อยเลื้อยหายไปอย่างช้า ๆ

ไม่เหลือความหวังใดอีกแล้ว ไม่เหลือจริง ๆ อาการปลงตกค่อยก่อตัวขึ้นในใจฉันหลังจากที่ได้เห็นเจ้างูนั้น ฉันได้ยินมาว่าเมื่อครั้งที่คุณพ่อสิ้นลมได้มีงูสีดำตัวเล็ก ๆ ชดอยู่ข้างเตียงท่าน และตัวฉันเองก็ได้เห็นงูโอบพันอยู่ตามต้นไม้ทุกต้นในสวน

คุณแม่ดูจะไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะลุกขึ้นนั่งบนเตียงและเอาเท้าว่างุ่นหลับไหลอยู่ตลอดเวลา ฉันจัดให้พยาบาลเฝ้าคุณแต่ท่านอยู่ทุกขณะ เรื่องอาหารนั้น แทบจะไม่อาจผ่านลำคอของคุณแม่ไปได้เลย หลังจากที่ได้เห็นเจ้างูนั้น ความตึงเครียดในหัวอกของฉันก็ได้ละลายหายไปกลายเป็นความรู้สึกหนึ่งที่กำลังคลึงกับความสุขหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นความสงบทางจิตใจ เมื่อได้ตระหนักว่าบัดนี้ฉันได้มาถึงที่สุดของความทุกข์ทรมานแล้ว ความคิดเพียงประการเดียวของฉันในขณะนี้ก็คือการได้อยู่กับคุณแม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ฉันใช้เวลาวันรุ่งขึ้นทั้งวันถักไหมพรมอยู่ข้าง ๆ เคียงของคุณแม่ ฉันนั้นถักไหมพรมหรือเย็บปักถักร้อยได้เร็วกว่าคนส่วนมากแต่ก็ยังไม่ว่านานาญเท่าใดนัก คุณแม่เคยชี้จุดตรงนั้นตรงที่ฉันถักได้ไม่เรียบร้อยให้ดูเสมอมา วันนั้น ฉันไม่รู้สึกรู้สียากถักไหมพรมเป็นพิเศษอะไรนัก แต่ก็ต้องทำที่เป็นเอากล่องไหมพรมออกมา คุณแม่จะได้ไม่รู้สึกประหลาดอะไรกับการที่ได้เห็นฉันเอาแต่ติดหนึบอยู่ข้างเตียงท่าน แล้วฉันก็เริ่มลงมือถักอย่างตั้งใจออกตั้งใจแน่วแน่ว่าฉันนั้นไม่เคยครุ่นคิดเรื่องอื่นใดเลยในโลกนี้

คุณแม่จับจ้องดูที่มือของฉัน “ลูกกำลังถักถุงเท้าให้ตัวเองหรือจ๊ะ อย่าลืมว่าถ้าลูกไม่เพิ่มความยาวอีกแปดละก้อมันจะคับเวลาที่ลูกสวมมัน”

เมื่อฉันยังเป็นเด็ก ๆ อยู่ฉันนั้น ฉันถักไม่ค่อยจะได้เรียบร้อยนัก ไม่ว่าคุณแม่จะพยายามช่วยฉันสักปานใด และบัดนี้ฉันก็ได้พบว่าตัวเองรู้สึกไม่ได้ตั้งใจพอ ๆ กับที่เคยรู้สึกในตอนนั้น แล้วความรู้สึกอาลัยในอดีตก็วบเข้ามาแทนที่ความรู้สึกนั้นเมื่อได้คิดว่าครั้งนี้แล้วขณะที่คุณแม่จะได้ชี้แนะให้ฉันเป็นครั้งสุดท้าย น้ำตาเอ่อล้นมาบดบังผืนไหมพรมที่ฉันกำลังถักอยู่จนสิ้น

คุณแม่ก็ไม่มีที่ท่าว่าเจ็บปวดอะไรขณะนอนอยู่ที่นั่น ท่านไม่ได้รับประทานอาหารมาตั้งแต่เช้าแล้ว และเท่าที่ฉันจะทำได้ก็คือการเอาผ้าก๊อชจุ่มน้ำชาเช็ดให้ความชุ่มชื้นกับริมฝีปากของท่านเป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตามที่ คุณแม่มยังมีสติ

และหันมาพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบอยู่เรื่อย ๆ “แม่รู้สึกจะจำได้ว่าเคยเห็นรูปของสมเด็จพระจักรพรรดิในหนังสือพิมพ์ แม่อยากดูอีกสักครั้งหนึ่ง”

ฉันถือหนังสือพิมพ์ส่วนนั้นขึ้นเหนือโบน้าของคุณแม่
“ท่านทรงพระชราภาพลงมาก”

“ไม่หรอกค่ะ รูปถ่ายออกมาไม่ดีต่างหาก ในรูปภาพที่ตีพิมพ์เมื่อวานขึ้น พระองค์ยังดูทรงพระเยาว์และทรงมีพระเกษมสำราญที่อยู่เลย บางทีเดี๋ยวนี้พระองค์อาจจะทรงพระเกษมสำราญมากกว่าแต่ก่อนเสียอีก”

“ทำไมละจ๊ะ”

“ก็สมเด็จพระจักรพรรดิก็คงได้รับการปลดปล่อยเหมือนกันนะคะ”

คุณแม่ยิ้มเศร้า ๆ และเอ่ยว่า “แม้แต่เวลาที่แม่อยากจะร้องไห้ น้ำตาก็ไม่มีให้ไหลลงมาอีกแล้ว”

ทันใดนั้น ฉันก็สงสัยว่าความจริงแล้วในบัดนี้คุณแม่จะไม่มีความสุขดอกหรือ และความรู้สึกปีติสุขนั้นจะไม่คล้ายดังทองส่องประกายมลังเมลิองอันค่อยจมลงยังกันบึงของแม่น้ำแห่งความเศร้าโศกดอกหรือ ความรู้สึกที่ได้จากแสงซีด ๆ ประหลาด ๆ เมื่อครั้งหนึ่งที่เราได้ผ่านพ้นเลยขอบเขตแห่งความทุกข์นั้นไปแล้ว....หากความรู้สึกนั้น เรียกได้ว่าเป็นความรู้สึกแห่งความปีติสุข ถ้าเช่นนั้น ทั้งสมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิ คุณแม่ของฉัน และแม้แต่ตัวฉันเองก็คงจะอาจกล่าวได้ว่ามีความสุขแล้วในบัดนี้

ยามเช้าแห่งฤดูใบไม้ร่วงนั้นสงบเงียบ สวนอันกลดด้วยเศษใบไม้กระจ่างแดดสทไสนุ่นนวล จันวางไหมพรมที่ถักลงและทอดสายตามองไปยังท้องทะเลอันระยิบระยับอยู่ยังลิบ ๆ “คุณแม่คะ” จันเอ่ย “ลูกเจอเซลาเกี่ยวกับโลกมามาก กระทั่งบัดนี้” ยังมีอีกมากที่จันอยากจะพูดออกมา แต่จันก็อายว่านางพยาบาลผู้กำลังตระเตรียมยาฉีดเข้าเส้นยังมุ่มหึงจะไต่ยิน จึงหยุดลงทันควัน

“ลูกบอกว่ากระทั่งบัดนี้” พร้อมกับรอยยิ้มแห้งแล้ง คุณแม่จับคำพูดของจันได้ทัน “ลูกหมายความว่าเดี๋ยวนี้ลูกได้เข้าใจในโลกแล้วยังงั้นหรือจะ”

ใบหน้าของจันแดงก่ำอย่างไม่อาจอธิบายได้

“แม่ไม่เข้าใจโลก” คุณแม่เบือนหน้าไปทางหนึ่ง ท่านเอ่ยด้วยเสียงแผ่วต่ำจนเกือบจะเป็นการรำพึงกับตนเอง

“ลูกเองก็ไม่เข้าใจคะ ลูกอยากจะรู้ว่าจะมีใครเข้าใจบ้างไหม เราเป็นเด็กอยู่เสมอ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปสักเท่าใด เราไม่เคยเข้าใจอะไรเลยสักอย่าง”

จันต้องดำเนินชีวิตต่อไป และแม้ว่ามันจะดูเป็นเด็กๆ อยู่สักหน่อย จันก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยอาการจำยอมง่าย ๆ อีกแล้ว นับแต่บัดนี้ต่อไป จันจะต้องต่อสู้กับโลก จันคิดว่าคุณแม่คงจะเป็นคนสุดท้ายในบรรดาผู้ที่สามารถจบชีวิตลงได้อย่างงดงามและเศร้าสร้อย ไม่ต้องต่อสู้กับใคร ๆ ไม่เกลียดและไม่หักหลังใคร ในโลกที่จะมาถึงจะไม่มีที่ว่างเหลือไว้ให้คนประเภทนี้อีกแล้ว คนที่กำลังจะตายมักจะงดงามอยู่

ตอก แต่ทว่าการอยู่ การมีชีวิตอยู่ให้รอดหนี....สิ่งเหล่านี้ต่างหากที่น่าขยะแขยงและก็เปราะเปราะจนท้วยโลหิต จันชดทัวลงบนพื้นและลองบีบเลื่อยการดูในท่าที่จำมาได้ว่าเหมือนแมงมุมท้องแก่ที่กำลังขุดคุ้ยดินทำรู ทว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ฉันไม่อาจทำใจให้ปลงได้ คุณจะเรียกมันว่าเป็นจิตใจที่ต่ำต้อยของฉันก็ได้ ฉันต้องมีชีวิตรอด และก็จะต่อสู้กับโลกเมื่อให้สมปรารถนาของฉัน ท้วยชดแจ้งแล้วว่าคุณแม่จะตายในไม่ช้า ความช่างเพื่อฝันและการใช้ความรู้สึกจนเกินควรของฉันก็จะค่อยๆปราศจากการหายไป และฉันก็รู้สึกยังกับว่าได้กลายเป็นสัตว์โลกที่ไร้จรรยาและเอาแต่คำนวณถึงผลประโยชน์เข้าทุกที

หลังเที่ยงเพียงเล็กน้อย ขณะที่ฉันนั่งอยู่ข้างคุณแม่ ผ่าเช็ดให้ความชุ่มชื้นกับริมฝีปากของท่าน รดยนต์คันหนึ่งก็จอตกกลงหน้าประตูบ้านของเรา คุณน้าวาคะและคุณน้าผู้หญิงได้เดินทางมาถึงจากโตเกียว คุณน้าวาคะก้าวเข้าไปในห้องนอน บ่ายวันนั้น เขาทรุดกายลงนั่งข้างเตียงคุณแม่โดยไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา คุณแม่ใช้ผ้าเช็ดหน้าช้อนใบหน้าส่วนล่างของท่านเอาไว้ ดวงตาจับจ้องอย่างไม่หันเหไปจากใบหน้าของคุณน้า ท่านเริ่มต้นสะอื้นแต่กลับไม่มีน้ำตาไหลรินลงมา ท่านทำให้นึกถึงตุ๊กตา

“นาโอจิอยู่ไหนจ๊ะ” สักครูให้หลังคุณแม่ก็เอ่ยถามพร้อมกับซ้ำเสียงมาที่ฉัน

ฉันทันไปยังชั้นบน นาโอจิกำลังนอนแผ่อ่านนิตยสาร
อยู่บนโซฟา “คุณแม่เรียกหาเธอแน่ะ” ฉันทันว่า

“อะไรนะ....จากเต้าอีกจากแล้วหรือ โอ เจ้าจงทำ
ใจให้เข้มแข็งเอาไว้อย่าฟุ่มเฟือย จงอดทน และก็กระทำหน้าที่
ของเจ้าให้ดี เราผู้ซึ่งทนทุกข์ทรมานอย่างแท้จริง....แม้ว่าจิตใจ
จะพร้อม แต่เนื้อหนังก็อ่อนแอ เราผู้ไม่มีวันกล้าเข้าไปนั่ง
เคียงข้างคุณแม่ได้เลย” เขาเหวี่ยงเสื้อแจกเก็ตขึ้นมาสวมและ
เดินลงบันไดมาพร้อมกับฉันทัน

พอเรามานั่งเคียงข้างกันอยู่ใกล้กับหมอนของคุณแม่
ท่านก็ยื่นมือออกมาจากผ้าห่มทันที แล้วก็ขมื่อมาที่นาโอจิ
ก่อนแล้วจึงขมื่อมาทางฉันทันอย่างเงียบ ๆ จากนั้นก็หันไปทางคุณน้า
แล้วประสานมือกันเข้าไปในท่าวิงวอน

คุณน้าพยักหน้าอย่างหนักแน่น “ครับผมเข้าใจ ผม
เข้าใจ”

คุณแม่เปิดเปลือกตาลงเบา ๆ รวากับว่าใส่ใจในคำพูด
นั้น ท่านสอศมือกลับเข้าไปใต้ผ้าห่ม

ฉันทันร้องไห้ นาโอจิสะอึกสะอื้น ดวงตาตก

นายแพทย์มียาเกาะเดินทางมาถึงในนาทีนั้น เขาจัด
การฉีดยาให้กับคุณแม่ทันที เนื่องจากคุณแม่ได้พบกับคุณ
น้าแล้ว ท่านก็คงจะรู้สึกว่าคุณไม่ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่ออะไร
อีกท่านจึงเอ่ยว่า “คุณหมอคะ กรุณาจบความทุกข์ทรมานของ
ดิฉัน ๆ เกะกะ”

คุณหมอและคุณน้ำแลดูกัน ทั้งคู่ไม่ได้พูดอะไร แต่
น้ำตาแวววามอยู่ในดวงตาของท่านทั้งสอง

ฉันเดินไปยังห้องอาหารเพื่อเตรียมอาหารกลางวัน
ฉันนำเอาจานสีใบสำหรับคุณน้ำ คุณหมอ นาโอจิ และก็คุณ
น้ำผู้หญิงไปยังห้องจีน ฉันเอาแซนด์วิช ซึ่งคุณน้ำเอามาฝาก
เป็นที่ระลึกจากโตเกียว ออกมาอวดคุณแม่และวางมันลงข้าง
หมอนท่าน

“ลูกวุ่นเชียวนะจ๊ะ” คุณแม่พิมพ์

เราคุยกันอยู่ในห้องจีนเป็น ครู่ดูเหมือนว่าคุณน้ำและ
คุณน้ำผู้หญิงมีธุระต้องทำในคืนนี้ที่โตเกียวอันทำให้ท่านต้อง
รีบเดินทางกลับ คุณน้ำยื่นซองบรรจุเงินส่งให้กับฉัน ท่าน
ตัดสินใจว่าท่านจะกลับไปพร้อมกับคุณหมอมิยาเกะ ผู้ซึ่งได้
สั่งเสียบอกวิธีการรักษาฉันต่อไปไว้กับพยาบาลก่อนจะจากไป
เป็นที่เข้าใจว่าคุณแม่คงจะอยู่ได้อีกสักสัปดาห์หรือห้าวันด้วยอาศัย
ฤทธิ์ยาฉีดยา ท่านยังคงมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ และหัวใจก็ไม่
ได้รับความกระทบกระเทือนรุนแรงอะไรนัก

ภายหลังจากที่ฉันได้ไปส่งทุกคนยังประตูหน้าบ้าน ก็
กลับไปยังห้องของคุณแม่อีก ท่านยิ้มให้อย่างสนิทซิคเชื่อเป็น
พิเศษอันเป็นรอยยิ้มที่ท่านได้สงวนไว้ให้ฉันเพียงคนเดียวเสมอ
มา “ลูกคงจะวุ่นวายไกลพลพอกุเชียวนะ” คุณแม่เอ่ยด้วย
เสียงแผ่ว ๆ แทบไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ ใบหน้าเปี่ยมไป
ด้วยชีวิตชีวาจนดูเหมือนจะมีรัศมีเปล่งปลั่งออกมาฉันคิดว่าท่าน
คงจะปลื้มใจที่ได้เห็นหน้าคุณน้ำวาคะ

นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายที่คุณแม่ได้เอ่ยออกมา

สักสามชั่วโมงต่อมาท่านก็สิ้นลม....ท่ามกลางแสงนิง
สนิทของยามสนธยาในฤดูใบไม้ร่วง ขณะที่นางพยาบาลจับ
ชีพจรของท่านอยู่ท่าน ลูกสองคนของท่าน นาโอจิและตัวฉัน
เฝ้าจับตามองดูท่านอยู่ คุณแม่ผู้งดงามของฉัน คุณผู้หญิงคน
สุดท้ายของประเทศญี่ปุ่น

ใบหน้าอันหาชีวิตไม่ของท่านแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงไป
แม้แต่น้อย เมื่อครั้งที่คุณพ่อเสียชีวิตหน้าของท่านเปลี่ยนไปใน
บัดดล ทว่าสีหน้าของคุณแม่แสนจะเหมือนกับเมื่อครั้งที่ยังมี
ชีวิตอยู่เพียงแต่ลมหายใจของท่านเท่านั้นที่หยุดชะงักลง และ
แม้แต่สิ่งนี้ก็เกิดขึ้นอย่างเงียบเชียบจนเราแทบจะไม่ทัน ได้รู้ตัว
ว่าท่านได้หยุดหายใจเอาเมื่อใดกัน อาการบวมบนใบหน้าของ
ท่านลดลงตั้งแต่วันก่อน และพวงแก้มของท่านก็เรียบนวล
เนียนราวกับขมิ้นเนื้อดี ริมฝีปากซีดๆ ของท่านหยักโค้งน้อยๆ
ก็ยังยิ้มเยอน คุณแม่ผู้งดงามจับตาจับใจเสียยิ่งกว่าเมื่อครั้งยัง
มีชีวิตอยู่ แล้วความคิดที่ว่าท่านมองดูคล้ายพระแม่มาเรียใน
รูปปั้นปีเยต้า * ก็กระพริบพรายขึ้นในจิตใจของ

---

* รูปแกะสลักพระแม่มาเรียโอบอุ้มร่างของพระเยซู เป็นท่อนิยมสร้างสรรค
กันในสมัยเรอแนซซองส์ของอิตาลี โดยเฉพาะรูปสลักชอน โดยไมเกล
แองเจโล มีชื่อเสียงมาก

บทที่ ๖ : ประปักษ์

การปะทุเกิดของความเป็นประปักษ์

ฉัน ไม่อาจหมกจมอยู่กับความทุกข์ของตัวเองได้ชั่ว
นิรันดร์ มีบางสิ่งซึ่งฉันจำต้องต่อสู้ให้ได้มาให้จงได้ จริยธรรม
ใหม่กระนั้นหรือไม่หรือ เพียงแค่ใช้คำนั้นก็เป็นการหลอก
หลวงแล้วความรักต่างหาก ความรักเท่านั้น ดังเช่นที่โรซ่า
ลักเซมเบิร์กต้องอิงอยู่กับหลักเศรษฐศาสตร์ใหม่ของหล่อนเพื่อ
การอยู่รอด ฉันก็ไม่อาจดำเนินชีวิตอยู่ต่อไปได้เว้นแต่ตอนนี้ไป
ฉันจะยึดมั่นอยู่กับความรักอย่างสุดพลัง ฉันนึกถึงคำสอนของ
พระเยซูเจ้าอันประทานแก่สานุศิษย์สิบสองคนของพระองค์
ก่อนที่จะส่งพวกเขาไปเปิดโปงความหลอกหลวงของพวกเขาอาลักษณ์
และของพวกฟาริสี* และบรรดาบุคคลที่มีอำนาจในโลกนี้
และเพื่อที่จะประกาศโดยไม่ลังเลใจแม้แต่น้อยแต่สัตบุรุษทั้ง
หลายให้ได้ทราบถึงความรักอันแท้จริงของพระเจ้า คำสอนนี้
ของพระองค์จะเหมาะสมไม่เลวนักกับกรณีของฉัน

---

*Pharisee เป็นนิกายหนึ่งของชาวยิวในสมัยโบราณ ถือตนว่าปฏิบัติ
ศาสนาเคร่งครัดกว่ายังอื่น ๆ ต่อมาถูกกล่าวหาว่า หน้าไหว้หลังหลอก

จงอย่าได้หาทอง เงิน หรือว่าทองเหลืองไว้ติดกระเป๋า
ของเจ้า

อย่าได้บรรจุเสื้อคลุมสองตัว รองเท้า หรือว่าแม้กระทั่ง
ไม้เท้าลงในกระเป๋าสำหรับการเดินทางของเจ้า

ระวัง ข้าได้ส่งเจ้าไปเหมือนตังลูกแกะในหมู่หมาป่า
ตังนี้เจ้าจงระวังตัวทั้งพิษและเชื่องตังนกพิราบ

และจงอย่าได้เกรงกลัวมันผู้ฆ่าได้แต่ตัวแต่ไม่อาจฆ่า
วิญญาณได้ แต่จงกลัวผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งวิญญาณและ
ร่างกายในนรก

จงอย่าได้คิดว่าข้ามาเพื่อสันติบนโลก ข้าไม่ได้มาเพื่อ
สันติ หากเพื่อดาบ

ข้าได้มาเพื่อเสียมสอนให้บุคคลไม่ลงรอยกับบิดาของ
เขา บุตรสาวไม่ลงรอยกับมารดาและลูกสะใภ้ไม่ลงรอยกับแม่
สามี

และศัตรูของมนุษย์คือผู้ที่อยู่ในเรือนชานของเขาเอง
บุคคลผู้ที่รักบิดาหรือมารดาของเขามากกว่าข้า คือผู้ที่
ไม่คู่ควรกับข้า และบุคคลผู้ที่รักบุตรหรือธิดาของเขามากกว่า
ข้า ก็ไม่คู่ควรกับข้า

และบุคคลที่ไม่แบกกางเขนของเขาตามข้ามา ก็ไม่คู่
ควรกับข้า

บุคคลผู้ที่พบชีวิตของเขาจะสูญเสียมันไป และบุคคล
ผู้ที่สูญเสียชีวิตของเขาเพื่อข้าจะได้พบกับชีวิตของเขา

การปะทุเกิดของความเป็นปรปักษ์

หากฉันจะสาบานว่าจะเชื่อฟังคำสอนของพระเยซูเจ้า ในทุกตัวอักษรเนื่องมาแต่ความรักฉันอยากจะรู้ว่าพระองค์จะทรงประนามฉันหรือไม่ ทำไมความรักทางโลกย์จึงเป็นสิ่งเลว และความรักทางวิญญาณจึงเป็นสิ่งดีฉันไม่เข้าใจ ฉันอัครู้สึกไม่ได้ว่าฉันก็เหมือนกันนะแหละ ฉันอยากจะอวดอ้างว่าฉันคือสตรี ผู้บังอาจทำลายทั้งร่างกายและวิญญาณของตนในเกเฮนน่า* เพื่อความรัก เพื่อความหลงใหลคลั่งไคล้ที่หล่อ่นไม่อาจจะเข้าใจได้ หรือเพื่อความเศร้าโศกอันสืบเนื่องมาจากความรักนั้น

คุณอาจจัดแรงงานฉาปนกิจศพขึ้นที่อิสี และจัดให้มีการประกอบพิธีทางศาสนาขึ้นที่โตเกียว แล้วนาโอจิและฉันก็เริ่มต้นชีวิตของเราด้วยกัน อย่างไม่ค่อยจะงดงามนัก ก็แต่เมื่อเราประจัญหน้ากันก็ยังไม่มีการยอมเยื่อใยอะไรสักคำ นาโอจิขายเครื่องเพชรเครื่องทองของคุณแม่ไปจนเกลี้ยงและเรียกมันเสียสยหรูว่าเป็น “เงินทุน” สำหรับธุรกิจการพิมพ์ของเขา พอเขาหมดเรี่ยวหมดแรงจากการดื่มในโตเกียว เขาก็จะโซซัดโซเซกลับมา ใบหน้าของเขาจะซีดค้างหาชีวิตไม่ราวกับคนซึ่งป่วยเรื้อรังมาถึงขั้นสุดท้ายของโรคร้าย

บ่ายวันหนึ่ง เขาได้ปรากฏกายขึ้นพร้อมกับเด็กสาวคนหนึ่ง หล่อนมีท่าทางคล้ายนักเต้นรำ การกระทำของเขา

---

* เกเฮนน่า Gehenna คือนรกหรือสถานที่สำหรับจองจำ ทรมาน

ครั้งนี้ทำให้อะไร ๆ มันดูกลืนไม่เข้าคายไม่ออกหนักขึ้นไปกว่าเก่า ฉันจึงเสนอขึ้นมาว่า “จะเป็นไรไหมถ้าวันนี้พี่จะไปโตเกียวสักหน่อย พี่อยากจะไปเยี่ยมเพื่อนที่ไม่ได้พบกันมาหลายปีแล้ว พี่จะค้างกับเขา สักสองสามเดือน เธอไม่รังเกียจที่จะดูแลบ้านใช่ไหม เธอให้เพื่อนหญิงของเธอปรุงอาหารให้ก็ได้”

ฉันไม่ลังเลสักนิดที่จะฉวยประโยชน์จากความอ่อนแอของนาโอจิ ดังนั้น หลังจากที่ได้อาตลตลตความฉลาดของงูพิษออกมาแล้วกับเป็นธรรมชาติวิสัยของฉันแล้ว ฉันก็จัดการบรรจุเครื่องสำอางค์และอาหารลงในกระเป๋า และออกเดินทางไปพบกับคนรักของฉันที่โตเกียว

นาโอจิเคยบอกฉันครั้งหนึ่งหลังจากที่โดนฉันชักใช้ไล่เลียงอย่างไม่จริงจังก้าวว่าบ้านใหม่ของคุณอุเอซาร่าตั้งอยู่ห่างจากทางออกด้านเหนือของสถานีโอกิกุโบะบนเส้นทางรถไฟสายชานเมือง ช่วงระยะเวลาเดินสักยี่สิบนาที สายลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดกระหน่ำเหมือนจะชู่ทะคอกในวันนั้น เป็นเวลามืดมิดแล้วขณะฉันลงจากรถไฟที่สถานีโอกิกุโบะ ฉันถามคนที่เดินสัญจรไปมาคนหนึ่งว่าบ้านของคุณอุเอซาร่าอยู่ที่ใด ทว่าแม้จะได้รับการบอกเล่าแล้ว ฉันก็ยังต้องเดินตรัดทุทุเห่ห่มะงุมมะงาหราอย่างไร้จุดหมายอยู่ตามชอกชอยมืดๆ อีกเกือบชั่วโมง ฉันรู้สึกเดียวดายเสียจนน้ำตาไหลรินลงมา พลันฉันก็เกิดสะกุดเอาก้อนหินในท้องถนนเข้า สายรองเท้าแตะก็หลุดออก ขณะที่ฉันจับปัญญายู่ที่นั่น กรุ่นนึกว่าจะทำไฉนดีก็เหลือบสังเกต

เห็นแผ่นป้ายชื่อติดอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่งในจำนวนบ้านอันเรียงรายกันอยู่เป็นแถวทางด้านขวามือของฉัน ป้ายนั้นเห็นเป็นหย่อมสีชาวลอยโดดเด่นขึ้นมาจากความมืด ฉันรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างไรรักไม่ทราบว่าจะต้องมีชื่ออุเอซาร่าจาริกอยู่บนนั้นแน่ ๆ ฉันโยกเขยกไปยังทางเข้านั้น เท้าข้างหนึ่งปราศจากรองเท้าแตะ ฉันเพ่งมองดูแผ่นป้ายนั้น แน่แล้ว มีชื่อว่า “อุเอซาร่า จิโร” จาริกอยู่ แต่ภายในบ้านมืดมิด

ฉันยืนไม่ขยับเขยื้อนอยู่อีกครู่หนึ่ง จนปัญญาไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดีในที่สุด ด้วยความรู้สึกกังวลจนตรอกแล้ว ฉันกดแนบตัวเองเข้ากับประตูราวกับจะล้มซวนซบลงเพียงที่นั้น

“ทานโทษเถอะคะ” ฉันตะโกนเรียก ใช้ปลายนิ้วมือลูบขอบกรอบหน้าต่าง “คุณอุเอซาร่าคะ” ฉันกระซิบ

มีเสียงทอนรับกลับมา ทว่าเป็นเสียงของสตรี

ประตูทางเข้าถูกเปิดออกจากภายใน แล้วสตรีโบหน้าผอมบาง อายุอานามคงจะแก่กว่าฉันสักสามสี่ปี ใส่ผ้าหอมกลิ่นโบราณก็มาปรากฏกายยังห้องโถงทางเข้ามืดๆ หล่อนยิ้มยิ้มสว่างไสวขณะเอ่ยถามว่า “ประธานโทษเถอะคะ ใครกันคะ” ฉันไม่พบความประสงค์ร้ายหรือการขู่ตะคอกในน้ำเสียงนั้นแม้แต่น้อย

“เอ้อ...ขอโทษเถอะคะ ดิฉัน....” แต่ฉันก็พลาดโอกาสที่จะเอ่ยชื่อของฉันออกมา หล่อนอาจจะคิดว่าความรักของฉันนั้นไร้ศีลธรรม ฉันจึงเอ่ยถามอย่างขลาดอายด้วย

ความอ่อนน้อมถ่อมตนจนเกือบจะเกินเหตุว่า “คุณอุเอซาร่า อยู่บ้านหรือเปล่าคะ”

“เปล่าค่ะ” หล่อนมองดูใบหน้าของฉันท้วยสีหน้า แสดงความสงสาร แล้วยังเสริมมาอีกว่า “แต่เขามักจะไปที....”

“ไกลจากที่นี่ไหมคะ”

“ไม่ค่ะ” หล่อนยกมือข้างหนึ่งปิดปากราวกับขบขัน “อยู่ที่โออิกุโบะนะค่ะ ถ้าคุณไปที่เพิงขายอาหารกลางวัน ชีราอิชิที่อยู่หน้าสถานี ปกติผู้คนที่นี่นั้นมักจะรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน”

ฉันท้วยจะกระโดดด้วยความตื่นเต้น

“โอ รongเท้าแตะของคุณเป็นอะไรไปค่ะ” หล่อน เชื้อเชิญฉันท้วยเข้าไปข้างใน ฉันท้วยเข้าไปในห้องโถงและ ทรุดกายลงนั่งบนม้านั่ง คุณนายอุเอซาร่าส่งสายหนังให้กับฉันท้วย ซึ่งฉันท้วยได้ใช้เปลี่ยนแทนที่อันที่ขาดไปแล้ว ขณะที่ฉันท้วยอยู่กับการซ่อมรองเท้าแตะอยู่นั้น หล่อนก็จุกเทียน ไข ช้อน และนำ มันเข้ามาในห้องโถง “ดิฉันต้องขอโทษด้วยค่ะ แต่หลอดไฟ ของเราขาดหมดเลยทั้งสองหลอด น่าตกใจจริง ๆ นะคะที่ทุกวันนี้หลอดไฟแสนที่จะราคาแพงแล้วยังขาดเร็วเหลือเกินอีกด้วย ถ้าสามีของดิฉันอยู่บ้าน ดิฉันคงให้เขาไปซื้อหลอดไฟใหม่มาให้แล้วละค่ะ แต่นี่เขาไม่ได้กลับบ้านมาสองคืนแล้ว และลูกสาวกับดิฉันต้องพากันเข้านอนแต่หัวค่ำ เพราะไม่มีเงินติดกระเป๋าสักเกเดียว”

หล่อนพูดไปยิ้มไปอย่างปราศจากเลศนัยแอบแฝง เบื้องหลังหล่อนมีเด็กผู้หญิงตัวน้อย ๆ รูปร่างผอม ๆ อายุประมาณ

สิบสองขวบ ยืนตาโตอยู่ ทำทางบอกให้รู้ว่าหล่อนคงไม่คุ้น
 กับผู้คนนัก อันที่จริงแล้ว ฉันไม่ได้คิดว่าสองแม่ลูกคือศัตรู
 ของฉันแต่อย่างใด แต่ฉันก็แน่ใจเหลือเกินว่าวันหนึ่งผู้หญิง
 และเด็กคนนี้จะต้องคิดถึงฉันในแง่หนึ่งและจะต้องเกลียดชังฉัน
 แน่ ๆ พวกคิดได้ดังนี้ ฉันรู้สึกยังกับว่าความรักของฉันได้
 กลายความเร่าร้อนลงในบักดิล เมื่อฉันเปลี่ยนสายรองเท้าแตะ
 เสรีเรียบร้อย ก็ผลุกผลุกขึ้นยืนตบปัดมือไปมาเพื่อสะบัดฝุ่น
 ออก แล้วตอนนั้นเอง ฉันก็ได้รู้รสชาติแห่งความทุกข์ทรมาน
 อย่างแสนสาหัสอันก่อตัวขึ้นอย่างแน่นหนารอบๆ กายฉัน ฉัน
 ร่ำ ๆ ว่าจะผลุนผลันเข้าไปในห้องนั่งเล่นในความมืดนั้น จួយ
 มือคุณนายอุเอฮาร่าเอาไว้ในมือของฉันแล้วก็ร่ำให้ไปกับหล่อน
 ตัวฉันสั่นสะท้านอย่างรุนแรงเมื่อคิดมาถึงตรงนี้ แต่แล้วก็ต้อง
 เลิกคิดถึงมันด้วยความท้อแท้ใจเมื่อเล็งเห็นว่าหากฉันทำเช่นนั้น
 นั้น ฉันรังแต่จะทำให้ตัวเองกลายเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก
 และไม่น่าดูอย่างสุดพรรณนาทีเดียว

“ดิฉันต้องขอขอบคุณอย่างมากค่ะ” ฉันเอ่ย พร้อม
 กับโค้งให้อย่างสุดแสนสุภาพจนน่าขัน แล้วก็ถลาออกไปภายนอก
 สายลมโบกผืนนกระหน้าจนฉันเจ็บปวดไปหมด ความ
 เป็นปรีบักษะปะทุขึ้นแล้ว ฉันรักเขา ฉันปรารถนาเขา ฉัน
 รักเขาจริง ๆ ใช่ว่า ฉันต้องการเขาจริง ๆ รักเขามากจนช่วยไม่
 ได้ ต้องการเขามากจนอดไม่ได้ ใช่ว่าฉันตระหนักดีว่าภรรยา
 ของเขาเป็นผู้ที่อ่อนหวานเป็นพิเศษและลูกสาวน้อยก็น่ารัก
 ทว่าฉันได้ย่างเท้าก้าวขึ้นมายืนบนแท่นพิพากษาของพระผู้เป็น

เจ้าเสียแล้ว และก็ไม่ได้รู้สึกผิดแม้สักกระพริบตา มนุษย์เกิดมาเพื่อความรักและการปฏิบัติ ไม่มีเหตุผลใดที่พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงโทษฉัน ฉันไม่ได้เลวทรามแม้สักนิด ฉันรักเขาจริง ๆ และก็ไม่มีอะไรที่ฉันจะไม่กระทำเพื่อจะให้ได้อยู่กับเขา ฉันจะยอมลงไปนอนสักสองสามราตรีในท้องทุ่งหากจำเป็น ใช่ ฉันจะทำ

ฉันหาเพียงขายอาหารกลางวันชิราอิชิน้ำสแตนดิรฟพบอย่างไม่ลำบาก แต่ก็ไม่เห็นคุณอุเอซาร่า

“ผมแน่ใจว่าเขาอยู่ที่อาชะกาย่า คุณตรงไปทางทางออกด้านเหนือของสถานีอาชะกาย่าแล้วก็ อะไรนั่น เดินไปสักร้อยห้าสิบหลาเห็นจะได้ผมว่า แล้วคุณจะพบว่ามีย่านขายเครื่องโลหะอยู่ที่นั่นร้านหนึ่ง และเดินจากที่นั่นไปอีกสักห้าสิบหลา จะพบว่ามีย่านอาหารเล็ก ๆ ชื่อว่า “ตันหลิว” คุณอุเอซาร่ากำลังไปติดพันนางเสิร์ฟคนหนึ่งอยู่ เขาจะหมกตัวอยู่ที่นั่นตลอดเวลา ตอนนี้ถ้าใครมีธุระติดต่อกับเขาก็ต้องไปที่นั่นแหละ”

ฉันเดินไปที่สถานีรถไฟ ซื้อตั๋ว และจับรถไฟสายที่ไปโตเกียว ฉันลงรถไฟที่สถานีอาชะกาย่า เดินออกที่ทางออกด้านเหนือ และเดินตามคำบอกไปกระทั่งถึง “ตันหลิว” มัชร่าผู้คนโดยสิ้นเชิง

“เขาเพิ่งจะไปจากที่นี่พร้อมเพื่อนกลุ่มใหญ่ เห็นบอกว่าพวกเขาจะพากันไปดื่มไต่รุ่งกันที่ร้านชิโคริที่นิจิโอกิ” สาวเสิร์ฟผู้นี้คงจะอายุน้อยกว่าฉัน หล่อนมีท่าทาง สุขุมเยือกเย็น

ประณีตและก็เป็นมิตรดี ฉันสงสัยว่าเด็กสาวคนนั้นหรือเปล่านะ
ที่เขากำลังมา “ติดพัน” อยู่

“ร้านชิโตรีหรือคะ อยู่ที่ตรงไหนของตำบลนิจิโอกิ
กันล่ะ” ฉันรู้สึกท้อแท้และจวนเจียนจะร้องให้ออกมาอยู่แล้ว
ครั้นแล้วก็ให้สงสัยกันว่าฉันไม่ได้เป็นบ้าไปแล้วดอกละหรือ

“ดิฉันก็ไม่รู้แน่เหมือนกัน แต่ก็คิดว่าคงอยู่แถวใกล้ ๆ
กับสถานีไปทางซ้ายมือนะแหละ ถึงอย่างไร ดิฉันแน่ใจว่า
คุณคงจะหาพบได้หากลองถามดูตามตู่ยามตำรวจ แต่ว่าเขา
ไม่ใช่คนประเภทที่จะพอใจอยู่กับที่เพียงแห่งเดียวนะคุณ บาง
ทีเขาอาจจะติดลมอยู่ตามทางไปร้านชิโตรีก็ได้”

“ฉันจะไปที่ชิโตรีดู ลานะคะ”

ฉันต้องจับรถไฟอีก แต่คราวนี้ย้อนกลับไปทางเก่า
ฉันลงที่สถานีนิจิโอกิและก็ตุ๋นตุ๋นเหวไปในสายลมพายุกระทั้ง
พบตู่ตำรวจ เขาบอกทางไปชิโตรีให้กับฉัน ฉันเร่งรีบลัด
เลาะจนเกือบจะวิ่งไปตามถนนสายมืด ๆ ฉันเหลือบเห็นโคม
สีฟ้าของร้านชิโตรี แล้วจึงเลื่อนผลึกประตูเข้าไปอย่างไม่ลังเล
เลยแม้แต่น้อย ภายในห้องเล็ก ๆ อันอับไปด้วยควันโขมงนั้น
คนสักสิบกว่าคนกำลังนั่งดื่มสรวลเสเฮฮาไว้วายอยู่รอบ ๆ โต๊ะ
ใหญ่ตัวหนึ่ง สามคนในจำนวนนั้นเป็นผู้หญิงอายุอานามคงจะ
อ่อนเยาว์กว่าฉัน หล่อนกำลังดื่มและก็สูบบุหรี่เช่นเดียวกับ
พวกผู้ชาย

ฉันสาวเท้าเข้าไปข้างใน ขำเลิ่อมองไปรอบ ๆ ห้อง
แล้วก็แลเห็นเขา ฉันรู้สึกเหมือนกับกำลังฝันไป เขาดูแปลก

ไป ทกปีกล้อยหลังเขาได้กลายมาเป็นบุคคลอีกคนหนึ่งที่แตกต่างกันออกไปอย่างสิ้นเชิง

เขานะรีคือสายรุ้งของฉันทน์ เอ็มซีของฉันทน์ สรรณะแห่งชีวิตของฉันทน์ทกปี ผมของเขายุงเหยิงเช่นก่อนเก่า แต่เดี๋ยวนี้มันกลับต้านไว้เงางามและก็บางลงอย่างน่าเศร้าใจ ใบหน้าของเขาบวมจุและก็เหลืองเขียว ขอบตาเป็นสีแดงกำ ฟันหน้าบางซี่หลุดหายไป และปากของเขาก็พื้มพำถ้อยคำอะไรอยู่หุบห้งบอย่างไม่หยุดหย่อน เขาทำให้ฉันทน์นึกถึงเจ้าลิงแก่ที่นั่งจ้องหลังงออยู่ที่มุมห้อง

ผู้หญิงคนหนึ่งเหลือบสังเกตมาเห็นฉันทน์เข้า และก็ใช้สายตาส่งสัญญาณให้กับคุณอุเอฮาร่า โดยยังไม่ยอมขยับลุกจากที่นั่งเขยื้อนคอยาว ๆ มาทางฉันทน์ ใช้คางพยักเพยิตให้ฉันทน์เข้าไปด้วยสีหน้าเฉยเมย ส่วนสมาชิกอื่นของวงเหล้านั้นก็หันกลับไปสรวลเสเฮฮาเช่นเดิม ดูเหมือนไม่สนใจต่อการปรากฏกายของฉันทน์แม้แต่น้อย แม้ว่าอันที่จริงแล้วเขาจะเขยิบเข้าใกล้กันอีกนิดเพื่อเหลือที่ข้าง ๆ คุณอุเอฮาร่าให้กับฉันทน์

ฉันทน์ทรุดกายลงนั่งโดยไม่ได้เอ่ยอะไร คุณอุเอฮาร่าเทสาเกลงในแก้วของฉันทน์จนเต็มปรี จากนั้นเขาก็เติมให้กับตนเองและพื้มพำห้าว ๆ ว่า “คีมชะ”

แก้วของเราแตะกันเพียงแผ่วเบา เกิดเสียงกริ่ง ก้อย ๆ เศร้า ๆ

“กีโยตีน กีโยตีน ชูชูชู” ใครบางคนตะโกนร้องขึ้น และเพลงท่อนนั้นก็ถูกร้องประสานรับต่อโดยอีกคนหนึ่ง “กี

โยติน ก็โยติน ชุชชู” พวกเขากระทบแก้วเข้าด้วยกันเสียง
ดังเคลิงคล้างสนั่น และก็กลืนสาเกอีก ๆ ลงไป และก็จับบท
ร้องประสานเสียงสร้อยเพลงท่อนอันหาสาระไม่ได้นี้ต่อไป กลุ่ม
นั้นบ้าง กลุ่มนี้บ้าง แล้วเขาก็กระทบแก้วกันอีก แล้วก็อีก
และก็ดื่มมันจนเกลี้ยงจาน รวาทันว่าเจ้าจิ้งหะจะโคนอันแสน
จะบัญญัติอ่อนนั้นเป็นเครื่องกระตุ้นให้พวกเขาเทเหล้าลงคอได้
อย่างคุเอือกสะใจขึ้น

ยังไม่ทันที่สมาชิกคนหนึ่งจะเซเซ็ค ๆ พืมพำขอโทษ
จากไป แหกคนใหม่ก็จะหลุกเข้ามา เขาจะแหวกเข้ามากลาง
วงพร้อมกับพยักหน้าลุ่น ๆ ให้กับคุณอุเอซาร่า

“คุณอุเอซาร่า คุณรู้ไหม ตรงนั้นมีสถานที่อยู่แห่ง
ชื่อว่า อาซาฮา คุณจะออกเสียงมันว่ายังไงดี จะเป็นอา อา อา
หรือ อา ฮา อา ตินะ” ชายคนที่ชะโงกหน้าออกมาถามคำถาม
นี้เป็นนักแสดงชื่อฟูจิตะ จันจำได้แม่นยำว่าเคยเห็นเขาบน
เวที

“ออกว่าอาฮา—อา คุณควรจะพูดว่า อาฮา—อา เหล้า
ที่ร้านชิโตรีนี่แพงสนั่น” นี่เป็นคำโต้ตอบจากคุณอุเอซาร่า

ผู้หญิงคนหนึ่งพูดว่า “สิ่งเดียวที่คุณพูดถึงก็คือเงิน”

สุภาพบุรุษหนุ่มน้อยคนหนึ่งพูดว่า “สองอีกต่อหนึ่ง
สตางค์ จะนับว่าแพงหรือถูกละ”

สุภาพบุรุษอีกผู้หนึ่งว่า “กล่าวไว้ในคัมภีร์ไบเบิลว่า
คุณต้องจ่ายจนกระทั่งสตางค์สุดท้าย ชายคนหนึ่งมีความ

สามารถทำอย่าง ชายอีกผู้หนึ่งมีความสามารถสองอย่าง ชายอีกคนหนึ่งมีความสามารถเพียงอย่างเดียว เป็นอุปมาอุปมัย อันเย็นเยือกสันติอะไรอย่างนั้น บัญชีของพระเยซูนี้จะเย้ายิบอย่างน่าทึ่งจริง”

สุภาพบุรุษอีกผู้หนึ่ง “ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์นั้นเป็นนักดื่ม ตลอดทั้งในไบเบิลนั้นมีอุทาหรณ์เรื่องเหล้าอยู่มากมายเต็มไปหมด ไบเบิลติเตียนคนที่ชอบไวน์แต่คุณสังเกตหรือเปล่าว่าคนที่ดื่มเหล้านั้น พระคัมภีร์จะไม่ว่ากล่าวอะไรสักคำ หากจะว่าก็แต่คนที่ติดอกติดใจเหล้าเท่านั้น นั่นพิสูจน์ได้ว่าพระเยซูเองก็เป็นนักดื่ม ผมกล้าพนันว่าพระองค์ดื่มได้ถึงสองแกลลอนภายในขวดเดียวเลย”

“พอแล้ว พอแล้ว เจ้าผู้หวาดเกรงต่อความตึงต้าม พยายามใช้พระเยซูเป็นข้ออ้างมาดื่มกันดีกว่า ก็โยติน ก็โยติน ซุซซ” คุณเอซาร่า กระทบแกว่งของเขาเข้ากับแกว่งของแม่คนที่สาวที่สุดและสวยที่สุดอย่างแรงและก็ดื่มเข้าไปอีกใหญ่ เหล้าย้อยจากมุมปากลงมาเป็นทางถึงคาง เขาใช้ยังมีองปาก เช็ดออกอย่างกักขะพะ แล้วเขาก็จามออกมาถึงสนั่นตึก ๆ กัน ห้าหกที

ฉันลุกขึ้นยืนเงิบ ๆ ก้าวออกไปยังห้องถัดไป ฉันถามทางไปห้องน้ำจากมาตาม ผู้หญิงบอบบางผิวซีด ๆ ทำทางซีโรค แล้วพอฉันเดินผ่านห้องจะกลับไปยังวงเหล้า ซิเอะ เต็กสาวคนสวยที่ฉันได้สังเกตเห็นเมื่อครู่ กำลังยืนอยู่ที่นั่น เห็นได้ชัดว่าคงกำลังรอคอยฉันอยู่

“ไม่หิวเลยรีคะ” หล่อนถามพร้อมกับรอยยิ้มเป็นมิตร
 “ไม่ค่ะ ฉันมีขนมปังคืดมาด้วย”

มาตามท่าทางอมโรกเอ่ยว่า” เราก็ไม่มีอะไรให้เลือก
 มากนัก แต่ได้โปรดทานอย่างที่มีอยู่เถอะนะคะ” หล่อนยื่น
 ฟิงเครื่องทำความอบอุ่นอย่างหนึ่งอย่างหนึ่ง “ทานเอาตรงนี้
 เอะค่ะหากคุณอยู่กับพวกซีเมานั่นละก็ คุณคงไม่มีโอกาส
 รับประทานอะไรได้เลยตลอดคืน นั้งลงข้างซีอะตรงนี้ซีคะ”

“กินุ เหล้าหมดแล้ว” สุภาพบุรุษคนหนึ่งตะโกนมา
 จากห้องถัดไป

“กำลังมาค่ะ” สาวใช้ชื่อกินุตะโกนร้องตอบขณะแบก
 ถาดใส่สาเกสิบขวดโผล่ออกมาจากห้องครัว

“เดี๋ยวก่อน” มาตามหยุดหล่อนเอาไว้ “เอาเหล้ามา
 ตรงนี้สองขวดซี” หล่อนเสริมพร้อมกับยิ้ม “กินุ ต้องขอโทษ
 ด้วยที่รบกวนเธอ ช่วยไปที่ร้านซูซุยะและเอาเบะหมีมาสองซาม
 ให้เร็วที่สุดเลยนะ”

ฉันทฤตกายลงนั่งข้างซีอะตรงเครื่องทำความอบอุ่น
 นั้นและเอามืออังเอาไว้

“นั้งให้สบายซีคะ นี่ นั้งบนหมอนอิงตรงนี้ หนาวไป
 หรือเปล่า จะไม่ดื่มอะไรหรือคะ” มาตามรินสาเกจากขวดใส่
 จอกของหล่อนและก็เติมใส่จอกของเรา

แล้วเราสามคนก็ดื่มกันเงียบ ๆ

“ฉันเห็นแล้วว่าคุณสองคนนี่ค่อนข้างไม่เลว” มาตาม
 เอ่ยขึ้นด้วยเสียงสนิทซิคเชื่อจนน่าแปลกใจ

มีเสียงกรู้งกริ้งขณะประตูหน้าต่างเปิดออก “ผมเอามาแล้ว คุณอุเอซาร่า” มีเสียงชายหนุ่มเอ่ยขึ้น “เจ้าของมันยิวจะตาย ผมเกือบได้มาไม่ถึงหมื่นเยน ทั้ง ๆ ที่อุตส่าห์ยื่นกรานเอาไว้ว่าต้องได้ถึงสองหมื่นเยนแล้วนา”

“เช็กเหรือ” เสียงห้าว ๆ ของคุณอุเอซาร่าคำรามออกมา

“ไม่ครับ เงินสคนะ ผมต้องขอโทษด้วย”

“ไม่เป็นไร ผมจะให้ใบเสร็จกับคุณเอาไว้”

สมัครพรรคพวกยังคงตะโกนร้องเพลงซึ่เมากันอยู่ต่อไปอย่างไม่ยอมหยุดชะงักแม้กระทั่งกลางการสนทนานั้น “กิโยติน กิโยติน ชูชูชู”

“นาโอจิเป็นยังไงบ้างคะ” มาตามตามชิเอะด้วยท่าทางสนใจสนใจ จนถึงกับผงะ

“ดิฉันจะรู้ได้อย่างไรคะ ไม่ได้เป็นคนเผ่าเขาเอาไว้” ชิเอะเอ่ยตอบอย่างขัดเงิน ใบหน้าแดงระเรื่อ

มาตามยังคงพูดต่อไปอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “ฉันสงสัยว่าหมู่นี้คงจะมีอะไรไม่ค่อยดีเกิดขึ้นระหว่างเขากับคุณอุเอซาร่า เขาเคยอยู่ด้วยกันเสมอ ๆ นี่นา”

“มีคนบอกฉันว่าเขาไม่หัดเต้นรำ คงจะไปหานักเต้นรำไว้เป็นหวานใจแล้วมั้งตอนนี่”

“นาโอจิไม่ใช่คนประหยัดเลย นอกจากเหล้าแล้วยังผู้หญิงอีก”

“ก็คุณอุเอซาร่าเขาวางแผนการฉ้อเอาไว้อย่างนั้นนี่คะ”

“อุปนิสัยของนาโอจิคงจะเลวทรามอยู่แล้ว เวลาที่
เด็กที่เสียจนเหลืออย่างนั้นประพฤติกวีเลวละก็อ....”

“ท่านโทษเถอะค่ะ” ฉันทะขยี้ม ๆ คิดเอาไว้ว่าหาก
ยังคงขึ้นนั่งเฝ้าอยู่อย่างนั้นคงจะเป็นการไม่สุภาพเสียยิ่งกว่า
การพุดออกไปอีก “ดิฉันเป็นพี่สาวของนาโอจิค่ะ”

ยายมาตามนั้น ท่าทางตกอกตกใจอย่างเห็นได้ชัด
ชำเลืองมองคิ้วหน้าของฉันทะขยี้มอีกซีกเสียอีกกลับเอ่ยในน้ำเสียงราบ
เรียบว่า “คุณเหมือนเขามาก เมื่อตอนที่ดิฉันเห็นคุณยืนอยู่
ข้างนอก ทำเอาดิฉันต้องเหลียวดูคุณอยู่เป็นครู่เทียวค่ะ ตอน
แรกคิดว่าอาจจะเป็นนาโอจิ”

“โอ จริงหรือคะ” ยายมาตามเอ่ย น้ำเสียงมีแวว
ยกย่อง “แล้วคุชิ นี่คุณต้องมาในสถานที่อันน่ารังเกียจอย่าง
นี้ ว่าแต่ว่าคุณรู้จักกับคุณอุเอซาร่ามาก่อนหรือคะ”

“ค่ะ ฉันทะเคยพบเขาเมื่อหกปีมาแล้ว” ถ้อยคำตนเอง
ทำเอาฉันทะสลักที่เกี่ยวตาทอดลงต่ำ

สาวใช้ก้าวเข้ามาพร้อมกับบะหมี่” ขอโทษด้วยค่ะที่
ให้คุณต้องรอ”

มาตามจัดแจงเลื่อนให้ฉันทะ “กรุณารับประทานก่อนที่จะ
จะเย็นเสียนะค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ” ฉันทะโงกหน้าเข้าไปในกระโถกวันที่
ล่อยขึ้นมาจากบะหมี่นั้นและเริ่มพุกม้นเข้าอย่างว่องไว รู้สึกยัง

กับว่ากำลังได้สัมผัสของความทุกข์สุดแสนสาหัสอันแนบเนื่อง อยู่กับการมีชีวิตอยู่กระนั้น

คุณอุเอซาร่าก้าวเข้ามาในห้อง ปากสัมผัสประโยค “กีโย ติน กีโยติน ชูชูชู” อยู่เบา ๆ เขานั่งแผ่ลงข้าง ๆ ฉัน พลังส่งของขนาดใหญ่ของหนึ่งให้กับมาตามโดยไม่พูดอะไร

ยายมาตามนั้น โดยแทบจะไม่ได้ชำเลื่องดูภายในซอง เสือกมันเก็บเข้าไปในลิ้นชัก หล่อนเอ่ยปนหัวเราะว่า “อย่าคิดว่า คุณจะรอดตัวได้ด้วยจำนวนเพียงแค่นี้ ดิฉันนะไม่มีวันโดน ทัมจนเสียท่าหรอก”

“ผมจะหามาให้ ผมจะจ่ายที่เหลือปีหน้า”

“ฉันจะเชื่อดีไหมนี่”

หมิ่นเยน ด้วยเงินก้อนนี้ คุณจะซื้อหลอดไฟได้ก็ดวง ต่อก็ดวงกันนะ ฉันสามารถอยู่ได้อย่างสบายไปหนึ่งปีด้วยเงิน จำนวนเท่านี้

คงมีอะไรไม่ชอบมาพากลในคนพวกนี้ แต่บางทีพวกเขา คงไม่อาจดำเนินชีวิตต่อไป ได้เว้นแต่ด้วยหนทางที่พวกเขา กำลังกระทำกันอยู่ซึ่งก็ไม่ผิดเพี้ยนไปจากความรักของฉันสักเท่าไรนักดอกหากเป็นจริงที่วามมนุษย์เรานั้น เมื่อได้เกิดมาในโลกนี้แล้วครั้งหนึ่ง ก็จะต้องยืนหยัดมีชีวิตต่อไปให้จงได้ บางทีภาพที่ได้จากการที่พวกเขาตั้งทูลรั้งให้มีชีวิตตลอดรอดฝั่ง แม้ว่ามันจะปรากฏออกมาที่น่าเกลียดน่าชังสักปานใด ก็ไม่น่าจะได้รับการเหยียดหยามนัก ชีวิตหนอชีวิต การจะมีชีวิตอยู่ช่าง

เป็นภาระหน้าที่ใหญ่หลวงสุดจะทนทานอันทำให้เราได้แต่อ้าปากหอบหายใจด้วยความหวาดหวั่น

“อย่างไรก็ตามที” เสียงสุภาพบุรุษคนหนึ่งเอ่ยขึ้นในห้องถัดไปว่า “หากนับแต่นี้ต่อไปคนอย่างเรา ๆ ที่อาศัยอยู่ในโตเกียวไม่ว่าจะหักทลายกันอย่างไร ๆ ด้วยถ้อยคำเช่นสวัสดิ์แล้ว ชีวิตในแบบที่เจริญแล้วก็คงจะจบสิ้นลงเพียงแค่นั้น เพราะคนเราทุกวันนี้การจะให้ยื่นกรานติดอยู่กับคุณงามความดีอย่างเช่นความเคารพนับถือหรือความจริงใจก็เหมือนกับการกระตุกกิ่งเท้าของผู้ที่แขวนคอตาย ความเคารพ ความจริงใจ เหลวไหลสิ้นดี คุณไม่อาจดำเนินชีวิตต่อไปได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ใช่ไหม หากเราไม่อาจเอ่ยหักทลายสวัสดิ์กันได้อย่างง่าย ๆ ที่สุด ก็เหลือเพียงสามหนทางเท่านั้นที่เป็นไปได้ก็คือกลับไปทำไร่ไถนาเสีย หรือว่าฆ่าตัวตาย หรือไม่ก็ไปขายตัวเสียเลย”

“หากใครสิ้นไร้ไม้ตอกถึงกับไม่อาจกระทำหนึ่งในสามอย่างนี้ได้ ก็ยังคงมีทางเลือกสุดท้ายอยู่อีก” สุภาพบุรุษอีกผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น “เขาอาจติดต่อกับกู้ยืมเงินจากอูเอซาร่าและก็เม้าให้สนั่นไปเลย”

กิโยติน กิโยติน ชุชูช กิโยติน กิโยติน ชุชูช

“ผมไม่คิดว่าคุณมีที่ค้างคืนที่ไหนใช่ไหม” คุณอูเอซาร่าพูดปนพ่นลมหายใจออกมา

“จินนี่นะรี” จันตระหนักถึงเจ้าเงาะที่ขึ้นตัวผกหัวขึ้น
ความเป็นปรปักษ์ มันเป็นอารมณ์อันใกล้เคียงกับความเกลียด
ชัง มันทำให้ร่างกายของจินนี่แข็งแกร่งไปหมด

คุณอุเอซาร่าพิมพ์คำต่อไป ไม่ใส่ใจต่อความขุ่นเคือง
อย่างโจ่งแจ้งของจัน “คุณนอนในห้องเดียวกับพวกเราที่เหลือ
ทั้งหมดได้ไหมล่ะ มันหนาวนะ”

“เป็นไปไม่ได้หรอก” ยายมาตามสอตขึ้นกลางคัน
“มีหัวใจเสียบ้างสิ”

คุณอุเอซาร่ากระเตาะลื่นกับพื้นเลน “ถ้าอย่างนั้นเธอ
ก็ไม่นำมาที่นี่ตั้งแต่แรกแล้ว”

จันนิ่งเงียบ จันทราบได้ทันทีจากบางสิ่งบางอย่างใน
น้ำเสียงของเขาว่าเขาได้อ่านจดหมายของจันแล้ว และในนาที
นั้น จันก็รู้ได้ว่าเขารักจันมากกว่าใคร ๆ

เขายังคงพูดต่อไปว่า “มันช่วยไม่ได้ ลองไปถามขอ
เตียงที่บ้านของฟูโกอีกทีคงจะดีเหมือนกัน ชิเอะพาเธอไปที่นั่น
ได้ไหม อย่าเลย คิดดูอีกที ออกจะอันตรายที่จะให้ผู้หญิง
สองคนออกไปตุ๋นตุ๋นในถนนตามลำพัง น่ารำคาญฉิบ
หายเลย ผมเห็นจะต้องพาเธอไปเอง”

เมื่อออกไปภายนอกคุณอุเอซาร่าบอกได้ว่าเป็นเวลาเที่ยงคืน
แล้ว ลมสงบลงเล็กน้อยท้องฟ้าก็กระปริบพรายไปด้วย ดวง
ดาวระวิบไหว เราเดินเคียงข้างกันไป จันเอ่ยขึ้นว่า “ที่จริง
จันนอนในห้องร่วมกับคนอื่น ๆ ได้อย่างสบายทีเดียว”

คุณอุเอซาร่าได้แต่คำรามฮือค้อย่างง่วง ๆ

“คุณอยากให้มีแต่เราสองคนอยู่ด้วยกันไม่ใช่หรือคะ”

ฉันพุดพร้อมกับหัวเราะน้อย ๆ

เขากระตุกริมฝีปากเป็นรอยยิ้มขมขื่น “นั่นล่ะที่น่า
รำคาญละ” ฉันตระหนักเอาอย่างรุนแรงจนเกือบจะเจ็บปาก
ว่าที่เขารู้สึกต่อฉันนั่นก็คือความรัก

“คุณตื้มมากเหลือเกินนะคะ เป็นอย่างนี้ทุกคืนหรือ
เปล่า”

“ทุก ๆ วัน ตั้งแต่เช้า”

“เหล่าน่ะมันร่อนนักรือคะ”

“มันเหม็น”

บางอย่างในน้ำเสียงของเขาทำให้ฉันขนลุกขนพอง
“งานของคุณเป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่มีอะไรดีเอาเลย เคียวนี่ไม่ว่าผมจะเขียนอะไรก็ดู
โง่เขลาและน่าหดหู่ใจ สนธยาของชีวิตบ้างละ สนธยาของ
ศิลปะบ้างละ สนธยาของมนุษยชาติ เสดสร้างอะไรอย่างนั้น”

“อุทริโล”^{*} ฉันพิมพ์ออกมาก่อนที่จะทันรู้ตัว

“ใช่ อุทริโล ว่ากันว่าเขายังมีชีวิตอยู่กลายเป็นเหยื่อ
ของอัลกอซอลเหมือนซากศพ ภาพวาดในช่วงสิบปีหลังของ
เขานี้หยาบกระด้างอย่างไม่น่าเชื่อและดูไร้ค่าอย่างหาซ้อยกเว้น
ให้ไม่ได้เลย”

---

^{*}อุทริโล (Utrill, ๑๘๘๓-๑๙๕๕) จิตรกรชาวฝรั่งเศส ผู้วาดภาพในแนว
โรแมนติคแบบเศร้า ๆ

“ไม่เพียงแต่อุทริโลเท่านั้นใช้ไหมคะ คิลปินใหญ่ ๆ คนอื่น ๆ ก็เหมือนกัน”

“ใช่ พวกเขาพากันสูญเสียพลังชีวิตไปหมดแล้ว แม้แต่หน่ออ่อน ๆ ก็ยังสูญเสียพลังชีวิตไปด้วยเหมือนกัน มันแห้งเหี่ยวตายทั้ง ๆ ที่ยังเป็นเพียงตาผลิตุ้มคงจะเป็นฤทธิ์ของน้ำค้างแข็ง ยิ่งกับว่าน้ำค้างแข็งผิติดูกากได้แผ่ขยายปกคลุมไปทั่วโลก”

แขนของเขาโอบกอดอยู่รอบไหล่ของฉันท์แต่หลวม ๆ โครงร่างของฉันท์จะถูกห่อหุ้มเข้าไปในเสื้อคลุมของเขา กระนั้นฉันท์ก็ไม่ได้ปฏิเสธเขา ฉันท์ชุกกายเบียดชิดเข้าไปอีกขณะเราเดินไปด้วยกันช้า ๆ

นั่นถึงก้านของต้นไม้ยังข้างถนน สาขาอันปราศจากซึ่งใบแม้เพียงใบเดียว แสบ คม เสียคชำแรกขึ้นไปยังเวียงฟ้า ยามราตรี “กิ่งไม้สวยดีไหมคะ” ฉันท์กระซิบดูจะรำพึงกับตนเอง

“คุณหมายถึงความกลมกลืนกันระหว่างดอกบานกับกิ่งก้านดำ ๆ นะรี” เขาเอ่ยตามขึ้นอย่างค่อนข้างงง

“ไม่ค่ะ ดิฉันไม่ได้หมายถึงดอกหรือใบหรือตุ่มแรกผลิหรืออะไรอื่น ฉันท์รักกิ่งไม้เมื่อมันจะเลื้อยไร้ใบ มันก็ยังเปี่ยมไปด้วยชีวิต มันไม่เหมือนกับกิ่งไม้ที่แห้งตายแล้วสัคนิด”

“คุณหมายความว่า มีแต่ธรรมชาติเท่านั้นที่ จะคงพลั่ง
ชีวิตเอาไว้ได้” พอเอ่ยถึงตรงนี้ เขาก็จามสนั่นออกมาหลาย
ครั้งติด ๆ กัน

“คุณเป็นหวัดหรือคะ”

“เปล่า ผมไม่ได้เป็น ผมมีนิสัยประหลาด ๆ พอผม
เมามาถึงจุดอิมตัวที่ไรก็จะเริ่มต้นจามอย่างนี้ทุกที มันเป็น
เหมือนเครื่องวัดความเมาของผม”

“แล้วความรักล่ะคะ”

“อะไรนะ”

“มีใครบ้างไหม ใครบางคนที่คุณเกลียดเกลียดเข้าไปถึงจุด
อิมตัวนะคะ”

“อย่าล้อผมเล่นหน่อยเลย ผู้หญิงก็เหมือนกันหมดนะ
แหละ พวกหล่อนนั้นยุ่งยากฉิบหายเลย ก็โยติน ก็โยติน
ชูชู อันที่จริงแล้ว มีใครคนหนึ่งเหมือนกันไม่หรรษาครั้งคน”

“คุณอ่านจดหมายของดิฉันหรือเปล่าคะ”

“อ่าน”

“คุณจะตอบว่าอะไรดี”

“ผมไม่ชอบพวกผู้ถือผู้ดี มักจะมีอะไรคล้ายความ
เย่อหยิ่งก้าวร้าวอวดอวดอยู่รอบ ๆ พวกนี้ นาโอจิ น้องชาย
ของคุณนะประสบความสำเร็จมากทีเดียวสำหรับผู้ดีอย่างเขา
แต่บางครั้งบางครั้งเขาก็ทำวางท่าวางทางที่ผมทนไม่ค่อยจะ
ได้เหมือนกัน ผมเป็นลูกชาวนาและผมก็ไม่เคยเดินข้างลำธาร

อย่างนี้โดยลืมที่จะระลึกถึงอย่างชัดเจนและปวศร้าวถึงคืนวันที่ผมเคยไปตกปลาการ์ปสีเงินหรือเอาแหมาเหวี่ยงจับปลาหมินเนาตามลำธารใกล้บ้าน”

เราเดินไปตามถนนอันเลียบขนานไปกับลำธารอันไหลระเรื่อส่งเสียงดังซู่ซ่าเบา ๆ มาจากกันบังของความมืด

“พวกผู้ตีบผู้ต้อย่างคุณนอกจากจะไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของพวกเราแล้วพวกคุณก็ยังถูกล่มอื่นอีกด้วย”

“แล้วเตอร์เกเนฟ* ละ”

“เขาเป็นขุนนาง นั่นเป็นเหตุที่ผมไม่ชอบเขา”

“แม่แต่เรื่อง” สปอร์ตแมนส์ สเกตช “ของเขาหรือ”

“เล่มนั้น เป็นงานเพียงชิ้นเดียวของเขาที่ไม่เลวนัก”

“มันจับเอาอารมณ์ความรู้สึกของชีวิตในชนบทออกมาได้อย่างจริงจัง ๆ”

“เขาเป็นขุนนางบ้านนอก นี่อาจทำให้พอจะยกโทษให้เขาได้บ้างกระมัง”

“เดี๋ยวนักคิดนั้นก็เป็นผู้หญิงบ้านนอกเหมือนกัน คิดนักหักล้างถางพงเป็นผู้หญิงบ้านนอกที่น่าสงสาร”

“คุณยังรักผมอยู่หรือเปล่า” เสียงของเขากระดัง

“คุณยังอยากได้ลูกจากผมหรือเปล่า”

ฉันไม่ได้เอ่ยตอบ

---

*เตอร์เกเนฟ (turzenev) นักประพันธ์รัสเซียใช้ชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ.

ใบหน้าของเขาเคลื่อนไหวเข้าหาใบหน้าของฉันท้วยกำลัง
แรงราวกับแผ่นดินถล่มแล้วฉันทักโชนจูบอย่างตุตัน จุมพิต
เหล่านั้นกรุ่นไปด้วยความปรารถนา ฉันทะอื่นให้ชนะรับ
จุมพิตจากเขา น้ำตาของฉันทขมขึ้นตุงเป็นน้ำตาแห่งความ
ละอายต่อความอภัยขอคต มันทไหลรินลงมาจากดวงตาของฉันท

ขณะที่เราก้าวทำออกเดินอีก เคียงข้างกัน เขาก็เอ่ย
ขึ้นมาว่า “ผมทำให้เรื่องมันยุ่งยากไปเอง ผมหลงรักคุณเข้า
แล้ว” เขาหัวเราะ

ฉันทหัวเราะไม่ออก กลับขมวดคิ้วและทำริมฝีปากยื่น
หากฉันทจะแสดงอารมณ์ออกมาเป็นคำพูด มันก็คงจะเป็นไป
ในทำนองว่า “ก็มันช่วยไม่ได้” แล้วฉันทก็ตระหนักว่าตนเอง
กำลังเดินลากขาประหนึ่งสาวเท้าไปด้วยความสิ้นหวัง

“ผมทำเรื่องให้มันยุ่ง” ชายหนุ่มพูดขึ้นอีก “เรามา
สานต่อให้เสร็จกันดีไหม”

“อย่าวางท่าเหนื่อยเลยนะ”

“เธอนี่ร้ายจริง” คุณอุเอซาร่าชกไหล่ฉันท้วยกำปั้น
แล้วก็จามออกมาสนั่นอีก

ที่บ้านของคุณฟูคูอิ คุณเหมือนว่าทุกคนจะหลับหมด
แล้ว

“โทรเลข โทรเลข คุณฟูคูอิ มีโทรเลข” คุณอุเอ
ซาร่าร้องตะโกนพร้อมกับทุบประตูบั้ง ๆ

“นั่นคุณหรือ อุเอซาร่า” เสียงผู้ชายร้องเรียกออกมา

“ถูกต้อง เจ้าชายกับเจ้าหญิงเสด็จมาขอที่พักพิงสัก
ราตรีหนึ่ง มันหนาวเสียจนผมเอาแต่จาม และหลังจากที่ผ่าน
วิบากกรรมมามากมาย การเดินทางของคู่รักก็จะลงเอยลง
อย่างในสุชนาฏกรรม”

ประตูหน้าถูกเปิดออก ชายหัวล้านร่างเตี้ยอายุประ-
มาณห้าสิบในชุดนอนสีจืดจางเย็บหน้าออกมาต้อนรับเราด้วย
รอยยิ้มอาย ๆ ซอบกล

“เชิญ” เป็นคำเดียวที่คุณอุเอซาร่าพูดขึ้นขณะปราศ
เข้าไปในบ้านโดยไม่สนใจแม้แต่จะถอดเสื้อโค้ตออกเสียก่อน

“สตูดิโอของคุณหนาวจนเหลือทนจริง ๆ ผมจะเอา
ห้องชั้นสองละนะ มาซิ” เขาจูงมือฉัน พาเดินไปตามระเบียง
เราบินขึ้นบันไดนั้นไป แล้วเราก็ก้าวเข้าไปในห้องมืด ๆ ห้อง
หนึ่ง คุณอุเอซาร่าเปิดสวิตช์ไฟขึ้น

“เหมือนห้องพิเศษในภัตตาคารนะกะ” ฉันว่า

“รสนิยมของพวกเศรษฐีใหม่ กระนั้นก็ออกจะดีเกิน
ไปสำหรับศิลปินแล้ว ๆ อย่างเจ้าฟูกุอิ เวลาที่คุณเกิดโชคก็
อย่างววยบ่วงขึ้นมา คุณก็พลอตจากหายนะนา ๆ ที่เคยเอาแต่
หลังไหลมา เราควรจะใช้ประโยชน์จากคนอย่างนั้น เอาละ
ไปนอน ไปนอน”

เขาจัดแจงดึงฟูกุอิออกมาจากตู้ราวกับอยู่ในบ้านของตัว
เอง” คุณนอนที่นี่ผมจะไปข้างนอก พรุ่งนี้เช้าผมจะมารับ
ห้องส้วมอยู่ข้างล่าง ทางขวามือ” เขาเดินโครมครามลง

บันไดไป เสียงดังยักยักว่าเขาได้กลิ้งลงไปแทน ก็แก่นั่นเอง
แล้วสถานที่แห่งนั้นก็กลับเงียบงัน

ฉันปิดไฟลงอีกครั้งหนึ่ง ถอดเสื้อคลุมกำมะหยี่ทำจาก
ผ้าที่ครั้งหนึ่งคุณพ่อได้นำกลับมาให้เป็นทีระลึกจากต่างประเทศ
กลานชั้นที่นอนไปทั้ง ๆ ยังอยู่ในชุดกิโมโนแทบจะไม่
ได้คลายสายโอบีที่เอวเสียด้วยซ้ำไป ร่างกายของฉันหนักอึ้ง
คงจะด้วยเหล้าที่ได้ดื่มเข้าไปขณะเหนื่อยอยู่ ไม่ช้าฉันก็หลับ
ผล็อยไป

ฉันไม่ทราบว่ามันได้เกิดขึ้นเมื่อใด แต่เมื่อฉันลืมตา
ขึ้นก็ได้พบเขานอนอยู่ข้างฉันแล้ว เกือบชั่วโมงที่ฉันเอาแต่
ซัดขึ้นอย่างแน่นหนาโดยไม่ได้รับรองออกมา

ครั้นแล้วฉันก็ให้รู้สึกสงสารเขาจึงยอมจำนนในที่สุด

“ชีวิตที่คุณดำเนินอยู่เดี๋ยวนี้เป็นทางออกทางเดียวที่
คุณจะหาได้หรือคะ”

“ก็ทำนองนั้นแหละ”

“แต่ว่ามันไม่ได้พ้องอยู่บนร่างกายของคุณคอกรี ดิฉัน
แน่ใจว่าคุณต้องไถออกมาเป็นเลือดแน่ ๆ เลย”

“คุณรู้ ไต่ยังงิ อันที่จริงแล้ว มันเล่นงานเอาผมเกือบ
แย่เมื่อวันก่อนแต่ผมก็ไม่ได้บอกใคร”

“เป็นกลิ่นเดียวกับคุณแม่ของฉันท่านก่อนที่จะตาย”

“ผมดื่มด้วยความสิ้นหวัง ชีวิตมันแห้งแล้งเกินกว่าที่
จะทนได้ ความทุกข์ความเหงา ความอึดอัด มันชวนให้หัวใจ
แตกสลายนัก เมื่อใดก็ตามที่คุณได้ยินเสียงทอดถอนใจอย่าง

หม่นหมองด้วยความเศร้าถึงมาจากกำแพงสี่ด้านรอบ ๆ ตัวคุณ
 คุณจะรู้ว่าไม่มีโอกาสแห่งความสุขใด ๆ หลงเหลืออยู่สำหรับ
 คุณอีกต่อไปแล้ว คุณคิดว่าคนเราจะรู้สึกอย่างไรถ้าเขาตระ-
 หนักดีว่าเขาจะไม่มีวันได้รู้จักกับความสุขหรือความรุ่งเรืองอัน
 ไฉตราบเท่าที่เขาใช้ชีวิตอยู่ งานหนักนะรี เทียบเท่าได้แค่กับ
 อาหารให้แก่ร่างกายที่หิวโหยเท่านั้น มีคนนำเสนออยู่มากมาย
 นะ อย่างนี้คุณจะว่าผมวางท่าอีกหรือเปล่า”

“เปล่าเลยค่ะ”

“มีแต่ความรัก อย่างที่คุณเขียนมาในจดหมายนั้น”

“ค่ะ”

ความรักของฉันทับสิ้นลงแล้ว

พอห้องค่อยสว่างเร็วขึ้นน้อย ๆ ฉันทก็เพ่งมองไปที่ใบ
 หน้าของชายผู้นอนหลับอยู่เคียงข้างฉัน มันเป็นใบหน้าของ
 ชายผู้กำลังจะตายในไม่ช้า เป็นใบหน้าที่เห็นอยู่ลำห่มกำลัง
 จนน^{ขึ้น}สน

ใบหน้าของเหื่อ เหื่อผู้ทรงคุณค่า

ผู้ชายของฉัน สายรุ้งของฉัน ลูกของฉัน ชายผู้เต็ม
 ไปด้วยความเกลียดชัง ชายผู้ไร้กฎเกณฑ์

ฉันรู้สึกพลันว่านั่นเป็น ใบหน้าแห่งความมั่งคั่งมหา
 เสมอเหมือนไม่ได้แล้วในโลกนี้ ทรวงอกของฉันเต้นตุบด้วย
 ความรู้สึกแห่งความรักอันพันกันชีพฉันจุมพิตเขาขณะลู่ได้
 เส้นผมของเขาไปมา

ความสมหวังในรักอันเศร้าสร้อย แสนเศร้าสร้อย

คุณอุเอซาร่า ทั้งที่ดวงตายังปิดสนิท รวบตัวฉันมา
กอดไว้ในวงแขน “ผมผิดหวังไปหมด คุณจะหวังอะไรกัน
นะกับลูกชานา”

ฉันไม่อาจทิ้งเขาไปได้

“เดี๋ยวนี้ผมมีความสุขแล้ว แม้ว่าผมจะได้ยินเสียง
กำแพงทั้งสี่ด้านกรีดร้องด้วยความปวดร้าว ความรู้สึกบีบิตสุข
ของผมก็จะคงอยู่ถึงจุดอิมพัลส์ ผมมีความสุขเสียจนแทบจะจาม
ออกมาให้ได้”

คุณอุเอซาร่าหัวเราะ “แต่ตอนนี้ก็หายไปเสียแล้ว เย็น
ย่ำแล้วนี่นะ”

“เข้าต่างหากละคะ”

เช้าวันนั้น นาโอจิน้องชายของฉันก็กระทำอัตวินิบาต
กรรม

บทที่ ๗ : พันัยกรรม

พันัยกรรมของนาโอจิ

ฟีกาซุโกะ

ไม่มีประโยชน์อะไร ถึงอย่างไรผมก็จะไปแล้ว

ผมคิดหาเหตุผลไม่ออกสักนิดว่าทำไมผมควรจะมีชีวิต
อยู่ต่อไป

ผู้ที่ปรารถนาจะมีชีวิตอยู่เท่านั้นที่ควรอยู่ต่อไป

ในเมื่อมนุษย์เรามีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่ เขาก็ควรมีสิทธิ์
จะตายเช่นเดียวกัน

สิ่งที่ผมกำลังคิดอยู่นี้ไม่มีอะไรใหม่ เพียงแต่ว่าจะด้วย
เหตุผลกลใดไม่ทราบคนเรามักจะรังเกียจเด็ดจันท์เจ้าความ
คิดแบบนั้นทั้ง ๆ ที่มันแสนจะแจ่มแจ้ง แสนจะสามัญทั้งยัง
ปฏิเสธที่จะพูดมันออกมาอย่างเช่นเป็นเรื่องปกติธรรมดาอีก
ด้วย

ผู้ที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตอยู่ต่อไปก็มักจะสามารถ
ชวนขวายหาหนทางเอาชีวิตให้รอดได้ไม่ว่าจะมีอุปสรรคอย่าง

ไรก็ตาม นั่นเป็นความพิเศษของพวกเขา และผมกล้ากล่าวว่า
สิ่งที่คนเราเรียกขานกันว่าเป็นความมั่งคั่งมั่งมียิ่งใหญ่ของมนุษย์
ชาติก็ประกอบขึ้นด้วยเจ้าสิ่งนี้แหละ กระนั้นผมก็ยังเชื่อมั่นว่า
การตายนั้นไม่บาปแต่อย่างใด

เป็นเรื่องเจ็บปวดที่พืชพันธุ์อย่างตัวผมต้องมามีชีวิตอยู่
ในบรรยากาศและแสงสว่างของโลกเช่นนี้ ธาตุอย่างหนึ่งที่จะ
อำนวยให้ผมดำเนินชีวิตต่อไปได้ได้ขาดหายไปบางอย่าง ผม
กำลังขาดอะไรบางอย่าง....เท่าที่กระเสือกกระสนหามีลมหายใจ
มาจนบัดนี้ก็สุดความสามารถของผมแล้ว

เมื่อผมเข้าโรงเรียนมัธยม และก็ได้มีโอกาสสัมผัสกับ
เพื่อน ๆ ที่มีท่าทางกร้าวแกร่งก้าวร้าวเป็นครั้งแรกนั้น พวก
นี้เป็นเด็กที่เติบโตมาจากชนชั้นที่แตกต่างจากชนชั้นของเรา
โดยสิ้นเชิง พลั้งของพวกเขาก็ทำให้ผมต้องอยู่ในสภาพป้องกัน
ตัวอยู่ตลอดเวลา ผมได้หันเข้ายึดศาสนาเพื่อเป็นที่พึ่ง เพื่อเป็น
แรงกระตุ้นไม่ให้ยอมแพ้ แล้วผมก็ต้านทานพวกเขาเอาไว้ได้
ด้วยอาการถึงคลุ้มคลั่ง ครั้นต่อมา เมื่อได้มาเป็นทหารผมหัน
มายึดเอาการเสพยาฝิ่นตั้งเป็นหนทางสุดท้ายในการคงชีวิตอยู่
พื้งไม่เข้าใจว่าผมได้ประสพพบผ่านอะไรต่อมิอะไรมาบ้าง ไช้
ไหม

ผมต้องการเป็นคนหยาบกระด้าง แข็งแกร่ง ไม่ใช่
หอรอก กักขฬะนะ ผมคิดว่านั่นเป็นทางเดียวที่ผมจะทำให้ตัว
เองมีคุณสมบัติพอที่จะเป็น “สหายของประชาชน” ได้เหล้า
นะไม่พอคอก ผมมักจะตกเป็นเหยื่อของความวิงเวียนร้ายกาจ

อยู่เป็นเนืองนิจ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมผมจึงไม่มีทางเลือกอื่นใด
 อื่นนอกจากการหันไปหายาเสพติด ผมต้องลืมหอกบรวักของ
 ผม ผมต้องต่อต้านสายเลือดของพ่อของผมเอง ผมต้องปฏิเสธ
 ความอ่อนหวานสุภาพของคุณแม่ ผมต้องทำเย็นชาต่อพี่สาว
 ของผม ผมคิดว่าไม่อย่างนั้นแล้วผมคงไม่มีวันที่จะได้ตัวเข้า
 ห้องของประชาชนแน่

ผมกลายเป็นคนหยาบกระด้าง ผมได้เรียนรู้การใช้
 ภาษาที่ขาดการกลั่นกรอง ทว่าครึ่งหนึ่งของมัน ไม่ใช่หรรษา
 หกสิบเปอร์เซ็นต์ของมัน เป็นเพียงการเสแสร้งที่น่าสมเพช
 เป็นการใช้เล่ห์เหลี่ยมชั้น ๆ ในแบบประหลาด ๆ เท่านั้น ใน
 สายตาของ “ประชาชน” นั้น ผมก็เป็นแค่أيคนจู้จี้เจ้า
 ระเบียบยะโสโอหังที่ทำให้พวกเขาไม่สบายใจกันไปหมดด้วยท่า
 ทางเสแสร้งของผม พวกเขาไม่เคยปล่อยตัวตามสบายกับผม
 เอาเลยจริง ๆ อีกอย่างหนึ่งก็คือตอนนั้นก็ออกไปไม่ได้
 แล้วที่ผมจะกลับคืนสู่แวดวงสังคมที่ผมได้ละทิ้งมา ถึงแม้ว่า
 หกสิบเปอร์เซ็นต์ของความหยาบกระด้างของผมเป็นสิ่งที่สร้าง
 ขึ้น อีกสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลืออยู่ในตอนนั้นก็ได้กลายเป็นของ
 จริงไปแล้ว ความอ่อนหวานสุภาพอันสุดจะทนทานได้ในวง
 สังคมชั้นสูงทำให้ผมกลืนได้และผมก็ไม่อาจอดทนกับมันได้อีก
 แม้เพียงครู่เดียว และบรรดาท่านสุภาพบุรุษผู้มีชื่อเสียง และ
 บรรดาพลเมืองชั้นแนวหน้า ทั้งที่พวกเขาได้รับการเรียกขาน
 กัน ก็จะรู้สึกชิงชังต่อกิริยามารยาทอันเลวทรามของผม และ
 ในที่สุดก็จะกีดกันผมออกจากวงสังคมของท่านเหล่านั้น ผม

ไม่อาจกลับคืนสู่โลกที่ผมละทิ้งมา และทั้งหมดที่ “ประชาชน” จะให้กับผมได้ (อย่างเปี่ยมไปด้วยความสุภาพ—ทว่าแฝงเอาไว้ด้วยความประสงค์ร้าย) ก็คือที่นั่งในระเบียบของผู้มาเยี่ยมเยือนเท่านั้น

อาจเป็นจริงที่ว่าในสังคมใดก็ตาม คนที่มีข้อบกพร่องและมีพลังขับเคลื่อนชีวิตน้อยเช่นตัวผมมักจะต้องชะตาพินาศ มันไม่ใช่เพราะสิ่งที่เขาคิดหรืออะไรอื่น หากเป็นเพราะตัวเขาเอง อย่างไรก็ตามที่ผมก็ยังพอจะหาข้อแก้ตัวได้บ้างเล็กน้อย ผมรู้สึกถึงแรงกดดันอันล้นพ้นของสภาวะแวดล้อม เจ้าสิ่งนี้เองที่ทำให้การมีชีวิตอยู่ของผมเป็นไปได้ยากอย่างเหลือแสน

มนุษย์เราทุกคนก็เหมือนกันหมดนะแหละ

ผมอยากรู้ว่าเจ้าความจริงข้อนี้พอจะเป็นปรัชญาได้ไหม ผมไม่เชื่อว่าบุคคลที่ได้คิดค้นถ้อยคำวิเศษนี้ขึ้นเป็นคนแรกจะเป็นนักศาสนา นักปรัชญา หรือว่าศิลปิน มันจะต้องเล็ดลอดออกมาจากร้านเหล้าที่ไหนสักแห่ง ดังหนึ่งตัวตัวที่กลานุ่มง่าม โดยไม่จำเป็นต้องให้มีผู้หนึ่งผู้ใดเปล่งมันออกมาอย่างแน่นอน มันถูกกำหนดมาให้พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินและก็ได้ทำให้โลกใบนี้ดูน่าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก

คำยืนยันอันน่าพิศวงนี้ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับลัทธิประชาธิปไตยจนนิดเดียวหรือแม้แต่วัฒนธรรมมาร์กซ์ ถ้าจะดูไปในด้านความไม่เสมอภาคกันละก็ ไม่ต้องสงสัยเลย มันเป็นแค่เพียงความึกเห็นที่คนชั่วเห่ตะโกนใส่หน้าคนรูปหล่อ

ท่าทางดีที่บาร์แห่งหนึ่งเท่านั้น มันสืบเนื่องมาแต่ความขุ่น
เคืองธรรมดา ๆ นี่เอง หรือ จะว่าเป็นความอิจฉาก็อ้อมได้
มันไม่ได้เกี่ยวเนื่องอะไรกับอุดมการณ์หรืออะไรทำนองนั้นเลย

ทว่าสิ่งที่เริ่มต้นด้วยเสียงก่นร้องอย่างขุ่นเคืองด้วยความ
อิจฉาในบาร์สาธารณะก็ได้สวมร่องรอยของลัทธิที่น่าประ-
หลาด และก็ได้ทอดเงาของลัทธินั้นไปในหมู่ผู้คนธรรมดา
อย่างองอาจ และแล้วถ้อยคำอันเห็นได้ชัดว่าไม่มีทางเกี่ยวข้องกับ
ลัทธิประชาธิปไตยหรือลัทธิมาร์กซ์ได้เลย บัดนี้ก็ได้แนบ
เนื้อตัวเองเข้ากับลัทธิทางเศรษฐกิจ การเมือง ก่อนที่เราจะ
ได้รู้ตัวเสียแล้ว และก็ได้ก่อให้เกิดความยุ่งยาก วุ่นวายสับสน
ได้อย่างเลวร้ายแทบไม่น่าเชื่อทีเดียว

ผมนึกเอาว่าแม้ตัวเมฟิส* ได้เองก็คงจะพบว่ากลเม็ดใน
การแปรถ้อยคำที่เปล่งออกมาอย่างหาสาระไม่ได้ให้เข้าสู่รูป
ของลัทธินั้น เป็นการสบประมาทต่อจิตสำนึกของเขาอย่าง
ใหญ่หลวงจนเขาเห็นจะต้องถอยถอยถอยอยู่กับมันทีเดียว

มนุษย์เราก็ก็นั่นเหมือนกันทุกคนนะแหละ

ข้างเป็นถ้อยคำที่สันคืดอะไรอย่างนั้น เป็นถ้อยคำที่
ลดค่าของตัวมันเองในขณะเดียวกันที่มันลดคุณค่ามนุษย์ เป็น
ถ้อยคำที่ไม่เหลือความภาคภูมิใจ ๆ มันรังแต่จะทำให้ความ
เพียรของมนุษย์ต้องสลายไปสิ้น ลัทธิมาร์กซ์บ่าวประกาศถึง
ความเหนือกว่าของชนชั้นกรรมาชีพ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยว่าพวกเขา

---

*MEPHISTO ปี่ศาจที่เฟาสต์ขายวิญญาณให้เพื่อแลกกับความรู้

ทั้งหมดนั้นเหมือนกัน ลัทธิประชาธิปไตยประกาศถึงศักดิ์ศรีของปัจเจกบุคคล แต่ก็ยังไม่ได้เอ่ยว่าพวกเขาเสมอภาคกันอีกนะแหละ จะมีก็แต่أيคนบังคับชนเท่านั้นที่จะกล้ายืนยันว่า “ใช่—ไม่ว่าเขาจะวางท่าใหญ่โตแค่ไหน เขามันก็แค่أيมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น เหมือนกับพวกเราทั้งหมดนะแหละ”

ทำไมเขาจึงบอกว่า “เหมือน” เขาจะบอกว่า “เหนือกว่า” ไม่ได้รี เซอะ การแก้แค้นของจิตสำนักทาสแท้ ๆ

คำกล่าวนั้นลามกและกึ่งน่าขยะแขยง ผมเชื่อว่าบรรดาสิ่งที่เรียกว่า “ความหวนวิตกของยุคสมัย” ทั้งหลายทั้งปวง อย่างเช่น มนุษย์เราหวาดกลัวซึ่งกันและกัน กฎทุกกฎที่เป็นที่รู้จักถูกละเมิด ความเพียรมานะถูกหยามหยัน ความสุขถูกปฏิเสธ ความงามถูกทำให้ต่ำพร้อย เกียรติศักดิ์ถูกลากลงต่ำ เหล่านี้ล้วนแต่มีรากเหง้าสืบเนื่องมาจากวลีอันไม่น่าเชื่อนี้เพียงวลีเดียวเท่านั้น

ถึงแม้ผมจะมั่นใจโดยสิ้นเชิงว่าวลีที่น่าเกลียดน่ากลัวก็ตาม ผมก็ยังต้องขอยอมรับว่ามันคุกคามขวัญผมมากพอๆ ผมตัวสั่นสะท้านด้วยความสะพึงกลัว รู้สึกทั้งอาย ทั้งลำบากใจ ไม่ว่าผมจะพยายามกระทำอะไรก็ตาม ใจผมเต้นตุบ ๆ อย่างไม่หยุดหย่อนด้วยวิตกกังวล และก็รู้สึกไร้พลังและเรียวแรงที่จะกระทำการใด ๆ ผมต้องการอะไรที่เที่ยงแท้กว่าความสงบชั่วคราวชั่วยามที่ความมึนเมาจากการดื่มและการเสพยาจะนำมาให้ได้ และแล้วสรรพสิ่งก็คุ้ยสับสนอลห่ม่านไปหมด

ผมคงเป็นคนอ่อนแอ คงจะต้องมีข้อบกพร่องอย่าง
รุนแรงยักติโกที่หนึ่ง ผมแทบจะได้ยินเสียงเจ้าคนบ๊อดชบคน
เดิมเอ่ยหัวเราะ ๆ ว่า “จะมานั่งหาเหตุผลอยู่ทำไมกันเล่า
ใคร ๆ ก็เห็นกันแล้วว่า เขาเป็นหนุ่มเสเพลมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว
เด็กผู้รู้จักหาแต่ความสุข ผู้เกียจคร้านมักมากในกาม และก็
เห็นแก่ตัว” กระทั่งบัดนี้ เมื่อมีผู้คนมาพูดกับผมอย่างนี้ ผม
ก็จะได้แต่พยักหน้ารับเหม่อ ๆ ด้วยความละอายใจ ทว่าไหน ๆ
ผมก็จะตายแล้ว ผมก็อยากจะขอคัดค้านสักคำ

พี่กาซูโกะ

พี่เชอผมเถอะนะ

ผมไม่เคยได้รับความสุขเลยสักนิดจากความสนุกสนาน
เหล่านั้น บางทีนี่คงเป็นสัญญาณแห่งความไร้สมรรถภาพของ
ความสุข ผมวิ่งพล่าน ใช้ชีวิตอย่างสำมะเลเทเมาสุดเหวี่ยง
เพราะปรารถนาเพียงประการเดียวที่จะได้หลุดพ้นจากเงาของ
ตนเอง อันได้แก่การเป็นผู้ดี

เมื่อคิดดูให้ดีแล้ว ผมก็อยากจะรู้กันว่าเราก็คงจะถูก
ประณามอย่างนั้นหรือเป็นความผิดของเราหรือ ที่เกิดมาใน
ชนชั้นขุนนาง เพียงเพราะเราถือกำเนิดมาในตระกูลอย่างนั้น
เราจะต้องถูกลงทัณฑ์ให้ใช้ชีวิตของเราในความอับยศยศ การ
ขบถ และการตกต่ำ อย่างเช่นพวกยิวทั้งหลายละหรือ

ผมน่าจะตายให้เร็วกว่านี้ แต่ว่าเพราะยังมีอยู่สิ่งหนึ่ง
ก็คือ ความรักของคุณแม่พอผมคิดถึงสิ่งนี้ผมก็ตายไม่ได้ จริง

อยู่ที่ผมเคยพูดเอาไว้ว่า ในเมื่อมนุษย์เรามีสิทธิ์ที่จะใช้ชีวิต
 อย่างที่เขาเลือก เขาก็มีสิทธิ์ที่จะตายเมื่อใดก็ตามที่เขาพอใจ
 เช่นกัน แต่กระนั้น ตราบใดที่คุณแม่วังยังมีชีวิตอยู่ผมก็รู้สึกว่
 สิทธิ์ที่จะตายก็น่าดูกระวังเอาไว้ก่อน เพราะการจะใช้สิทธิ์นั้น
 ก็คงจะหมายถึงการได้ฆ่าท่านให้ตายไปถ้ว

บัดนี้ แม้ว่าผมจะตายลง ก็คงจะไม่มีใครมาโศกเศร้า
 มากมายถึงกับจะทำร้ายร่างกายของตนเองได้ คงไม่มีแน ๆ
 พิศาลูโกะ ผมรู้ว่าความตายของผมจะทำให้พี่โสภะเศร้าสลด
 ใจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพี่คงจะร้องไห้คร่ำครวญเมื่อได้ทราบ
 ข่าวแล้วพี่คงจะยังฟูมฟายไปกับอารมณ์อื่น ๆ ที่ประกอบกันมา
 อย่างแน่นอน แต่หากพี่จะกรุณาพยายามคิดถึงความสุขของ
 ผมที่ได้ถูกปลดปล่อยโดยสิ้นเชิงจากความทุกข์ทรมานของการ
 มีชีวิตอยู่และจากไอ้เจ้าชีวิตอันน่าชังในโลกนี้แล้ว ผมก็เชื่อ
 ว่าความเศร้าโศกของพี่ก็คงจะค่อยกลายลง

ผู้ใดก็ตามที่วิพากษ์วิจารณ์การฆ่าตัวตายของผมและ
 หาумаตักสินผมด้วยท่าทางที่เหนือกว่า แล้วยังประกาศ (โดย
 ไม่ได้เสนอความช่วยเหลือสักนิด) ว่าผมควรจะใช้ชีวิตของผม
 ให้ครบถ้วนทุกวันวาร์ เขาผู้นั้นก็นับว่าเป็นอัจฉริยะบุคคล
 เหนือมนุษย์มนาอื่นใด เขาคงเป็นผู้สามารถกระตุ้นอย่างใจ
 เย็นให้พระจักรพรรดิทรงลดพระองค์ลงมาเปิดร้านผลไม้ได้ที
 เดียว

พีกาซูโกะ

ผมตายไปนี่ดีแล้ว ผมไม่มีความสามารถที่จะมีชีวิตอยู่ได้ ผมไม่มีเรี่ยวแรงที่จะทะเลาะกับผู้คนด้วยเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ และผมก็ไม่อาจสะกิดขอให้ผู้คนเขามาแจกจ่ายเงินจนผมได้ด้วย แม้แต่เมื่อตอนที่ผมไปตีกับคุณอเอซาร่า ผมก็จ่ายส่วนของผมเสมอ เขาเกลียดผมในเรื่องนี้มาก และเรียกมันว่าเป็นความเย่อหยิ่งราคาถูกราคาถูกของพวกผู้ดี แต่ผมก็ไม่ได้จ่ายเพราะความหยิ่ง ผมไม่กล้าตีหรือออกผู้หญิงไว้ในวงแขนด้วยเงินที่มาจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขา ผมมักจะปฏิเสธงดเสีย โดยเอ่ยว่าผมทำเช่นนั้นเพราะความยกย่องในงานเขียนของคุณอเอซาร่า ทว่านั่นก็เป็นคำพูดปก ผมเองก็ยังไม่เข้าใจนักว่าทำไมผมจึงได้ทำลงไปอย่างนั้น อ้ายการที่มีคนอื่นจ่ายสตางค์ให้มันช่างรบกวนจิตใจนัก มันเป็นเรื่องเจ็บปวดอย่างสุดจะทนทานได้เป็นพิเศษ ทั้งยังน่าสะอิดสะเอียนด้วยเวลาที่ถูกลี้นงิ้วด้วยเงินที่ได้มาจากหยาดเหงื่อของผู้อื่น

และเมื่อผมต้องลกลักตัวลงหยิบฉวยเงินและข้าวของจากบ้านของผมเอง ทำให้คุณแม่และพี่ต้องทนทุกข์ทรมาน มันก็ไม่ได้ทำให้ผมมีความสุขสักนิดเดียว ธุรกิจการพิมพ์ที่ผมวางแผนการนั้นจะเป็นเพียงจากหน้าที่เอาไว้มองปิดความละเอียดของผมเท่านั้น ผมไม่ได้กระตือรือร้นที่จะทำเลยสักนิด ถึงผมจะโง่งมอย่างก็เถอะ อย่างน้อยผมก็ยังตระหนักได้ว่าคนที่ไม้อาจทนให้มีผู้ซื้อเครื่องพิมพ์ได้ จะมีปัญญาทำมาหากินได้อย่างไร และก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะกระตือรือร้น

พี่คาซูโกะ

เราได้กลายมาเป็นคนสิ้นไร้แล้ว ขณะที่ผมมีชีวิต และยังมีหนทางอยู่บ้าง ผมมักจะครุ่นคิดถึงการจ่ายให้กับคนอื่น ทว่าบัดนี้เรามีชีวิตอยู่รอดได้ก็ด้วยการที่มีผู้อื่นจ่ายให้กับเรา

พี่คาซูโกะ

ทำไมผมจึงต้องมีชีวิตอยู่ด้วยหลังจากอะไร ๆ ที่ได้เกิดขึ้น ไม่มีประโยชน์ ผมกำลังจะตาย ผมมียาพิษที่จะปลิดชีวิตได้โดยไม่เจ็บปวด ผมได้มาเมื่อครั้งที่เป้นทหาร และก็ยังเก็บรักษามันเอาไว้นับแต่นั้น

พี่คาซูโกะ พี่เป็นคนสวย (ผมมักจะภูมิใจเสมอมาที่มีแม่กับพี่สาวสวย) และพี่ก็ยังฉลาดอีกด้วย ผมไม่ห่วงกังวลในตัวพี่เลย ผมไม่มีปัญญาจะมาเป็นห่วงอะไรพี่ได้ ผมได้แต่หน้าแดงก่ำ เหมือนขโมยที่เห็นอกเห็นใจเหยื่อของมัน ผมแน่ใจว่าพี่จะได้แต่งงานมีลูกและชวนขวายเป็นชีวิตรอดไปได้ โดยอาศัยสามีมของพี่

พี่คาซูโกะ

ผมมีความลับอยู่อย่างหนึ่ง

ผมได้ปกปิดมันมานานแสนนานแล้ว แม้แต่เวลาอยู่ที่สนามรบ ผมก็ยังครุ่นคิดถึงมันและก็ฝันถึงเธอ ผมไม่อาจบอกพี่ได้ว่าก็ครั้งที่หนกันที่ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองได้ร้องไห้ในยามหลับ

ผมคงจะไม่กล้าเปิดเผยชื่อของเธอให้ใครได้รู้ แต่ผมก็คิดว่า อย่างน้อยผมก็น่าจะบอกพี่ให้ได้ทราบ พี่สาวของผม

ผมจะเล่าทุกอย่างเกี่ยวกับเธอเลย ไหน ๆ ผมก็กำลังจะตายแล้ว แล้วผมก็ได้ค้นพบว่า ไม่ว่ายังไง ผมก็ยังหวาดกลัวเหลือเกิน กลัวจนแทบจะไม่กล้าเอ่ยชื่อเธอออกมา

กระนั้น ผมก็รู้สึกว่าการที่ผมตายไปโดยยังคงเก็บความลับมีศตนิทอยู่เช่นนั้นและทั้งโลกนี้ไปโดยมันยังงังอยู่ในอกของผมโดยไม่มีใครล่วงรู้ เมื่อร่างกายของผมถูกเผา ภายในทรวงอกของผมก็คงจะมีกลิ่นขึ้นและไม่ยอมมอดไหม้เป็นแนวความคิดที่รบกวนจิตใจผมจนต้องเล่าให้พี่ฟัง พี่เพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ผมจะบอกพี่อย่างอ้อมค้อมและไม่แจ่มชัดนัก ผมจะเล่าเหมือนกับที่ผมเล่าตอนประหลาดตอนหนึ่งในนวนิยายให้พี่ฟัง และแม้ว่าผมจะเรียกขานมันว่า นิยาย ผมก็แน่ใจว่าพี่จะต้องจำได้ในทันทีว่าผมเขียนถึงใคร มันก็ไม่เชิงเป็นนวนิยายหากเป็นเรื่องซ่อนเร้นอันไม่แนบเนียนนักโดยอาศัยใช้ชื่อปลอม

พี่จะรู้ไหม ผมสงสัยนัก

ผมเดาเอาว่าพี่จะต้องรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเธอเป็นแน่ แม้ว่าพี่อาจจะไม่เคยพบเธอมาก่อนก็ตาม เธอแก่กว่าพี่ไม่มากนัก ดวงตาของเธอเป็นดวงตาแบบญี่ปุ่นอย่างแท้จริง เรียววิ้งมีลัดอัสมอนต์ และเธอมักจะทำผมในทรงญี่ปุ่นแบบเก่าแท้ ๆ (ซึ่งไม่ต้องอาศัยการดัดเลย) โดยจะรวบผมเรียบถึงเผยให้เห็นดวงหน้าเด่น เสื้อผ้าของเธอดูปอนๆ ทว่าก็หาที่ติไม่ได้ และเธอก็จะสวมใส่ผมอย่างไม่มีใครเสมอเหมือนจริงๆ เธอเป็น

ภรรยาของจิตรกรวัยกลางคนคนหนึ่ง สามีของเธอมีชื่อเสียงขึ้นมาอย่างกระทันหันในช่วงหลังสงครามจากการที่ได้ผลิตภาพวาดที่สื่อความหมายใหม่ออกมาติด ๆ กันอย่างรวดเร็วไม่ขาดสาย นายจิตรกรนั้นทั้งเอะอะ ตึงตึง ทั้งสำมะเลเทเมา แต่ภรรยาของเขามักจะทำอะไรพร้อมกับรอยยิ้มอ่อนหวานสุภาพ ละมุนละไมบนใบหน้าเป็นนิจ ทำที่ว่าไม่สะทกสะท้านกับความประพฤติกของสามีแม้แต่น้อย

ผมผูกคูกชันยีน “ผมต้องไปแล้วครับ”

เธอจึงลุกชันยีนบ้างและเดินมาเคียงข้างผมโดยไม่แสดงว่าจะสงวนท่าทีอะไร “อ้าวทำไมล่ะคะ” เธอถาม ดวงตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของผม น้ำเสียงของเธอยังคงอยู่ในระดับปกติศีรษะเอียงเล็กน้อย รวากับว่ากำลังสงสัยอะไรอยู่อย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ เธอมองประธานสายตาผมตรง ๆ ในดวงตาของเธอปราศจากแววของความประสักร้าย หรือการเสแสร้งใดๆ ตามปกติแล้ว หากดวงตาของผมมาสบกับเธอเข้า ผมก็มักจะเป็นฝ่ายเบือนหลบเสียด้วยความอดหมาใจ ทว่าครั้งนั้นเพียงครั้งเดียวที่ผมไม่ได้รู้สึกขวยอายแม้แต่ปลายก้อย กว่าหกสิบวินาทีที่ใบหน้าของเราทั้งสองอยู่ห่างกันเพียงหนึ่งฟุต ผมจึงตรงลงไปในดวงตาของเธอ รู้สึกมีความสุขอย่างเหลือเกิน ในที่สุดผมก็เอ่ยพร้อมกับยิ้มว่า “แต่....”

“เดี๋ยวเขาก็จะกลับมาแล้วล่ะ” เธอว่า ใบหน้าเคร่งขรึม

พลันผมก็ได้คิดว่าสิ่งที่ผู้คนเขาเรียกกันว่า “ความซื่อสัตย์” นั้น อาจจะหมายถึงสีหน้าอย่างนี้เอง ผมเข้าใจว่าที่ถ้อยคำนั้นหมายความว่าแต่แรกเริ่มเดิมทีคงจะหมายถึงอะไรที่น่ารัก น่าเอ็นดูอย่างสีหน้าท่าทางนี้เป็นแน่ และคงไม่ใช่คุณงามความดีอย่างเคร่งครัดจนแทบจะได้กลิ่นตำราเรียนศีลธรรมเอาทีเดียว

“ผมจะมากอีก”

“เชิญเลยค่ะ”

“บทสนทนาของเรา นับแต่เริ่มต้นจนจบลงวันหาสาระไม่ได้เลย เรื่องของเรื่องก็คือบ่ายในฤดูร้อนวันนั้น ผมได้ไปเยี่ยมยังออฟฟิศของนายจิตรกร เขาออกไปข้างนอกแต่ก็เป็นทีที่คาดว่าจะกลับมาในเวลาที่ใดก็ได้ ภรรยาของเขาแนะนำให้ผมรออยู่ก่อน ผมก็เลยนั่งอ่านนิตยสารอยู่ราวครึ่งชั่วโมง เมื่อยังไม่มีทีท่าว่าเขาจะกลับมาเสียที ผมจึงลุกขึ้นเพื่อลากลับเรื่องมันก็มีอยู่แค่นั้นแหละ ทว่าผมก็ให้หลงรักดวงตาของเธอที่ได้เห็นในวันนั้นอย่างร่าเริงใจ

พออาจจะพรรณนาดวงตากู่นั้นว่า “ผู้ดี” ก็ได้ ผมกล้าพูดได้เต็มปากเลยว่าไม่มีผู้ดีคนใดที่เราเคยเสวนาด้วย ยกเว้นคุณแม่เพียงคนเดียว ที่จะสามารถแสดงสีหน้าของ “ความจริงใจ” ออกมาได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาเช่นนั้น

แล้วเย็นในฤดูหนาววันหนึ่ง ผมก็เกิดไปประทับใจรูปโฉมด้านข้างของเธอเข้าอย่างรุนแรง ผมได้รู้ว่าสุรากับนาย

จิตรกรนั้นในอพาร์ทเมนต์ของเขามาตั้งแต่เช้า แล้วเราก็กู้พากันหัวเราะสนั่นหวั่นไหวพร้อมกับกันประณามบรรดาผู้ที่เรียกขานกันว่าเป็น “ผู้มีวัฒนธรรมของญี่ปุ่น” นายจิตรกรผล็อยหลับไปแล้วและไม่ซำก้ส่งเสียงกรนสนั่นไปหมด ผมเองก็กำลังสัปหงกอยู่ตอนที่มิไกรคนหนึ่งเอาผ้าห่มมาคลุมตัวผมให้อย่างอ่อนโยน ผมปรือตาขึ้นและได้เห็นเธอนั่งเงิบ ๆ อยู่ข้างหน้าต่างของอพาร์ทเมนต์ โอบลูกสาวไว้ในวงแขน ร่างของเธอตัดทาบทับกับท้องฟ้าใสกระจ่างของยามสนธยาในฤดูหนาวแห่งเมืองโตเกียว เงาม่านข้างได้สัดส่วนเห็นเป็นเส้นรูปร่างเด่นชัด สดใสแจ่มจรัสราวกับรูปวาดในสมัยเรอแนสซองส์ ล่องลอยตัดกับฉากสีฟ้าอ่อน ๆ ของเวียงฟ้าลึบ ๆ มันไม่ได้เนื่องมาจากความจืดเจ๊าซู้ หรือแรงปรารถนาที่กระตุ้นให้เธอคลุมผ้าห่มให้กับผมอย่างปรานี คำว่า “มนุษยธรรม” จะถูกนำมาใช้กับชั่วขณะนี้ที่ไหมนะ เธอได้กระทำลงไปโดยแทบจะไม่ได้ตระหนักในสิ่งที่เธอทำเหมือนดังว่ามันเป็นอากัปกริยาธรรมชาติอันแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจ เกิดการุญต่อมนุษย์อีกผู้หนึ่งโดยแท้ และบัดนี้เธอกำลังทอดสายตาจับจ้องอยู่ยังท้องฟ้าลึบ ๆ ท่ามกลางบรรยากาศอันนิ่งสนิทประหนึ่งภาพเขียน

ผมบิดเปลือกตาลอง คลื่นแห่งความรักและความปรารถนาไหมสะพัดอยู่ในกายผม น้ำตาเอ่อท้นเปลือกตาออกมา ผมชักผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะเสีย

พิคาชูโกะ

แต่แรกผมไปเที่ยวบ้านของนายจิตรกรนี่ก็เพราะว่าผมออกจะลุ่มหลงต่อความหมายอันไม่เหมือนใครที่สื่อออกมาในงานของเขาและอารมณ์อันรุนแรงจนเกือบจะบ้าคลั่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้รูปภาพเหล่านั้น ทว่ายิ่งผมสนิทสนมคุ้นเคยกับเขามากขึ้น โอ้เจ้าความกระต้างไร้วัฒนธรรม ไร้ความรับผิดชอบและความโสโครกต่าง ๆ นา ๆ ของเขาทำให้ภาพพจน์ที่ผมก่อขึ้นกับตัวเขาสลายลงสิ้นเชิง ในทางกลับกันกับที่ผมรังเกียจนายจิตรกร ผมกลับถูกดึงดูดสู่ความมั่งคั่งที่มีอยู่ในความรู้สึกของภรรยาเขา ไม่ใช่หรอก มันน่าจะเป็นว่าผมกำลังมีความรักกับใครคนหนึ่งผู้มีจิตใจงามอย่างแท้จริงต่างหาก คราวนี้จึงกลายเป็นว่าผม ได้มาเยี่ยมบ้านนายนายจิตรกรนี้เพียงเพื่อหวังจะได้ยลโฉมแม่แ้วบเดียวของภรรยาของเขา

ผมแน่ใจว่าหากจะมีอะไรที่พอจะเรียกได้ว่าเป็นความสง่างามสูงส่งทางศิลปะปรากฏอยู่ในงานของนายจิตรกรนี้แล้ว มันคงจะต้องเป็นเงาสะท้อนมาจากจิตวิญญาณอันสุภาพอ่อนโยนของภรรยาของเขาอย่างแน่นอน

นายจิตรกรนั่นนะ... ที่นี้ผมจะพูดถึงที่ผมรู้สึกจริงๆ เสียที....เขาไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากนักธุรกิจผู้ชาญฉลาด ผู้มีความสามารถมหาศาลในด้านการคืบและการเสเพลเท่านั้นเองเวลาที่เขาค้องการเงินทองเพื่อไปบำรุงบำเรอความสุขให้กับตนเอง เขาก็จะแถมโปะสีอะไรก็ได้ลงไปรวม ๆ กันซึ่งเขาก็จะขายได้ในราคาสูงเสียด้วยจากการวางท่าทางว่าเป็นศิลปิน

ใหญ่และโดยอาศัยฉวยผลประโยชน์เฝ้าจากความนิยมชั่วแค้น
ของยุคสมัยนี้ คุณสมบัติเพียงประการเดียวของเขาก็คือความ
ไร้ยางอายของอ้ายคนบ้านนอก ความเชื่อมั่นโง่ ๆ และก็
ความฉลาดหลักแหลมในด้านธุรกิจ

ส่วนตัวเขานั้นอาจจะแทบไม่มีความเข้าใจใจใคร ๆ
เลยในเรื่องภพาวาตของศิลปินคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นศิลปินต่าง
ชาติ หรือศิลปินญี่ปุ่นเองก็ตามที และผมก็ให้สงสัยเสียยิ่งนัก
ว่าแม้แต่ตัวของเขาเองก็อาจจะไม่เข้าใจว่าภาพของตนนั้นสื่อ
อะไรออกมา เรื่องของเรื่องก็มีอยู่เพียงว่าพอเกิดความจำเป็น
ทางด้านการเงินขึ้นมาเขาก็จะรีบตะลึงตะลานสะบัดสีลงบนผืน
ผ้าใบเท่านั้นเอง

แทบไม่น่าเชื่อเลย เห็นชัด ๆ ว่าเขาไร้ความสงสัย
ไร้ความละอาย หรือความกลัวต่อเจ้าของที่เขาคิดผลิตขึ้นมา
อันที่จริงแล้ว เขาออกจะเชื่องอยู่กับมันที่เดียวและในเมื่อเขา
เป็นมนุษย์ประเภทที่ไม่ได้เข้าใจเลยว่าตัวเขานั้นได้วาดอะไร
ออกมา แล้วเราจะไปคาดหวังให้เขาชื่นชมผลงานของผู้อื่นได้
อย่างไรกันเล่า ร้ายไปกว่านั้น เท่าที่เขาจะทำได้ก็คือเที่ยวได้
ปากเปราะเราะร้าย ต่ำประณาม จับผิดเขาไปทั่ว

พูดอีกทีก็คือ แม้ว่าเขาจะชอบโวยวายถึงความปวด
ร้าวทุกข์ทรมานที่เขาได้รับในชีวิตอันเสื่อมโทรมของเขา ความ
จริงมันมีอยู่ว่า ตัวเขานั้นมันก็แค่อ้ายบ้านนอกโง่ ๆ เชื้อชาติที่
เพี้ยนทำความฝันให้เป็นความจริงได้ด้วยการศึกษาในเมือง

หลวงและได้บังเอิญประสบความสำเร็จในระดับที่ตัวของเขาเองก็ยังไม่เคยได้คิดได้ฝันมาก่อน เจ้าสิ่งนี้เองที่ทำให้อนาคตของเขาแบ่งบานเสียจนกระทั่งเดี๋ยวนี้เขาได้แต่ใช้เวลาไปในการสำเร็จสำราญอย่างไม่รู้จักหยุดจักหย่อน

ครั้งหนึ่งผมได้เอยกับเขาว่า “เวลาที่เพื่อนผม พา กันออกไปหาความสนุกสนานกันข้างนอก แต่ผมกลับต้อง นั่งสืออยู่เพียงลำพัง ผมจะรู้สึกอะไรและก็ทว่ากลัวเสียจนกระทั่งผมทำอะไรไม่ได้เอาเลยจริง ๆ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมผมถึงได้ต้องออกไปปะปนอยู่กับฝูงชนแม้แต่ในเวลาที่ผมไม่รู้สึกอยากจะออกไปข้างนอกสักนิด”

นายคิลปินวัยกลางคนเอ่ยตอบว่า “ใช่แล้ว ผมว่าอย่างนี้ละที่เขาเรียกกันว่าอารมณ์ผู้ดี ผมรู้สึกคลื่นไส้จริง ๆ เวลาที่ผมเห็นคนเขามีความสุขสนุกสนานกัน ผมจะรู้สึกเสียใจเหลือเกินหากผมไม่ทำเหมือนพวกเขา แล้วก็ต้องกระโจนเข้าไปร่วมวงด้วยจริง ๆ ทุกที”

คำตอบของเขาช่างตรงไปตรงมาเสียจนมันทำให้ผมขยะเขยงเขาจับหัวใจ ไม่มีความทุกข์ทรมานแอบแฝงอยู่เบื้องหลังการสำมะเลเทเมาของเขาเลย ตรงกันข้ามทีเดียวเขากลับถือเอาความบังเหิงเรีงรมย์ไว้ ๆ ของเขาเป็นความภูมิใจ ช่างเป็นนักแสวงหาความสุขที่เขาเบาปัญญาอย่างชานนแท้ทีเดียว

จะให้ผมเล่าเรื่องราวที่ไม่น่ารื่นรมย์ของคิลปินคนนี้สักทีเรื่องก็ได้ แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพี เอ

เดอะ บัตน์ผมก็จะตายอยู่แล้ว ผมยังจำได้ถึงเวลาอันยาวนาน
ที่เขากับผมได้รู้จักคบค้าสมาคมกันมา ผมรู้สึกอาลัยเขาเสียจน
อยากจะถลาโลดแล่นออกไปคืบคลานกับเขาเสียอีกสักครั้งหนึ่ง
ผมไม่ได้เกลียดชังเขาเขามีคุณสมบัติที่น่ารักหลาย ๆ อย่างและ
ผมก็จะไม่เอ่ยถึงเขาอีกละ

ผมเพียงแต่อยากจะให้พี่ได้รับรู้ว่าผมต้องระทมทุกข์สัก
ปานใดที่ต้องมานั่งรำพึงรำพันหลงใหลใฝ่ฝันในทวกรรมาของ
เขา มันก็เท่านั้นเอง แต่ทว่าเมื่อพี่รู้แล้วก็ไม่มี ความจำเป็นอัน
ใดเลยที่พี่จะต้องเที่ยวไปบ่าวประกาศให้ใครต่อใครได้ทราบถึง
สิ่งนี้ด้วยหวังที่จะให้มีผู้ “รับรู้” ในความรักที่น้องชายพี่แบก
เอาไว้อยู่เต็มอกเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ หรืออะไรต่อมิอะไรทำ
นองนั้น เพียงแต่พี่ได้ทราบถึงมันและมีเชื้อโหยพ้อที่จะรำพึงกับ
ตนเองว่า “เรื่องมันเป็นอย่างนี้เองละหรือ” เท่านั้นก็พอแล้ว
และผมก็อยากจะแสดงความหวังเอาไว้อีกประการหนึ่งว่า การ
สสารภาพอันน่าละอายของผมครั้งนี้จะทำให้อย่างน้อยก็พี่ไม่ต้อง
ใคร่อื่นหรืออก - เข้าใจถึงความทนทุกข์ทรมานที่ผมได้ประสบ
มาตียังขึ้น เท่านั้นผมก็ตั้งใจแล้ว

ครั้งหนึ่งผมได้ฝันไปว่าผมได้จับมือกับภรรยาของเขา
ครั้นแล้วผมก็ทราบได้ว่าเธอเองก็รักผมมานานแล้ว แม้ภาย
หลังตื่นจากฝันนั้น ความอบอุ่นจากนิ้วมือของเธอยังกรุ๋น
กระโถยอยู่ในอุ้งมือของผมอยู่เลย ผมบอกกับตนเองว่าผมเห็น
จะต้องทำใจให้ปลงได้เพียงเท่านั้น ไม่ใช่เพราะว่าผมหวาด
หวั่นต่อศีลธรรมจรรยาอะไรหรือ ทว่า นายศิลป์นั้นครั้งบ้า

เอ้อ....ไม่ใช่ บ้ากลั่งอย่างขนานแท้คนนั้นต่างหากที่ทำให้ผม
 กลัว เมื่อได้ตัดสินใจที่จะตัดใจจากเธอเสีย ผมก็ได้พยายามที่
 จะหันเหเปลวเพลิงในทรวงอกของผมไปสู่เป้าหมายอื่น และ
 บุ่มบ่ามกระโจนลงไปใช้ชีวิตเสเพลกับผู้หญิงทุกประเภทที่
 บังเอิญคว้าได้ อันที่จริงผมคงใช้ชีวิตเหลวไหลร้ายกาจเสียจน
 กระทั่งแม้แต่นายคิลปินเองก็ยังมองผมอย่างตำหนิติเตียนเอา
 ในคืนวันหนึ่ง แต่ผมก็ปรารถนาที่จะปลดปล่อยตนเองออก
 จากมนต์เสน่ห์ภรรยาเขา จะได้ลืมมันเสีย ให้มันสิ้นสุดกันไป
 เสียที ทว่ามันก็ไร้ผล ดูเหมือนว่าผมจะเป็นคนที่รักเดียวใจ
 เดียว ผมกล้าพูดได้เต็มปากเลยว่า เว้นไว้แต่เธอแล้วผมไม่
 เคยรู้สึกเลยสักครั้งว่าเพื่อนหญิงของผมคนใดจะสวยหรือน่ารัก
 เอาเลย

ฟิกาซูโกะ

ก่อนตายผมอยากจะจารึกชื่อของเธอลงไปสักครั้งหนึ่ง
 ก็ยังดี

ซูโกะ

เป็นชื่อของเธอ

เมื่อวานนี้ผมพาสาวนักเต้นรำกลับมาด้วย (หล่อน
 เป็นผู้หญิงที่โง่อย่างถึงแก่น) ผมไม่ได้รักใคร่ชอบพอในตั
 หล่อนเลยแม้แต่น้อย ผมไม่เคยนึกเคยฝันมาก่อนเลยเมื่อมาถึง
 บ้านว่าผมจะตายในเช้าวันนี้ แม้ว่าอันที่จริง ผมเองก็มีดวง
 สัมผัสอย่าง ไรก็ไม่ทราบว่าจะต้องตายภายในไม่ช้านี้
 เป็นแน่ สาเหตุที่ผมพาแม่สาวคนนั้นมาที่นี่เช้านี้ก็เพราะหล่อน

ได้ขอร้องให้ผมพาไปเที่ยวที่ไหนสั๊กแห่งและผมก็แสนที่จะ
เหนื่อยอ่อนจากการตรากตรำล่ามะเลเทเมาในโตเกียวกี่เลยถูก
คิดขึ้นมาได้ว่า มาพักผ่อนที่นี้สักสองสามวันกับผู้หญิงคนนี้
ก็ไม่เลวนัก ผมทราบดีว่าคงจะค่อนข้างลำบากใจสำหรับพี่
แต่ถึงยังไงเราสองคนก็มากันแล้ว เมื่อพี่ออกเดินทางกลับบ้าน
เพื่อนที่โตเกียว ความคิดก็วูบขึ้นสู่สมองของผมว่า “หากผม
จะฆ่าตัวตาย บัดนี้ก็ไ้เวลาเหมาะแล้ว”

ผมเคยคิดอยู่เสมอว่าผมปรารถนาจะตายในห้องของผม
ในบ้านที่ถนนนิชิกาตะไม่ทราบเพราะอะไร ผมจึงไม่ค่อย
ชอบความคิดที่จะตายในสถานที่สาธารณะโดยมีฝูงชนชั้นต่ำ
เป็นผู้จัดการกับซากศพของผม ทว่าบ้านที่ถนนนิชิกาตะก็เป็น
ของผู้อื่นไปเสียแล้ว และผมก็ตระหนักดีว่าบัดนี้ผมไม่มีทาง
เลือกอื่นใดนอกจากจะตายในบ้านในชนบทหลังนี้ แม้กระนั้น
เมื่อผมนึกถึงภาพว่าพี่จะต้องเป็นผู้ที่พบศพผม และพอผมลอง
จินตนาการดูว่ามันจะทำให้พี่ตกใจเพียงไหน ผมก็ให้สังเกตใจ
ที่จะฆ่าตัวตายเสียจนเกือบจะทำได้ตลอดรอดฝั่ง

และบัดนี้โอกาสก็มาถึงแล้ว พี่ไม่อยู่ที่นี้ และนางนั้
เห็นว่ามีคนที่จะเป็นผู้ค้นพบการฆ่าตัวตายของผมแทน

เมื่อคืนนี้เราก็มัวด้วยกัน แล้วผมก็จับหล่อนให้เข้านอน
ในห้องนอนแบบฝรั่งชั้นสอง ผมวางฟูกสำหรับตัวเองไว้ใน
ห้องชั้นล่างที่คุ้นแม่เสีย แล้วผมก็เริ่มร่างบันทึกอันน่าสมเพช
ฉบับนี้

พี่คาซูโกะ

ผมไม่เหลือความหวังใด ๆ อีกแล้ว ลาก่อน

เมื่อเกิดทุกข์ให้คิดแล้ว ความตายของผมก็เป็นความตายตามธรรมชาติเหมือนกัน คนเราไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ด้วยหลักการเพียงอย่างเดียว ผมอยากจะขอร้องอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งทำให้ผมระอาเป็นอย่างมาก พึงจำเสียกิโมโนผ้าบ้านของคุณแม่ที่พี่เอามาตัดแปลงให้ผมได้ใส่ในฤดูร้อนหน้า ได้หรือเปล่า ได้โปรดวางมันเอาไว้ในโรงศพของผมด้วย ผมอยากจะสวมใส่มัน

ราตรีเริ่มเรือเรือเรื่องด้วยยามอรุณแล้ว ผมได้ทำให้พี่ทุกข์มาเป็นเวลานาน

ลาก่อน

อาการมีนเมาแต่เมื่อคืนก่อนของผมได้สลายหายไปสิ้นแล้ว ผมคงจะได้ตายอย่างมีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์

ผมขอลาอีกครั้งหนึ่ง

พี่คาซูโกะ

ถึงอย่างไร ๆ ผมก็ยังเป็นผู้ตึกคนหนึ่ง

บทที่ ๘ : เหยื่อ

ฝันร้าย

ใครต่อใครพากันทิ้งฉันไปหมด

ฉันดูแลจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยหลังจากที่นาโอจิ
สิ้นชีวิตไปแล้ว และได้อาศัยอยู่ภายในบ้านชนบทแห่งนั้นแต่
เพียงลำพังถึงหนึ่งเดือนเต็ม

แล้วด้วยความรู้สึกสิ้นหวัง ฉันก็เขียนจดหมายถึงคุณ
อูเอซาร่าซึ่งอาจจะเป็นฉบับสุดท้ายของฉันก็ได้

ดูราวกับว่าคุณเองก็ได้ทิ้งฉันไป ไม่ตอก มันคงว่า
คุณค่อย ๆ ลืมทิ้งฉันไปที่ละน้อย ๆ เสียมากกว่า

ทว่าฉันก็กำลังมีความสุข ดิฉันท้องแล้วกะ เหมือน
อย่างที่หวังเอาไว้ไม่มีผิดดิฉันรู้สึกยังกับว่าบัดนี้ดิฉันได้สูญเสีย
ทุกอย่างไปแล้ว จะอย่างไรก็ตามที เจ้าสิ่งมีชีวิตน้อย ๆ ภายใน
กายดิฉัน ได้กลายมาเป็นที่มาแห่งรอยยิ้ม โศกเศร้าอย่างกว้าง
ของดิฉัน

ดิฉันไม่อาจคิดถึงเจ้าสิ่งนี้ไปในแง่ของ “ความพลาก
พลังอันน่ารังเกียจ” หรืออะไรทำนองนั้นได้ เมื่อไม่นานมา
นี้เอง ดิฉันเพิ่งจะมาเข้าอกเข้าใจเอาได้ว่าทำไมสรรพสิ่งอย่าง
เช่นสงคราม สันติภาพ สหภาพแรงงาน การค้า การเมือง
จึงดำรงอยู่ได้ในโลกนี้ ดิฉันก็ไม่ได้คิดว่าคุณจะทราบ นี่เอง
เป็นเหตุว่าทำไมคุณจึงไม่มีความสุขอยู่เป็นเนื่องนิจ ดิฉันจะ
บอกคุณให้ก็ได้ว่าทำไม—ก็เพื่อว่าผู้หญิงเราจะได้ ให้กำเนิดต่อ
ทารกอันแข็งแรงสมบูรณ์นะสิคะ

แต่แรกแล้วที่ดิฉันไม่เคยได้ให้ความเชื่อถือนับคุณลึกล
ภาพหรือสำนักแห่งความรับผิดชอบใด ๆ ของคุณ ในใจของ
ดิฉันติดอยู่เพียงประการเดียวคือขอให้สำเร็จบรรลุลงใน
การผจญภัยแห่งความรักหมดหัวใจของดิฉัน มาบัดนี้เมื่อความ
ปรารถนาของดิฉันได้รับการสนองตอบจนอัมเมมแล้ว หัวใจ
ของดิฉันจึงเยียบสงบประหนึ่งความนิ่งสนิทของหนองบึงในป่า
ดงพงไพร

ดิฉันคิดว่าดิฉันชนะแล้ว

แม้ว่าพระแม่มาเรียจะทรงให้กำเนิดต่อทารกอันมิได้
เกิดแต่สามีของพระนางหากพระนางมีความภาคภูมิใจอันเจิด
จรัสแล้ว ทั้งพระนางและทารกน้อยก็กลายมาเป็นพระมารดา
และพระบุตรอันศักดิ์สิทธิ์ได้

ด้วยสติสัมปชัญญะพร้อมมูล ดิฉันขอไม่นำพาต่อศีล
ธรรมจรรยาเก่า ๆ และดิฉันก็จะได้รับความพอใจจากทารกน้อย
สมบูรณ์น่ารักเป็นผลตอบแทน

ดิฉันคิดเอาเองว่านับแต่ครั้งสุดท้ายที่เราได้พบกัน คุณก็คงจะยังดำเนินชีวิตอันเสื่อมโทรมของคุณต่อไป หรือจะเรียกขานมันอย่างไรก็แล้วแต่ คุณคงยังดื่มเหล้าหัวราน้ำกับบรรดาสุภาพบุรุษ สุภาพสตรี กลอไปกับท่วงทำนอง “ก็โยติน ก็โยติน” เป็นแน่แท้ ดิฉันไม่คิดที่จะแนะนำให้คุณเลิกใช้ชีวิตแบบนั้นหรอก เพราะถึงอย่างไรมันก็คงจะเป็นรูปแบบแห่งการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของคุณอย่างแน่นอน

ดิฉันไม่มีความปรารถนาที่จะเอ่ยอีกต่อไปว่า “เลิกดื่มเหล้า แล้วหันมาเอาใจใส่กับสุขภาพของคุณเสียที ใช้ชีวิตให้ยืนยาว ประคับประคองอาชีพอันงดงามของคุณให้ตลอดรอดฝั่ง” ทั้งยังไม่ประสงค์ที่จะเอ่ยคำตักเตือนอันน่าไหว้หลังหลอกใด ๆ อีกต่อไปเช่นกัน เท่าที่ดิฉันทราบอาชีพอันวิเศษของคุณอาจจะไม่ทำให้ชนรุ่นหลังสำนึกถึงคุณูปการของคุณได้ดีเท่ากับชีวิตสามะเลเทเมาที่ใช้อยู่ตอนนี้ก็เป็นได้

เราสองคนคงเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของยุคหัวเลี้ยวหัวต่อที่ศีลธรรมจรรยา กำลังเปลี่ยนแนวไปอย่างแน่แท้

การปฏิวัติอาจจะกำลังเกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่ง ทว่าศีลธรรมจรรยาเก่า ๆ กลับยังคงยืนหยัดต่อต้านการเปลี่ยนแปลงอยู่ในโลกรอบ ๆ ของเราและจะขวางหนทางของเราเอาไว้ไม่ว่าคลื่นบนพื้นผิวท้องทะเลจะพิโรธคลั่งสักปานใด ท้องน้ำยังกันบึงทะเลนั้นยังคงทอดตัวนิ่งสนิทปราศจากความเคลื่อนไหว โดยสร้างท่าหลับใหลทั้งยังตื่นและคงจะไม่มีวันรู้จักการปฏิวัติแม้แต่น้อย

ทว่าดิฉันคิดว่าในพันธะการต่อสู้ชั้นเริ่มแรกนี้ ดิฉัน
ได้สามารถที่จะผลักดันศีลธรรมจรรยาเก่าๆ ให้ออกไปได้ ไม่
ว่าจะเพียงเล็กน้อยสักเท่าใดก็ตาม และดิฉันก็ตั้งใจที่จะเข้า
ร่วมกับพันธะการต่อสู้ครั้งที่สอง ครั้งที่สามร่วมกับทหารที่จะ
ถือกำเนิดมา

การที่ได้ให้กำเนิดต่อทหารของชายอันเป็นที่รัก และ
ได้เลี้ยงดูเขาจะเป็นผลสำเร็จของการปฏิบัติทางศีลธรรมจรรยา
ของดิฉัน

แม้ว่าคุณจะลืมดิฉัน และแม้ว่าคุณจะทำลายชีวิตของ
คุณลงด้วยเหล้าก็ตาม ดิฉันก็เชื่อว่าดิฉันจะสามารถดำเนิน
ชีวิตต่อไปได้อย่างแข็งแกร่ง เพื่อเห็นแก่ผลสำเร็จของการปฏิบัติ
ของดิฉัน

เมื่อไม่นานนัก ดิฉันได้มีโอกาสล่วงรู้ถึงอุปนิสัยอัน
ไร้คุณค่าของคุณมาอย่างมากละเอียดยกออกจากใครบางคน ทว่า
คุณก็ยังเป็นผู้ที่เติมพลังที่มีอยู่ให้กับดิฉันเป็นผู้จุดสายรุ้งแห่ง
การปฏิบัติชั้นในทรวงอกดิฉัน คุณเป็นผู้ที่สร้างจุดมุ่งหมายชั้น
ในชีวิตของดิฉันอยู่เหมือนเดิม

ดิฉันภูมิใจในตัวคุณกะ และดิฉันก็เชื่อมั่นว่าดิฉันจะ
ทำให้เด็กน้อยที่จะเกิดมารู้สึกภูมิใจในตัวคุณด้วย

เจ้าลูกไม่มีพ่อ กับแม่ของมัน

เราทั้งสองจะใช้ชีวิตอยู่กับการต่อสู้อันไม่มีที่สิ้นสุดกับ
ศีลธรรมจรรยาเก่าๆ เหมือนดังดวงอาทิตย์

คุณก็เช่นกัน ได้โปรดพยายามสู้ต่อไป

การปฏิวัติยังห่างไกลจากความเป็นจริงนัก มันยังต้อง
การเหยื่อผู้โชคร้ายที่ว่าทรงคุณค่าอีกมากมายมหาศาลนัก

ในโลกปัจจุบัน สิ่งทั้งปวงที่สุกก็คือเหยื่อผู้เคราะห์
ร้าย

และยังมีเหยื่อน้อย ๆ อีกรายหนึ่ง

คุณอุเอซาราคะ

ดิฉันไม่รู้สีกอยากจะขออะไรจากคุณอีกแล้ว ทว่าใน
นามของเหยื่อรายสุดท้ายนี้ ดิฉันอยากจะขอร้องให้คุณยอมทำ
อะไรให้สักอย่างหนึ่งเถิดค่ะ

ดิฉันอยากจะให้ภรรยาของคุณโอบอุ้มลูกของดิฉันไว้
ในอ้อมแขนของเธอ แม้สักครั้งก็ยังดี และก็ขอให้ดิฉันได้พบ
ในตอนนั้นว่า “นาโอจิแอบไปมีเด็กคนนี้กับผู้หญิงคนหนึ่ง”

ทำไมถึงทำเช่นนั้นล่ะหรือคะ นี่เป็นสิ่งที่ดิฉันไม่
สามารถบอกใคร ๆ ได้ไม่หροกคะ แม้แต่ตัวดิฉันเองก็ไม่แน
ใจว่าทำไมถึงอยากจะทำอย่างนั้น ทว่าดิฉันก็กระวนกระวาย
ใจอยากจะให้คุณทำสิ่งนี้ให้ดิฉันเป็นที่สุด กรุณาทำเพื่อเห็นแก่
นาโอจิ เหยื่อตัวเล็ก ๆ คนนั้น

คุณชุ่นเคื่องหรือเปล่าคะ หากคุณโกรธ ก็กรุณาอดทน
ต่อดิฉันหน่อย คิดเสียว่าเป็นการล่วงเกินจากหญิงผู้ถูกทอดทิ้ง
และกำลังถูกลืมคนหนึ่ง และก็ได้โปรดเถิดค่ะ ดิฉันขอร้อง
อภัยให้ดิฉันด้วย

แก๋ เอ็ม ซี ตัวตลกของดิฉัน*

---

*ตัวตลกของดิฉัน แปลจากภาษาอังกฤษว่า My Comedian ซึ่งจะได้
อักษรย่อ ตัวหน้าว่า M.C. เช่นกัน

เธอชื่อ คาซูกิโกะ

เธอยังสาวและสวย แต่เธอเป็นหม้าย

เธอเกิดในตระกูลขุนนาง แต่เธอก็ไร้สมบัติพัสถาน

เธอมีแม่ที่แสนดี

แต่แม่ของเธอก็เป็นเพียงผู้ดีเก่า

ที่นอนรอความตายเพราะวัณโรค

เธอมีน้องชายที่ฉลาดปราดเปรื่อง

แต่น้องชายของเธอกลับเหลวในชีวิต และติดยาเสพติด

เธอจึงสละ "ความเป็นกุลสตรี" ของเธอ

มาเป็น "ผู้รักผู้มีแบบฉบับของตนเอง"

เสนอตัวเป็นเมียเก็บของนักเขียนผู้เสื่อมทรามและเสเพล

เพียงเพื่อต้องการลูกไว้สืบสกุล

เธอคือ ลมหายใจเอือกสุดท้ายของอาทิตย์ที่กำลังลับฟ้า

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

มูลนิธิโตโยต้า

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ร่วมกับ

และ

จัดพิมพ์

อาทิตย์ลับฟ้า